வள்ளலாரும் தாயுமானாரும்

கவியோகி மஹரிஷி
சுத்தானந்த பாரதியார்

வெளியிட்டோர்
சுத்தானந்த நூலகம், திருவான்மியூர்,
சென்னை 41. Ph: 97911 77741

Copy Right : @Shuddhananda Yoga Samaj(Regd),
Shuddhananda Nagar, Sivaganga - 630 551

அருட்சோதி வள்ளலார்

திணைத்துணையும் பேதமின்றிச் சீவகா
ருண்யவழி சேர்ந்து வாழ
மனத்திருளை மாற்றியறி வானந்தத்
துரியமலை வளநாடேற்றி
நினைத்திடவு முடியாத நிலைக்குநம்மை
யழைத்தானை நேரிலோர்நாள்
அனைத்துலகும் அறிவானைத் தமிழரின்னும்
அறியானை அறிந்து வாழ்வாம்.

மருட்சமயவாதுகளும் மாமாலச்
சூதுகளும் மண்ணைக்கவ்வ
இருட்சாதி வேற்றுமைகள் இடர் செய்யும்
பிரிவினைகள் இரிந்து தேயப்
பொருட்செறிந்த மணிவாக்கும் பொதுநலஞ்செய்
புண்ணியமும் பூண்டெழுந்த
அருட்சோதி ராமலிங்கப் பெருமானின்
அடிமலர்கள் முடிமேல் வைப்பாம்.

அருட்பெருஞ்சோதி !
தனிப்பெருங்கருணை !!

"நினைந்து நினைந் துணர்ந்துணர்ந்து நெகிழ்ந்து
நெகிழ்ந்தன்பே
நிறைந்துநிறைந் தூற்றெழுங்கண் ணீரதனா லுடம்பு
நனைந்துநனைந் "தருளமுதே! நன்னிதியே! ஞான
நடத்தரசே! என்னுரிமை நாயகனே" யென்று
வனைந்துவனைந் தேத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்!
மரணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்!
புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல்
கின்றேன்
பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருணமிதுவே !"

சாதியிலே மதங்களிலே, சமயநெறி களிலே,
சாத்திரச்சந் தடிகளிலே, கோத்திரச்சண் டையிலே,
ஆதியிலே யபிமானித் தலைகின்ற வுலகீர்!
அலைந்தலைந்து வீணேநீ ரழிதலழ கலவே!
நீதியிலே சன்மார்க்க நிலைதனிலே ஞான
நிருத்தமிடுந் தனித்தலைவர் ஒருத்தர்அவர் தாமே
வீதியிலே யருட்சோதி விளையாடல் புரிய
மேவுகின்ற தருணமிது கூவுகின்றே னுமையே !

அருட்பிரகாசமாலை

திருப்பொதுவில் ஞானநடம் புரிகின்ற
தெய்வசிகா மணியின் சேயை,
இருட்குலத்தைப் பெருக்குகின்ற மடமையிடர்
மாற்றவந்த இரவி தன்னைக்
கருக்கணக்கில் லாதவனைக் காலனணு
காதகனல் மேனி யானை,
அருட்சமயத் தந்தையினை, அன்பருக்குத்
தாயானை யடைந்து வாழ்வாம்!

முருகென்னும் பொருள்விளங்கு முத்திளமை
யெழில்குலுங்கு முகத்தி னானைத்
தருணமழை போலடியார் தாகத்தைத்
தணிக்கின்ற தயைமிக் கானைக்
கருணைவிரி மனத்தானை, யெவ்வுயிருந்
தன்னுயிர்போற் கருது வானை,
குருமணியென் றுலகமெலாங் கும்பிடத்தக்
கோனைமனங் குறித்து வாழ்வாம்!

எத்தனையோ தத்துவங்கள்! அத்தனைக்கும்
இசைவாகி யவற்றின் மேலாய்,
ஒத்துலகில் எல்லாரும் ஒருகுலமாய்
அருட்பொதுவிற் செழிப்புற் றோங்கச்
சுத்தசிவ சன்மார்க்க சங்கத்தை
முறைவகுத்த சோதி தன்னை,
சித்தெல்லாம் வல்லவனைத் திருஞான
தேசிகனைச் சிந்தை செய்வாம்.

ஊனுருவி, யுயிருருவி, யுள்ளுருவிப்
பாய்ந்தின்ப வூற்றெ டுக்கும்
தேனருவி யாகிவளர் தெய்வீகத்
திருவருட்பா செழித்த வூற்றை,
மானவர்க்குப் புதுவழியும் புதுயுகமும்
புதுவாழ்வும் வழங்கி னானை,
வானரசைக் கொணர்ந்தானைத் துரியவள
நாட்டரசை வழுத்தி நிற்பாம்.
பித்துலகர் பிதற்றுகின்ற மதவாதச்
சூதுகளைப் பிறகிட் டோட்டிச்
சுத்தான்ம வொருப்பாட்டின் உரிமைநெறி
முதன்முதலிற் றுலக்கி னானைச்
செத்தாரை யெழுப்புகின்ற ஞானசஞ்
சீவியினை, அமர வாழ்வின்
வித்தகனைத் தமிழ்வேத மகரிஷியை
விளம்பியுளம் பொங்கு வோமால் !

தினைத்துணையும் பேதமின்றிச் சீவகா
ருண்யவழி சேர்ந்து வாழ,

வள்ளலாரும் தாயுமானாரும்

மனத்திருளை மாற்றியறி வானந்தத்
துரியமலை வள நாடேறி,
நினைத்திடவும் முடியாத நிலைக்குநம்மை
யழைத்தானை, நேரி லோர்நாள்
அனைத்துலகும் அறிவானைத் தமிழரின்னும்
அறியானை, யணிந்து வாழ்வாம்.

பலமதங்கள் ஒன்றெனவே வடக்கினிலு
மேற்கினிலும் பகரு முன்பே,
தலமுயருந் தமிழகத்தில் அருளான்மச்
சமரசத்தை நாட்டி னானை,
நலமுயருங் குருமணியை நவயுகத்து
நபிமணியை இன்ப மோங்கி
உலகுயருந் தவமணியை, உண்மையறி
வொளிமணியைப் போற்று வோமால்!

மருட்சமய வாதுகளும், மாமாலச்
சடங்குகளும், மண்ணைக் கௌவ
இருட்சாதி வேற்றுமைகள் இடர்செய்யும்
பிரிவினைகள் இரிந்து தேய,
பொருட் செறிந்த மணிவாக்கும், பொதுநலஞ்செய்
புண்ணியமும் பூண்டெ ழுந்த
அருட்சோதி ராமலிங்கப் பெருமானின்
அடிமலர்கள் முடியில் வைப்பாம்!

சுத்தானந்த பாரதியார்

தமிழ்நாட்டின் அருட்சுடர்

1. சிற்சபை அப்பன்

சிதம்பரத்தை நினைத்தால் உள்ளம் சிலிர்க்கிறது. தத்துவ வடிவான அந்த சிற்பச் செல்வம் எதிரே நிற்கிறது. அதிற் பரவெளி தோன்றுகிறது; சிற்சபை விளங்குகிறது. அங்கே ஞானநடம் புரியும் நடராஜப் பெருமான் திருவுரு நமது உள்ளத்தில் நடம்புரிகிறது. அருவும், உருவும், அருவுருவுமான மூன்று தன்மையிலும் இறைவனை அங்கே நினைக்கிறோம், துதிக்கிறோம், காண்கிறோம். பொதுநடத் தந்தையின் முன்னிலையில் நின்றால்... ஆ, எத்தனை இன்பச்சிந்தனைகள் உள்ளத்தில் வெள்ளம்போல பொங்குகின்றன! நமது தமிழும், நம் தமிழ்ப் பெரியார் பெருமையும், நமது தமிழ் மறையின் சிறப்பும் நம்முன் கதிரோங்கி விளங்குகின்றன. பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர், திருவுடை அந்தணர், உபமன்யு, வியாசர், சுகர், சௌனகர், சூதர் முதலிய முனிவர் கூட்டம், நம்மைச்சுற்றி நிற்பது போலுணர்கிறோம். திருமூலர், திருநீலகண்டர், நந்தனார், சேக்கிழார் முதலிய தெய்வப்புலவரின் அன்புக் கனலில் மூழ்குவது போல் உணர்கிறோம். ஞானசம்பந்தரும், அப்பரும், சுந்தரரும் பாடிய தேவாரத் திருமறைகள் நம்மைச் சுற்றி ஒலிக்கும் போது... ஆ, அந்த இன்பத்தைச் சொல்ல வாயுரையுண்டோ! பொன்னம்பலக் கிழவராக வந்து செந்தமிழ்த் திருவாசகத்தை ஆர்வமுடன் எழுதிய அருளப்பனை நினைக்கிறோம். தமிழ்ப் பாசுரத்தில் அவனுக்கிருக்கும் ஆர்வந்தான் என்னே! அத்தகைய ஆர்வம் இன்று நம் தமிழரைப் பற்றாதா என்று வேண்டுகிறோம். பொன்னம்பலப் படியில் சிவபிரானே வைத்த திருவாசகத்திற்கு "இது தான் பொருள்" என்று சோதியாய் அவனுள்ளே மறைந்த மாணிக்க வாசகரின் பதியன்பை எண்ணி நமது உள்ளம் கரைகிறது!

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே !

என்று நம்மை யறியாமற் பாடுகிறோம்.

சிதம்பர ரகசியத்தை நன்றாக அறிவோமானால், நமது உடலமே திருக்கோயிலாகும்; உள்ளமே சிற்சபையாகும்; இறைவனே அங்கே திருவடி தூக்கி நடமாடுவான்; அவனது துரியானந்தத் தாண்டவத்தை அருள்விழியால் உணர்வோம்; ஆறுக ளெல்லாம் கடலையே நோக்குமாறுபோல, உலகிலுள்ள ஆன்மாக் களெல்லாம், சமயங்களெல்லாம் ஒரே அருளிறைவனை நோக்கிச் செல்லக் காண்போம். சாதிசமய வேறுபாடுகளெல்லாம் மாந்தர் மதிமயக்கம், இறைவன் ஒருவன், உயிர்கள் அவனது திருமேனி என்று காண்போம். பொதுநடத் தந்தையாகிய எம்பெருமான் சுத்த சமரச சன்மார்க்க நித்திய வடிவாகக் காட்சியளிக்கிறான். உலகெலாம் ஓதி உணர்ந்து வழிபடத்தக்க ஒருவன் எம் அருளப்பன். நம் செந்தமிழ்ச் சிற்பிகள் அப்பனுக்கு எவ்வளவு அழகான வடிவமைத்திருக்கின்றனர்! அஃதோர் ஓவியக் காவியமே! அதைக் கண்டதும்,

பேதமுறா மெய்ப்போத வடிவ மாகிப்
பெருங்கருணை நிறம்பழுத்துச் சாந்தம் பொங்கிச்
சீதமிகுந் தருள்கனிந்து கனிந்து மாறாச்

சின்மயமாய் நின்மலமே மணந்து, நீங்கா
ஆதரவோ டியல்மௌனச் சுவைமேற் கொண்டு
ஆனந்த ரசமொழுகி யன்பா லென்றும்
சேதமுறா தறிஞருளந் தித்தித் தோங்குஞ்
செழும்புனிதக் கொழுங்கனியே தேவ தேவே!

என்று, நமது ஆர்வம் வாய்விட்டு அலறுகின்றது! அம்பலத்தரசே! அருமருந்தே! ஆனந்த விண்ணே! சற்குருமணியே! ஆணவமாகிய முயலகனை மிதித்து நசுக்காய்! மான்போல் துள்ளும் மனத்தை யடக்காய்! துரியந்தன்னில் தூக்கிய திருவடியால் என்னைக் காவாய்! மனதின் கனவொழிந்து துரியங்கடந்த ஞானானந்த மருளாய்! ஐயனே, என் அப்பனே! நீயே யனைத்தும்! ஐந்தொழிலும் நின் ஆடலே! நினது டமரக நாதம், சப்த பிரம்மம், உலகின் காரணம்; நீ ஓங்காரத்தால் உலகைப் படைத்தாய்; ஞானக் கனலை இடக்கரந் தாங்கினை; அக்கனலில் எனது மடமை, பொய்மை, அகந்தை, ஐயம், அச்சம் எல்லாம் அழிக! நின் நித்திய, உபசாந்தக் கரங்களால் என்னை ஆசீர்வதிப்பாய்! அஞ்சலிக்கரத்தால் அச்சந் தீராய்! என் அன்பிற் கலந்தொளிரும் அருளமுதே! நினது கிரியா சக்தியான கங்கை பாய்ந்து என் வாழ்வைப் பேரின்பச்சோலை யாக்குக! சிவானந்தமாகிய சந்திரன் என் உள்ளத்தில் உதயமாகி, எனது இருளை விழுங்குக! தலைவனே, எனது அகந்தைப் புலியைக் கிழித்து, அதன் உரியை நீ யணி! எனது மமதை யானையை யுரித்துப் போர்வை யணி! பாசவெறிகளும், வீரியத் தினவுகளும் எரிந்து சாம்பலான என் யாக்கைத்-தில்லை-வனத்தில் எனது இதயச் சிற்சபையில் சச்சிதானந்தத் திருநடம் புரிவாயாக! அப்பனே !

பொங்குபல சமயமெனும் நதிக ளெல்லாம்
புகுந்துகலந் திடநிறைவாய்ப் பொங்கி யோங்கும்
கங்குகரை காணாத கடலே! எங்குங்
கண்ணாகக் காண்கின்ற கதியே! அன்பர்
தங்கநிழல் பரப்பி, மயற் சோடை யெல்லாந்
தணிக்கின்ற தருவே, பூந்தடமே, ஞானச்
செங்குமுத மலரவரு மதியே, எல்லாஞ்
செய்யவல்ல கடவுளே தேவ தேவே !

என்று அடியார் மனமுருகும் அத்திருச் சந்நிதியில் இன்றொரு புதுமை!

2. குழந்தை நகைத்தது

அன்பர் குழாம் தேவார திருவாசகம் முழங்குகின்றனர்:

அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும்
அமுதே ! யென்றுன் னருள்நோக்கி
இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபகல்
ஏசற் றிருந்தே வேசற்றேன்;
கரைசே ரடியார் களிசிறப்பக்
காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பாற்
பிரைசேர் பாலில் நெய்போலப்
பேசா திருந்தால் ஏசாரோ !

என்று முறையிடும் அன்பரிடையே ஒரு மெய்யன்பர் உள்ளுருகி நிற்கிறார். உடலரும்பி விதிர்விதித்து, கண்ணீர் ததும்பி, உள்ளம் வெதும்பி அம்பலவாணனை, அடியார்க் கெளியனை, ஆனந்தத் தேனை, அருட்சுடர் வடிவை, ஐந்தொழிற்கரசை எண்ணி யெண்ணித் தன்னைமறந்து, அதோ நிற்கும் அன்பரே நம் இராமைய பிள்ளை. அவர் கையில் அமுதக்கனி யொன்று மின்னுகிறது! பொற்றளிர் மேனி! கருணை வடிவம்! அருள்மண மலரிற் கனிந்த

அற்புதக் கற்பகக் கனியாகிய அச்சேயின் அழகு, எழில், முல்லை போன்ற முறுவல், செஞ்சுடர் முகம், பிஞ்சிளந் திரு, காந்தமலர் விழி ஆகிய இவை நம் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவர்கின்றன. இராமைய பிள்ளை தம் மனைவி சின்னம்மையாருடனும், சபாபதி, பரசுராமன், சுந்தரம்மாள், உண்ணாமுலை ஆகிய நான்கு மக்களுடனும் இன்று நடராஜ தரிசனத்திற்கு வந்திருக்கிறார். அவர் கரத்தில் விளங்கும் அன்புப் புதல்வனே சிவனருளாற் சின்னம்மைக்கு வாய்ந்து, உலகுய்ய வந்த நம் இராமலிங்கப் பெருமான். பெரியார் அப்பைய தீட்சிதர் நடராஜப் பெருமானுக்கு அருச்சனை செய்து கற்பூரங் காட்டுகிறார். "ஹரஹர மஹாதேவ! சிற்சபேசா! சிவசிதம்பரம் !" என்று அன்பர் போற்றி செய்கின்றனர். அந்த ஆனந்தக் காட்சிக்கிடையே, அப்பொன்னம் பலத்தில் மிளிரும் மாணிக்கம் போன்ற நம் இராமலிங்கம் என்ன செய்கிறான்? சிவகாமி மணாளன், கனகசபேசன், ஆனந்த நடன சிகாமணியான இறைவனைத் தனது காந்த விழியால் இமையாது குறித்து அவன் அருள் முகத்தின்முன் ஆடும் கற்பூரச் சுடரைக் கண்டு அருளானந்தம் பொங்கி நகை கொப்புளிக்கிறான்! தனது உடலப்பன் கரத்திலிருந்துகொண்டு, தனது உயிரப்பனுடன் உள்ளுறவு பேணுகிறான்! அந்நாட்டம் அருள் ஞானசம்பந்தக் குறிப்பேயன்றோ!

> தந்தையைக் கண்டேனான், சாகா வரம்பெற்றேன்;
> சிந்தை களித்தேனென் றுந்தீபற,
> சித்தெல்லாம் வல்லேனென் றுந்தீபற !

என்று தன் ஆன்மத் தந்தையுடன் ஞான வுறவாடி, அறிவுத் தேனுண்டு களிபொங்குகிறானோ நம் அருட்சேய்!

> அன்பருளக் கோயிலிலே அமர்ந்தருளும் பதியே,
> அம்பலத்தி லாடுகின்ற ஆனந்த நிதியே!
> வன்பருளத் தேமறைந்து வழங்குமொளி மணியே,
> மறைமுடியா கமமுடியின் வயங்குகின்ற மதியே!
> என்பருவங் குறியாம லென்னைவலிந் தாட்கொண்(டு)
> இன்பநிலை தனையளித்த என்னறிவுக் கறிவே!
> முன்பருவம் பின்பருவங் கண்டருளிச் செய்யு
> முறைமைநின தருணெறிக்கு மொழிதலறிந்திலனே,
> அந்தோவீ ததிசயம ததிசயமென் புகல்வேன்!—
> அறிவறியாச் சிறியேனை அறிவறியச் செய்தே,
> இந்தோங்கு சடைமணிநின் அடிமுடியுங் காட்டி,
> இதுகாட்டி யதுகாட்டி யென்னிலையுங் காட்டிச்
> சந்தோட சித்தர்கடந் தனிச்சூதுங் காட்டி,
> சாகாத நிலைகாட்டிச் சகசநிலை காட்டி,
> வந்தோடு நிகர் மனம்போய்க் கரைந்தவிடங் காட்டி
> மகிழ்வித்தாய் நின்னருளின் வண்மை
> யெவர்க்குளதே !

என்று மழலைப் பருவத்திற்றானே தனது தனிக் கருணைத் தந்தையை உள்ளெண்ணி உருகுகின்றானோ! அந்த ஞானசம்பந்தக் களிப்பால் அருணகை பூத்தானோ! கற்பூர தீபாராதனை செய்யும் அப்பைய தீட்சிதருக்கே அத்திருவருட்குறிப்பு குறிப்பாயது; அவர் வியந்தார்; "இக்குழந்தை அம்பலவாணரின் அருட்குழந்தையே" என்று போற்றி வாழ்த்தினார்; பிள்ளையவர்களைக் குடும்பத்துடன் தமது மனைக்கு அழைத்துச்சென்று இருத்தி அருத்தி விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

3. மாசற வாழ்ந்தார்

இத்திருவருட் சேய் அவதரித்தபோதே உலகன்னை உளஞ் சிலிர்த்துப் புதிய முறுவல் பூத்தாள். இச்சேயின் பிறப்பும் அற்புதம்! சிதம்பரத்திற் கருகேயுள்ள மருதூர் செல்வோம்.

அங்கே இராமைய பிள்ளை கல்விச்செல்வர்; கருணைச் செல்வர்; சிவனை மறவாத் திருவருட் செல்வர்; நல்லறம் போற்றும் இல்லறச் செல்வர்; அவர் சிதம்பர நினைப்புடன் மருதூரில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வந்தார். அவர் ஐந்து மனைவியரை இழந்து, சின்னம்மையை ஆறாவது மனைவியாக மணந்தார். பொன்னேரிச் சின்னம்மை, கணவனுக்கேற்ற துணைவி. இருவரும் அன்பும் அறமும் அரனடி நேயமும் தூயவொழுக்கமும் தொண்டர் பணியும் பூண்டு, வந்ததைக் கொண்டு சிந்தையி லுவந்து, மனையறந்தாங்கி மாசற வாழ்ந்து வந்தார்கள். கருணீக குலதிலகரான இராமைய பிள்ளை கிராமக்கணக்கர்; தமிழாசிரியர். இரண்டு தொழில்களிலும் கிடைத்த வருவாயைக் கொண்டு அவர் எளிய வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார். சின்னம்மை நல்ல குணமணி; நாணுடுத்த நல்லாள்; கற்பும் பொற்பும், கடவுளன்பும், கணவன் பணியில் கருத்தும் கவனமும், அடியார் நேயமும் கொண்ட திருமதி; உயிர்க் கருணை, அடக்கம், இன்சொல், இவை கமழும் நிறைமலர்க் கொம்பன்னாள்.

இத்தகைய நற்குணச் செல்வியுடன் இராமையா பிள்ளை காத்த மங்கல மனையறத்திற்கு இன்பக் கனிகளாக நான்கு செல்வர் தோன்றினர்; சபாபதி, பரசுராமன் என்னும் புதல்வர், சுந்தரம்மாள், உண்ணாமுலை யென்னும் புதல்வியர். இவர் மனை வாழ்வு தழைத்து வருநாளில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

4. சிவயோகியார்

நண்பகல். இராமைய பிள்ளை அலுவலாக வெளியே சென்றிருந்தார். செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் சின்னம்மையார், திடீரென முதிர்ந்த சிவயோகியாரொருவரைத் தம் மனைமுன் கண்டார். தூய வெண்ணீற்றுத் திருமேனி; தலையிலுங் கழுத்திலும் அக்கம்; இடையிற் புலியுரி; கையில் யோக தண்டம்; நாவில் ஐந்தெழுத்து; பழுத்தவுள்ளம் முகமலரில் விளங்குகிறது! அச் சிவயோகியாரைச் சின்னம்மையார் வணங்கி வரவேற்று, இன்சொற் கூறி, மலரடி கழுவி, நன்மணை யிருத்தி, நாண்மலர் தூவிப் பணிந்து பின்வருமாறு போற்றினார்:- “பரமனுருவாய் எழுந்த பெரியோய், என்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில்! தங்கள் புண்ணிய வரவால் இது புனிதமுற்றது! ஏழ்பிறப்பும் எம்மரபு உய்ந்தது! அடியேமை யாட்கொள்ள அருள் கொண்டுற்ற அரனே, யான் அன்பிற் படைக்கும் அருஞ்சுவை வழிபாட்டை ஏற்றருள்க!” பிறகு தலைவாழையிலை பரப்பி, அறுசுவையுண்டி அன்போடளித்தார். யோகியார் அமுதருந்தினார்; அம்மையாரின் அன்பும், அடியார் நேயமும், சிவப்பற்றும், அருங்குணப் பெருந்தகையுங் கண்டு மகிழ்ந்து, புகழ்ந்து, வாழ்த்தித் திருநீறளித்தார். “முகமலர்ந்து விருந்தோம்பும் அமுத சுரபியே! நின் புண்ணிய வாழ்வும், புனிதச் செயலும், அளவற்ற அன்பும், அரனடி நேயமும், அடியார் வணக்கமும் என் மன மகிழ்வைத் தூண்டின. இத் திருநீறே யான் தரும் கைம்மாறு! இதைப் பூசி யுட்கொள்வாயாக! அதன் பயனாக ஒரு கடவுட் புதல்வன் சுத்த சமரச சன்மார்க்கத் தந்தையாகத் தோன்றி, உலகில் அருளாடல் புரிவான்” என்று ஆசீர்வதித்து மறைந்தார் சிவயோகியார். அம்மையார் வணக்கமுடன் திருநீற்றை யேற்றுச் சிவசிந்தையுடன் அணிந்து உட் கொண்டு, தன் கொழுநன் வந்ததும் நிகழ்ந்ததை யுரைத்தார். பிள்ளையவர்களும் திருவருட் செயலை வியந்து, இன்பவெள்ளத்திற் றோய்ந்தார். சின்னம்மை வயிற்றில் அருட்சோதி புகுந்தது.

5. இராமலிங்கம் பிறந்தான்

பத்துமாதம் அன்னை வயிற்றிற் கோயில்கொண்ட பொன்னம்பலக் குழந்தை உலகொளியைக் காணப்போகிற தருணம்........கலி 4925, சுபானு வருஷம், தட்சிணாயனம், மாரிகாலம், புரட்டாசி மாதம், 21-ம் நாள், ஞாயிற்றுக் கிழமை (5-10-1823), உதயாதி நாழிகை 29¾, மீனலக்னம், சித்திரை நட்சத்திரம் உச்சியினின்று புன்னகை பூத்தது. உலகை இடர்ப்படுத்தி வேற்றுமைக் கந்தலாக்கிய இருட்சாதி மதங்கள் தலைசுழன்றன. மனிதனின் ஆத்ம சுதந்தரத்தை அடிமைப்படுத்திய சாத்திரக் குப்பைகளும், கோத்திரப் பொய்களும், கலைக் கற்பனைகளும், விலையொழுக் கங்களும், அகங் கறுத்து முகமினுக்கும் போலியாசாரங்களும் ஆடிக் காற்றில் தூசிபோலப் பறந்து தவித்தன; நிலமகள் சுதந்தரப் புன்னகை புரிந்தாள். உலகெலாம் ஓர் இன்பச் சிலிர்ப்பெடுத்தது. பாரததேவி புதுயுக வாயிலில் அருட் செங்கோல் ஏந்தி நின்றனள். அக்காலமே தயானந்தர், பரமஹம்ஸர் போன்ற அருளாளர் எழுந்து விளங்கினர். அப்போதே நமது அருந் தமிழ் செய்த பெருந்தவப் பயனாக அருள்வழி காட்டி மனிதமரபையே உய்விக்க, வள்ளற் பெருமான் திருவவதரித்தார். ஈன்ற பொழுதே சான்றோனைக் கண்ட தாயுந் தந்தையும் மகிழ்ந்தனர்; அடியார்க் கமுதிட்டனர்; திருவிழாக் கொழித்தனர். பெரியோர்கள் இவ்வரும் புதல்வனை வாழ்த்தினர்; குருவருள் கொடுத்த திருவருள் மைந்தனுக்கு இறைவனைப் போற்றி "இராமலிங்கம்" என்னும் இன்பப் பேரைச் சூட்டினர். இராமலிங்கத்தின் இராசிச் சக்கரம் அடியில் வருமாறு:

திருவருட் பிரகாசர் ஜாதகம்

ல		சனி	குரு
	இராசி		அங் கேது
ரா			
		புதன் சந்	சுக் சூரி

இந்த ஜாதகத்தை ஓர் அன்பர் கணித்து அடியில் வருமாறு பலன் குறித்துள்ளார்:

உதயம் மீனலக்னம்; நாலில் குரு; எட்டாவது வீட்டில் புதனும் சந்திரனும்; செவ்வாய், துலாத்தில்; சுக்ரனும் சூரியனும் ஏழாமிடத்தில். இந்த ஜாதகமுடையோன் சிரஞ்சீவி; இவன் உயிர் போவதில்லை; உலகனைத்தும் வள்ளலாய் வாழுவான்; தைரியவான்; கனதனங் கருதான், சுழுத்தி நாட்டமுடையான்; உலகுயிரின்பால் பேரிரக்கங் கொண்டவன்; பத்தாவது ஆண்டில் ஒன்றிற் காதலனாவான்; கற்பமும், உலகத்தைத் திருத்தும் குணமும் சக்தியாலுணர்வான். முப்பதாம் ஆண்டில் பிறப்பிறப்பற்ற நிலை யடைவான், 40-ம் ஆண்டிற் கைவல்ய ஞானம் பெறுவான்; ஞான சித்தியால் 50-ல் பொன்னுடலாகிப் பொலிவான், இவன் ஞான வுடலெடுத்த பெரியோன்; மந்திரம், யோகம், வைத்தியம், வாதம், நூல் நுணுக்கம்—சிந்தையில் எண்ணியவுடனே எய்துவான்.

இவ்வாறு கணிகன் ஐயனின் நாளையுங் கோளையுங் குறித்துத் "தெய்வப் புதல்வன் திருவவதரித்தான்" என்றனர். மருதூர் முழுதும் இக்குழந்தையின் பேச்சே! ஏன்? அன்று முதல் ஊர் செழித்தது! பயிர் செழித்தது; இன்பஞ் செழித்தது; மக்கள் உள்ளஞ் செழித்தது; ஒற்றுமை செழித்தது; இக் குழந்தையின் பெருமையே செழுந்திரு விளைத்ததென மகிழ்ந்து ஊராரெல்லாரும் பேரன்புற்று இராமலிங்கத்தைப் பாராட்டிச் சீராட்டி வந்தனர்.

6. தமிழ் காத்தது

உலக வாழ்வு இன்பதுன்ப மென்னும் மேடு பள்ளங்கள் மேவியது. குலவிளக்கான அருள் மைந்தனின் இன்பம் நிறைந்த அம் மங்கல மனைவாழ்வில் மங்குல் படர்ந்தது! இராமையா பிள்ளை சிவனடி சேர்ந்தார்; குடும்பம் இடருற்றது. வந்த விதியை நொந்தென்: சிவன் செயலென்று மனதாறிச் சின்னம்மையார் மக்களுடன் தமது பிறப்பிடமான பொன்னேரியில் தம் அன்னையின் காப்பிற் சின்னாளிருந்தார். பிறகு குடும்பம் மூத்தமகன் சபாபதியுடன் சென்னையிற் குடியேறியது. அங்குச் சபாபதி, அரிய தமிழ் வாணரான காஞ்சி சபாபதி முதலியாரிடம் முறையாக முத்தமிழ் பயின்று தமிழாசிரியராகவும், சிவபுராண விரிவுரையாளராகவும் தொழில் நடத்தி, வந்ததைக் கொண்டு குடும்பத்தைத் தாங்கிவந்தார். பெரிய புராணப் பிரசங்கத்தில் அவர் பெயர் பெற்றோங்கிப் பல செல்வரின் ஆதரவை யடைந்தார். அவர் குடும்பத்தைத் தமிழ் காத்தது.

7. கடவுள் கற்பித்தார்

நம் பெருமானுக்கு ஐந்தாண்டானது; இறைவனருளால் முற்றறிவுடன் பிறந்த இயற்கை ஞான வள்ளலுக்கு, வீட்டிலுள்ளோர் கற்றறிவு புகட்டத் தொடங்கினர். கல்வி தொடங்கியதும், தமையனார் சபாபதி பிள்ளையே தம் இளவலுக்குக் கண்ணுங் கருத்துமாகத் தமிழ்மொழி பயிற்றினார். தம்பியைத் தக்க புலவனாக்க மிக்க ஆவல்கொண்டு, முறையாக நிகண்டு, சதகம், அந்தாதி, நன்னூல் முதலிய நூல்களைக் கற்பிக்கலானார். ஆனால் நமது அருளறிவாளன் இப்புத்தகப் படிப்பிற் கருத்தூன்றுவதில்லை. இது கண்ட அண்ணல் தம்மிடமின்றேல், தம் ஆசிரியர் சபாபதி முதலியாரிடமாவது ஒழுங்காகப் படிப்பானென்றெண்ணி ஏற்பாடு செய்தார். அங்கும் மேற்படியே மனம் வேறுபட்டிருந்தார் நம் இயற்புலவர். "படிப்பில் கவனமில்லை; குறிப்பின்றிச் சுற்றுகிறானே; இவன் எப்படி முன்னேறப் போகிறான்?" என்று அண்ணல் வருந்தினார். நம் பிள்ளையாரின் உள்ளே வளரும் அருட்புலவன் அவர்களுடைய புற விழிகளுக்குப் புலப்பட வில்லை. நம் பிள்ளையார் செய்ததென்ன? தாமே தமது சத்திய விண்ணப்பத்தில் விளக்குகிறார்:

"இயற்கையுண்மைக் கடவுளே! அறிவார் அறியும் வண்ணங்களெல்லாமுடைய பேரருட் சோதிப் பெருந்தகைக் கடவுளே! குமாரப் பருவத்திற்றானே, உலகிற் சிறுவர்களுடன் கூடிச் சிறு விளையாட்டியற்றல், சிற்றுண்டி விழைதல், அதிசயம் பார்த்தல், அசங்கியம் பேசல், ஆவலித்தழுதல், சிறு சண்டை செய்தல், சிறு குறும்பியற்றல், தன்வசத்துழலல், தாய்வயிற் சலித்தல் முதலிய குற்றங்களில் என்னைச் சிறிதுஞ் செலுத்தாமல், ஒரு சிறிது அறிவு விளங்கப் புரிந்து, இடந் தனித்திருத்தல், இச்சையின்றி நுகர்தல், ஜபதபஞ் செய்தல், தெய்வம் பரவல், பிறவுயிர்க்கிரங்கல், பெருங் குணம் பற்றல், பாடிப் பணிதல், பத்திசெய்திருத்தல் முதலிய நற் செய்கைகளில், என்னைச் செலுத்திய தேவரீரது பேரருட் பெருங் கருணைத் திறத்தை என்னென்று கருதி, என்னென்று உரைப்பேன்! எல்லாமானவராயும் ஒன்று மல்லாதவராயும், எல்லா அண்ட சராசரங்களின்

அகத்தும் புறத்தும் நிறைந்து விளங்குகின்ற தனித் தலைமைக் கடவுளே! குமாரப் பருவத்தில், என்னைக் கல்வியிற் பயிற்றும் ஆசிரியரை யின்றியே, என்றிறத்திற் பயின்றறிதற் அருமையாகிய கல்விப் பயிற்சியை எனது உள்ளகத்தேயிருந்து பயிற்றுவித் தருளினீர். இடம்பத்தையும் ஆரவாரத்தையும், பிரயாசையையும், பெருமறைப்பையும், போதுபோக்கையும் உண்டு பண்ணுகிற ஆரிய முதலிய பாஷைகளில் எனக்கு ஆசை செல்லவொட்டாது, பயிலுதற்கும், அறிதற்கும், மிகவும் இலேசுடையதாய், பாடுதற்கும், துதித்தற்கும் மிகவும் இனிமையுடையதாய், சாகாக்கல்வியை யிலேசில் அறிவிப்பதாய்த் திருவருள் வலத்தாற் கிடைத்த தென்மொழி ஒன்றனிடத்தே மனம் பற்றச் செய்து, அத்தென் மொழியாற் பலவகைத் தோத்திரப் பாட்டுகளைப் பாடுவித்தருளுனீர். அச்சிறு பருவத்திற்றானே ஜாதியாசாரம், ஆசிரம ஆசாரம் என்னும் பொய்யுல காசாரங்களைப் பொய்யென் றறிவித்து, அவைகளை அனுட்டியாமல் தடை செய்வித்து, அப்பருவம் ஏறுந்தோறும், என தறிவை விளக்கஞ் செய்து என்னை மேனிலையில் ஏற்றி ஏற்றி நிலைக்க வைத்தருளினீர்."

8. கந்தகோட்டத்தில்

இதுதான் நமது பெருமானின் பிள்ளைப் பருவக்கதை. தமது ஒன்பதாவது வயதிலேயே அவர் அகத்தியர் முதலான முனிவர் பாடல்களை ஓதாமலே பாடும் வளம் பெற்றிருந்தார். முறையாகப் பாடம் படிக்கவில்லையென்று வீட்டார் குறைசொல்லுகையில் நம் இளம்பிரான் புரிந்து வந்த தென்னே! அவர்கள் குறை சொல்லுகிறார் களென்று முணுமுணுத்தாரா? அவமதித்தாரா? தளர்ந்தாரா? இல்லை. உள்ளே ஆண்டவன் தூண்டிப் பொலிவித்த அருளறிவில் உறுதிகொண்டார். மற்றவர்களைப் போலக் கற்று, மற்றவர் போல வாழ்வை வயிற்றிற் கிரையாக்கவோ அவர் பிறந்தார்! அருளால் ஆருயிர் மக்களுக்கு அருள்நெறி விளக்கித் தமது இனிய அருட் பாலூற்றை யாழுங் குழலும் அமுதுங் கைக்கும்படியான தமிழிசையுடன் சுத்த சமரச சன்மார்க்க நதியாகப் பாய்ச்சி, உலகில் ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டுரிமையை நாட்டவன்றோ அவர் அவதரித்தார்! ஆதலின் அவர் இயல்பிலேயே தமது வாழ்வின் அருட்பணியில் கருத்தை நாட்டினார். செந்தமிழ்த் தெய்வமும், தகப்பன்சாமியும், குகனுமான முருகனை வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டு, அன்பாலுருகி இன்பப் பாமாலை தொடுத்து மனமார அணிவித்து வந்தார். மாலைதோறும் கந்தப்பெருமான் கோயிலில் பரவசம் பொங்கித் ததும்பும் பாமாலை புனைந்து வழிபடும் நம் குமரனைக் காணலாம். நம் அருட்பெருஞ் செல்வர் முருகனைப் பலவகையால் மனமுருகி வழுத்திவந்த அருமையை ஐந்தாந் திருமுறையிற் காணலாம். கலியுக வரதனான முருகப் பெருமானிடம் நம் இளங்குமரன் உருகி வேண்டியதென்ன?

"தேசிக சிகாரத்னமே! நின்பதம் எனது உளத்தோங்கின், திருவும், நற்செயலும், திறனும், இன்பமும் ஓங்கும். வள்ளலே, உன் அன்பர் கூட்டத்தில் என்னைச் சேர்! என் தந்தையே, தாயே, என் அறிவே, என் இன்பமே! காமம், வெகுளி, லோபம், மோகம், மதம், ஆங்காரம், மச்சரம் முதலிய தீயர் என்னை அணுகா தருள்! நிராசை, சாந்தம், உதாரம், சுத்த மனம், அலைவற்ற சிவஞானம் இவற்றை அளித்தருள்!"

ஒருமையுடன் நினதுதிரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவுகல வாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேசவேண்டும்; பொய்மை
பேசா திருக்க வேண்டும்

பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டுமத மானபேய்
பிடியா திருக்க வேண்டும்
மருவுபெண் ணாசையை மறக்கவே வேண்டும்; உனை
மறவா திருக்க வேண்டும்
மதிவேண்டும் நின்கருணை நிதிவேண்டும்; நோயற்ற
வாழ்வினான் வாழ வேண்டும்
தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்தவேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வமணியே!

"நான் ஒருவரிடம் ஈயெனக் கேட்காது, கேட்டவர்க்கு இல்லையென்று சொல்லாதிருக்க வேண்டும். பிறர் பொருளை நயக்கக்கூடாது; பிறரைத் தீங்கு சொல்லாத் தெளிவும், உன் புகழ் பேசுவோர் உறவும் தருவாய்! அப்பனே, நின் சீர் பேசும்வாய் தெள்ளமுத முண்டுவந்த திருவாய்; நின்பதங் கருதும் நெஞ்சே சுக ரூபமானது. கந்தவேளே! என் உளமும் வசமில்லை; வினையும் விடவில்லை; உன் துணையின்றி உற்ற துணையில்லை; இளையன் இவனுக்கு அருளவேண்டுமென்று உன்பால் இசைப்போரு மில்லை; ஏழையேனுக்கு நீ அருள் புரிந்தால் எதிர் நின்று தடுப்போருமில்லை; இரப்போர்க்கு நீ இல்லையென்பது மில்லை; உன் அருள் குறைவதுமில்லை; நீ வன்மனத்தவனுமில்லை; என் உயிர்க்குயிரே! எத்திக்குந் தித்திக்கும் இன்பமே, ஆனந்த போகமே, யோகமே, ஏகமே, முத்தி முதலே, மெய்ஞ்ஞான மூர்த்தியே! உன் அடியலாற் பிறரை நாடா விரதமே கொண்டேன். நின்னடி நம்பினோர் அவலப் படுவரோ?"

வன்பெருநெ ருப்பினைப் புன்புழுப் பற்றுமோ?
வானையொரு மான்தாவுமோ?
வலியுள்ள புலியையோர் எலிசீறு மோ? பெரிய
மலையையோர் ஈச்சிறகினால்
துன்புற அசைக்குமோ? வச்சிரத் தூணொரு
துரும்பினாற் றுண்டமாமோ?
சூரியனை யிருள்வந்து சூழுமோ? காற்றின்மழை
தோயுமோ? இல்லை யதுபோல்,
அன்புடைய நின்னடியர் பொன்னடியை யுன்னுமவர்
அடிமலர் முடிக்கணிந்தோர்க்
கவலமுறு மோகமாம் வெகுளியுறு மோமனத்
தற்பமும் விகற்பமுறுமோ!
தன்புகழ்செய் சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்தவேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வமணியே !

9. மிஞ்சி விடுவான்

இவ்வாறு முருகனை வழுத்தி வழிபட்டு வந்த நமது அன்புப் பெருமான் உட்கனிவை யாரே காண்பார்? கற்குமுன் கவி பொழியும் இக்காளமேகத்தைக் கண்டார் சபாபதி பண்டிதர்; "குட்டுதற்குப் பிள்ளைப் பாண்டியனில்லை; குறடு கொண்டு காதை வெட்டுதற்கு வில்லியில்லை; இந்த வயதில் கற்குமுன் கவி பாடுவதாவது!" என்று கனன்றார்; எம்பிரானின் இனிய அருள் வாக்கினின் றரும்பும் தெய்வ மலர்களை அவர் கண்ணாரக் கண்டா ரெனினும், அதன் நறுமணத்தை அன்புற நுகராது.... "எடுக்குமுன் இப்படிக் கவி தொடுப்போன், மேலும் இலக்கண

இலக்கியம் தேர்ந்தால் நம்மை மிஞ்சிவிடுவான்” என்று பாடஞ் சொல்வதையே நிறுத்திவிட்டார். பண்டித னறிவனோ பழுத்தநல் லருளை! அவர் பாடம் நம் இயற்கைப் புலவருக்கு வேண்டியதுமில்லை; அதைக் கற்காததால் நம் கடவுட் பிள்ளையின் அருளூற்றுத் தடைப்படப் போவதுமில்லை. தேனும் பாலும் அமுதுங் கனிரசமுந் தெவிட்ட முருகன் நமது திருமகனுள்ளிருந்து அருட்கவி யமுதூற்றைப் பெருக்குகின்றான்! ஞானச்சுடர் தூண்டுகின்றான்! அதுவே கல்வி, சாகாக் கலை; இவ்வருளின்ப விருந்தை யுண்டவனுக்கு ஏட்டுக் கல்வி எம்மாத்திரம்!

10. சோறு போடாதே

எம்பெருமானின் அருட்பெருமையை அண்ணல் சபாபதி பிள்ளையும் அறிய முடிந்திலர். “ஐயோ, தம்பி வீணாகிறானே; படிப்புமில்லை; பயனுமில்லை; குடிகெட்டது!” என்று கவன்றார். தம்பி தனக்கிசையாது மனப்போக்கு வேறாகி எதிலோ சித்தம் வைத்தாழ்ந்திருப்பதை அறியாது முனிந்தார். குறை கூறினார்; படித்துரைத்தார்; இடித்துரைத்தார்; ஒன்றும் பலிக்காது அலுத்து வெறுத்து முடிவில் தம்மனைவியை அழைத்து, “இராமலிங்கம் படியான்; என் சொற்படியான்; வீண்போது போக்கித் திரிகின்றான்; ஆதலால் அவனுக்கு வீட்டில் சோறு போடாதே, வேட்டி கொடுக்காதே, இருக்க இடந்தராதே” என்று சட்டஞ் செய்தார். அண்ணியார் கற்பிற் சிறந்த வாசுகி; கணவன் சொல்லைத் தடுக்கா திருப்பினும், எம்பிரான்மீது மிகவும் அன்புடையவர்; ஆதலால் பிள்ளையை அனாதரவாய் விட்டுவிட மனங் கொள்ளாராகிக் கணவனுக்குத் தெரியாமல் அவரை ஊட்டி வந்தார். தம் அண்ணன் வீட்டிலில்லாத வேளை அல்லது அயர்ந்திருக்கும் சமயம் இராமலிங்கப் பெருமான் புழைக்கடைவழியாக வருவார்; அப்போது அண்ணியார் தாயினும் பரிவுடன் மனங் குழைந்து, ஊணருத்தி, உடையளித்து, மருந்தினும் இனிய திருந்துமொழி கூறி வந்தார். இப்படிப் பன்னாட்கள் கழிந்தும் பையன் தன் வழியே பற்றி நின்றான்.

11. அண்ணியின் கண்ணீர்

இவ்வாறிருக்கையில் தாயார் திவசம் வந்தது. அதை வழக்கம்போல் சபாபதி பிள்ளை பலவகைச் சிறப்புகளுடன் நடத்தினார். உற்றார், உறவினர், மற்றோர்களுக்கு வேண்டிய நல் விருந்தருத்தினார். விருந்தினர் எல்லாரும் உண்டு மகிழ்ந்து பரிமள களபம் பூசி இன்புற்றிருந்தனர். சபாபதி பிள்ளையும் தம்பியை நினைந்து ‘உடனிருந்துண்பதற்கில்லையே’ யென்று வருந்தினார். அண்ணியார் விருந்தினரை முகமலர்ந்து உபசரித்துக் காரியம் முடிந்தபின், மைத்துனச் சிறுவனை யெண்ணி வாட்டமுற்றவராய் உணவு கொள்ளாமல் சோர்ந்திருந்தார். சபாபதியும் கண்ணயர்ந்தார். மணி நான்கானது. நம் பெருமானார் வீட்டின் பின்புறம் மெல்லப் புகுந்தார். அண்ணியார் ஆவலோடு பிள்ளைப் பெருமானை ஏற்று, அலர்ந்த சோற்றை ஊட்டினார். அதையும் பொறுமையுடன் உண்ணும் எம்பிரானை நோக்கி அண்ணியார், ”அந்தோ எத்தனையோபேர் இன்ப விருந்தருந்தி மகிழ்ந்தனர். இன்று வீட்டிற்குரிய நம்பி இவ்வாறு கள்ளத்தனமாக வந்து பதனழிந்த சோற்றை யுண்ணல் விதியோ!” எனக் கருணையங் கண்ணீர் ததும்ப, அண்ணன் வந்துவிடுவாரோ என்னும் அச்சத்தோ டுண்ணும் பிள்ளையை நோக்கினார். அண்ணியார் அன்புக் கண்ணீரைக் கண்டு எம்பிரான் தாமும் விழி சோர்ந்து, “அண்ணி யன்னையே! ஏன் அலமருகின்றீர்?” என மீண்டும் மீண்டும் வினாவினார். “தம்பீ! எத்தனை நாள் இப்படிக் காணாமல் வந்து உண்டு செல்வது? அண்ணார் சொற்படி கல்வி கற்றால் இவ்வளவு இடர் இல்லையே. எனக்குப் பின் உன்னை யார் இவ்வளவு பரிவுடன் பேணுவர்? எனக்காகவாவது நீ கல்வியிற் கருத்தூன்ற வேண்டும்” என்றார். அன்பு மொழிகள் ஐயனை இணக்கின. “அன்னையே! தங்கள் மனங்கசிய

யான் பொறேன். தங்கள் விருப்பப்படியே கல்வி கற்கிறேன். நாளையே மேல் மாடியில் ஒரு தனியறை அலகிட்டுத் தருக! அதில் யான் கல்வி பயில்கிறேன்" என்றார் இயற்புலவர்.

அங்ஙனமே கொடுக்கப்பட்டது. அங்குக் கல்வி கற்றாரா? இல்லை. பின்னே? முன்போலத்தான்! என்ன ? ஒரு நிலைக் கண்ணாடி வாங்கிச் சுவரில் மாட்டினார்; நறும்புகை போட்டார்; மலர் சூட்டினார்; கதவை யடைத்துக்கொண்டு தம்முள்ளே உள்ளபடி யுள்ள அறிவுநூலை, முருகன் உள்நின்று உணர்த்த, ஓதலானார். கண்ணாடியையே கண் நாடி பார்த்திருந்தார்; அதில் தணிகை முருகன் இனிய வடிவு தோன்றியது; அதையே உபாசிக்க லானார். கந்தப் பெருமான் அருளால் எல்லாக் கலையறிவும் வளர் பிறை போல உள்ளே வளர்ந்தது. புறத்தே யுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் 'பையன் வீடு தங்கி நாளெல்லாம் படிக்கிறான்' என்ற மகிழ்வு. ஆனால் எந்நூல் கற்கிறான் என்பது மட்டும் எவருமறியார். தன்னூல் கற்கின் எந்நூல் வேண்டும்?

12. முருக உபாசனை

சிவ சண்முக சிவஞான தேசிக முருகனை நமது வள்ளல் உருகிப் பணிந்து குறையிரந்து வழிபட்ட பாக்கள் கல் நெஞ்சையும் உருக்கும். அவற்றின் கருத்தை இங்கு வடித்தெடுப்பாம்:

"அன்னே! எனைத் தந்த அப்பா! குமரா! பரமகுருவே, குகா! உன்னையே நினைந்தேங்கி அலறுகின்றேன்! கலாப மயில்மேல் வரும் அழகிய மாமணியே! வேற்கரனே! மலர்முகனே! உன் வீரக் கழலிற் பணிகிறேன். புவிநடைச் சேற்றில் விழுந்து தியங்கும் என்னைக் கரையேற்றிய உனக்கே விழைவுகொண் டோலமிடுகின்றேன். துன்பக் கடலில் மூழ்கி, எடுத்து விடுவாரின்றி நெஞ்சங் கலங்குகின்றேன். என்னப்பா, கேளாதுபோ லிருக்கின்றனையே! நவை மனம் மாய்ந்து, நின் அன்பர் அவை யணுகி, ஆனந்த வாரியில் ஆட வேண்டினேன். நின் தொழும்பர் திருப்பத மல்லால் சிற்றடியேன் இம்மண்ணிலே ஊரும், தனமும், உறவும், புகழும், மடவார் போகமும் வேண்டிலேன்! நின் கால் பிடித்தேன்! கருணை செய்வாய் !

ஊனே யுடையே பொருளேயென்
  றுருகி மனது தடுமாறி
வீணே துயரத் தழுந்துகின்றேன்
  வேறோர் துணைநின் னடியன்றிக்
காணேன்; அமுதே பெருங்கருணைக்
  கடலே கனியே கரும்பேநற்
சேணோர் தணிகை மலைமருந்தே
  தேனே ஞானச் செழுஞ்சுடரே !

பெருந் துயரால் வாடி யிளைத்தேன் எந்தாய்! அருட்கடலே! செல்வமே, கரும்பே, தேனே, செம்பாகே, கண்ணே, கற்பகமே, என் குல தெய்வமே! வேற்கை யரசே, மறைப்பொருளே, சாந்த குணக்குன்றே, பன்னிரு கண்ணா! மனங் கலங்கும் இவ்வேழைச் சேயைக் கண்பாராயோ! நாளும் உன்னருள் வழி பார்த்து இளைக்கின்றேன்.

பண்ணேறு மொழியடியார் பரவி வாழ்த்தும்
  பாதமல ரழகினைப் பாவி பார்க்கிற்
கண்ணேறு படுமென்றோ கனவி லேனுங்

காட்டென்றாற் காட்டுகிலாய்; கருணை யீதோ?
விண்ணேறு மரிமுதலோர்க் கரிய ஞான
விளக்கேயென் கண்ணேமெய் வீட்டின் வித்தே,
தண்ணேறு பொழிற்றணிகை மணியே, ஜீவ
சாட்சியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகச வாழ்வே!

வாவென்பா ரின்றியுன தன்ப ரென்னை
வஞ்சகனென் றேமறுத்து வன்க ணாநீ
போவென்பா ராகிலெங்கு போவே னந்தோ!
பொய்யனேன் றுணையின்றிப் புலம்புகின்றேன்
கோவென்பார்க் கருள்தருமக் குன்றே, யொன்றே,
குணங்குறியற் றிடவருளுங் குருவே, வாழ்க்கை
தாவென்பார் புகழ்தணிகை மணியே, ஜீவ
சாட்சியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகச வாழ்வே!

தாயறியாச் சூலுண்டோ? நீ யென் குறை அறியாயோ? பாவி மகனையும் அன்னை தள்ளுவளோ? வேறு கதியுண்டோ? வித்திலாது விளையும் வானின்பமே! பொய்யர் நெஞ்சில் நீ புகுவ தில்லை! நான் பொய்யனேன்! நின் திருவருள் முன் அஞ்சி நிற்கின்றேன். பாலுடன் நீரென நின்னடிக் கலப்பில் வாழ அருள்! சின்மய வடிவமே!

உள்ள நெக்குவிட் டுருகு மன்பர்தந்
நள்ள கத்தினில் நடிக்குஞ் சோதியே!
தள்ள ருந்திறற் றணிகை யாளந்த
வெள்ள மேமனம் விள்ளச் செய்வையே!

தற் பராபரமே! சற்குண மலையே! சரவண பவனே! வல்லிருட் பவந்தீர் மருந்தே! செஞ்சொற் சுவையே! மெய்ஞ்ஞானச் செல்வப் பெருக்கே! தெள்ளமுதே! சேவற் கொடியோய்! சிந்தாமணியே! எய்தற்கரிய அருட்சுடரே! எல்லாம் வல்ல இறையோனே! ஞானச் செழுமணியே! அழியாப் பொருளே! என்னுயிரே! பரஞ் சுடரே! சுயஞ் சுடரே!

என்செய் கேனினுந் திருவருள் காண்கிலேன்
எடுக்கருந் துயருண்டேன்
கன்செய் பேய்மனக் கடையனே னென்னினுங்
காப்பதுன் கடனன்றோ?
பொன்செய் குன்றமே பூரண ஞானமே
புராதனப் பொருள் வைப்பே!
மன்செய் மாணிக்க விளக்கமே தணிகைவாழ்
வள்ளலே மயிலோனே !

பாவியேன் தனியே உழல்கின்றேன்! நின் சேவடியைக் கண்ணாரக்கண்டு மனங் களிப்புறேனோ; எனதென்பதை விடுத்து இவ்வக மாயத்தை வெல்லேனோ; உடல் புளக முறேனோ! மூட முழு நெஞ்சே, பொன்னால் மண்ணால் பூவையரால் என் உயர்வைக் கெடுக்கின்றாய்! சவலை மனமே, நீ சாகாயோ? இல்லதை நினைத்துப் பித்தர்போல் ஏங்கி நிற்கின்றாய்! என் குல தெய்வம், என் சற்குரு குகனருளே நல்லதென்றறியாது, நன்றி மறந்தாய்; நின் செயல் எனக்குத் திடுக்கிடுகின்றது! திருந்தாய் நெஞ்சே, குகனடி பொருந்தாய்! உமையாளருட் பாலனே, சிற்சுக வாரியே! வெளிப் பூச்சில் மயக்கிக் கண்வலை வீசி என் மனத்தை விலைகொள்ளும் காமவலையிற் சிக்கிக் காசம், மேகம், சூலை முதலிய கடும் பிணிக்காளாய் வருந்தாது, நின் நேசமே கொண்டு வாழ அருள்! மின்னார்

போகத்தில் மயங்கி வெயிற் புழுப்போல் வாடாது பரம யோகியர், நல்லடியார் கூட்டத்திருக்க அருள்!

செய்கொள் தணிகை நாடேனோ
செவ்வேள் புகழைப் பாடேனோ
கைகள் கூப்பி ஆடேனோ
கருணைக் கடலி னீடேனோ
மெய்கொள் புளக மூடேனோ
மெய்யன் பர்பால் கூடேனோ
பொய்கொள் உலகோ டூடேனோ
புவிமீ திருதாள் மாடேனே !

சிவயோகியருள்ளம் திகழ்கின்ற ஞான நிறைவே! அவநாள் கழிக்க அறிவேன் அல்லாது, உன் அடி பேணி நிற்க அறியேன்! புவிச் சுமையா யிருக்கின்றேன்! ஏன் பிறந்தேன்? கரும்பு வெறுத்து, வேம்பருந்துங் காக்கை யன்னேன். இரும்பு போன்று கனியாத வன்னெஞ்சக் கள்வனேன்; அரும்பாய நகை மடவார்க்கு ஆளாய், வாளா அலைகின்றேன்; அறிவறியேன்; உன் செம்பாத மலர் ஏத்தேன்! இலவு காத்த கிளி போன்றேன். சொல்லிலடங்காத் துயரியற்றுந் துகள் சேர் சனனப் பெருவேரைக் கல்லியெறிந்து, நின்னுருவைக் கண்களாரக் கண்டு கட்டித் தழுவேனோ! சைவக் கனியே, தற்பரமே! கருணைச் செங்கரும்பே! மெய்ஞ்ஞான வெளியே! பாழ்வினையேன் துன்பமெல்லாம் நீயறிவாய். என் குறையை வேறெவர்பால் இயம்புகேன்? படுகாட்டிற் பலனுதவாப் பனையே போன்றேன்! என்னையே யான் சிரிக்கின்றேன்; தாய்ப் பாலுண்ணாது நாய்ப்பாலுண்டேன்! பாலை நடுவே கருங்கல் போன்றேன்; பொன்னை பொருளா யிரந்தேன் - நின்னைப் பொருளென் றுணராத நீசனேன்; போதானந்தப் பரசிவத்திற் போந்த பொருளே! கொடியாரிடம் குறை யிரந்தேன்; நின்னன்றித் துணை காணேன்; முறையோ, முறையோ! பழுதைப் பாம்பென மயங்கினேன். பொன் பெண் பிணிக்கும் வன்பிணிக்கோ என்னைப் பெற்று வளர்த்தாய் ! இவ்வேழைக் கிரங்காயோ!

மனமே இரவும் பகலும் மயிலேறிய முருகனைத் துதிசெய்! தேறா மனமுந் தேறும்; துயர் மாறும்; மாறாப்பிணி மாயும்; துயிலேறிய சோர்வு கெடும்; இடர் போம்; மையலார் மயக்கம் போம்; இருள் மிடி நீங்கும்! மறைக்குளே மறைந்து, அம் மறைக் கரிதாகிய வள்ளலை உள்ளத்தே உன்னாய்! வேறு மாய நினைப்பின் மீளாய்! மாதர் புணர்ப்பாங் கான் வழிநடவாதே! முருகன் கழல்வழி நட! உலக மயக்கற, மெய்மை யுணர்!

சிவத் தருவில் அருள் பழுத்த செங்கனியே! 'எவையும் நாடாதே, என்னடி நிழலிரு!' என்று நீ ஏழைக் குரைக்கு நாள் என்றோ? அருவுருவாகுஞ் சிவபிரானளித்த அமுதே! நீயருள் செய்யாயேல் துன்புற்று மெலிவேன். என்னுயிரே, என் பேறே, என் பொருளே, குருவே, அன்பருக் கெளிவரு மரசே, முத்திக்கு வித்தே, சுத்தனே! பத்தி வலைப்படுவார் இடர்க்கடல் விடுத்தேற எத்தனை நாட் செல்லுமோ! ஓம் சிவசண்முகா சரணம்!"

இவ்வாறு உருகி அழுதலறித் தவிக்கும் அன்பனுக்கு ஆறுமுகப் பெருமான் கருணை மலர்ந்து குரு வடிவாகத் தோன்றி, ஞானசக்தியும் சாகாக் கலையும் அருளினார். முருகனைக் கண்ட பரமானந்தத்தில் நம் வள்ளற் பெருமான் உள்ளமுருகும் உருக்கம் என்னே !

"சிவனார் மகனார், குகனார் என் முன்வந்தார்! புது வாழ்வு தந்தார்! தொழுவார் அழுவார், விழுவார், எழுவார், துதியா நிற்பவர் நிற்க, புழுவுடலோம்பும் என்முன் வந்தருளினாரே! பொன்னே விரும்பும் புல்லர்பாற் போகேன்! நின்பதமே போற்றும் வண்ணம் சின்னமளித்து அருட்குருவாய் என்னை முன்னே சிறுகாலை ஆண்டுகொண்ட தேவ தேவே !

கல்வியெலாங் கற்பித்தாய் நின்பால் நேயங்
காணவைத்தா யிவ்வுலகங் கான லென்றே
ஒல்லும்வகை யறிவித்தா யுள்ளே நின்றேன்
உடையானே நின்னருளு முதவு கின்றாய்!
இல்லையெனப் பிறர்பாற்சென் றிரவா வண்ணம்
ஏற்றமளித் தாய்இரக்க மென்னே யென்னே!
செல்வருட் குருவாகி நாயி னேனைச்
சிறுகாலை யாட்கொண்ட தேவ தேவே!

எந்தை நீ யிருக்க இனி என்ன குறை! உலகிற் பிறரை ஒரு காசுக்கும் மதியாது, நின்னடியே மதிக்கின்றேன். அல்லும் பகலும் நின்னையே துதிக்கின்றேன்.

விண்ணுறு சுடரே யென்னுள்
விளங்கிய விளக்கே போற்றி !
கண்ணுறு மணியே யென்னைக்
கலந்தநற் களிப்பே போற்றி !
பண்ணுறு பயனே யென்னைப்
பணிவித்த மணியே போற்றி !
எண்ணுறு மடியார் தங்கட்
கினியதெள் ளமுதே போற்றி !

13. சுப்பிரமணிய விளக்கம்

கந்தரனுபூதிபெற்ற எம்பெருமான் சுப்பிரமணிய தத்துவத்தை அடியில் வருமாறு விளக்குகிறார்:—

சுப்பிரமணியம் என்பதென்ன? நமது புருவ மத்தியில் ஆறு பட்டையாய் உருட்சியுள்ள ஒரு மணி பிரகாசம் பொருந்தி யிருக்கிறது. இந்த ஜோதி மணியைச் சண்முகமென்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். இதன்றி நமது மூலாதாரத்திற்கு மேல் மூன்றிடந் தாண்டி அனாகதமாகிய இருதய ஸ்தானத்தில், இடப்புறத்தில், ஆறு தலையுடைய ஒரு நாடி யிருக்கின்றது. இதைச் சுப்பிரமணிய மென்பார்கள். உன்மனிக்கப்பால் சாந்த நிறைவாயுள்ள, ஆறுதலான சுத்தான்ம அறிவான உள்ளமே சுப்பிரமணியம்; ஆறு சோதி, ஆறறிவு ஆறு தலையுடையதா யிருப்பதால் ஆறுமுகம். தோன்றும் அறிவு, தோற்றுவிக்கும் அறிவு இரண்டாலாகிய விஷய நிர்விஷய உணர்வே இரண்டு கால். ஆறாதாரங்களிலுள்ள பிரகாச அப்பிரகாசமான பன்னிரண்டும் கைகள். அருட் சக்தியே வேல்; ஆன்ம விளக்கம் நாதம், மணி; கீர்த்தி கொடி; சரசிஜம் தயவு; குக்குடம் மாற்சரியமில்லா நிறைவு. பராகம் என்பது பாச நீக்கம்; தண்டம் வைராக்கியம்; பாணம் அன்பு; அபயம் சமாதான உணர்வு; மூலப் பிரகிருதியே மயில்; சர்வ தத்துவ கண்டனம் கடப்ப மாலை. அசுத்த அகங்காரமே சூரபத்மா; அடங்கியிருக்கும் இடமே படைவீடு. அலைவில்லாத உணர்ச்சிக்கு முதற் காரணமா யுள்ள துரியநிலையே மலை. சுத்த விவேக தத்துவ அனுஷ்டாதாவே சுப்பிரமணியம்.

14. ஆளுடைய பிள்ளையார் அன்பு

திருவருட் பிள்ளையார் காமம் வெகுளி மயக்க மற்று, முருகனை வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டு குறையிரந்து, ஆத்ம சுத்தியும் ஞானமும் முற்றியதுடன் ஆளுடைய பிள்ளையாரைக் குருவாகக் கொண்டு மேம்பாடடைந்தார்.

நம் அருளுடைப் பிள்ளையார், அன்பு கொண்டுருகிய அடியார் நேயம் நான்காவது திருமுறையிற் காணப்படும் ஆளுடைய பிள்ளையார் மாலை முழுதும் அறிவுச் சுடர் மாலையே. "என்னுயிர்த் துணையே! காழி ஞான சம்பந்தச் செல்வமே! சுத்த சற்குருவே! மூன்று வயதினில் சிவையின் ஞானப் பாலுண்டு அருள் பெற்ற மணியே! உலகியல் ஓர் அணுவும் அறியாச் சிறு பருவத்தில் எனக்குள்ளிருந்து அருணெறியில் ஏற விடுத்து, அளவற்ற உணர்ச்சி யளித்தனை. உயிரனுபவமுற்றால் அருளனுபவ முறும்; அதில் சுத்த சிவானுபவமாகும்; தத்துவ நிலை யேறிப் பரநாதத் தலத்தில், தன் மயமாக நானற்றிருத்தலே உயிரனுபவம்; பரநாத வெளியின் மேல் தன்மயனாகிப் பரம்பரத் துட்புறமாகி, மோனமாயிருத்தலே அருளனுபவம். உள்ளதாய் விளங்கும் ஒரு பெருவெளி மேல், எனது, நான், தான் என்று சொல்ல முடியாது தானதுவாக, விள்ள வொணாத அப்பாலுக் கப்பாலான வெறு வெளியே சிவானுபவம், என்றருளினை. கற்ப காலம் முயன்றாலும் எய்தற்கரிய திறனெலாம் ஒரு பகலில் எனக்கு அறிவித் தருளினை. சிவயோக நிலையருளும் மலையே! உனது செயல் எனது செயல், உனதுடைமை எனதுடைமை. 'உணர்' என உணர்த்தும் நிறைவே! உன்னலற வுன்னு நிலை யின்னதென என்னுள்ளுணர உணர்த்தி, உன்னிலையும் என்னிலையும் அன்னிய மில்லை யென்ற பொருளே! எல்லா மறைகளும் ஒரு பொருளின் முடிபென, என்னகம் தெளிவித்த தெருளே! நீ ஐம்பூதமாதியில்லை; தத்துவாதீத அறிவு; ஆறு அத்துவாவையுங் கடந்தது அதீத நிலை; அது நீ. அன்பே சிவம். துவித நிலை நின்ற பின்பே அத்துவித நிலை அடைந்திட முடியும்; சச்சிதானந்தமே அந்நிலை. அதை அடைந்தால் அட்டசித்திகளும் உனக்கு ஏவல் செய்யும். அவற்றை நீ அவாவாதே! அண்டமெல்லாம் பரிபூரணத்தின் விலாசமே. இரவு பகலற்றவிடம் சகல கேவல நிலை, கண்டன வெல்லாம் மன மாயையே. யான் பிறர் என்ற பேதம் விடுத்து என்னோடிரு !

இலகுபரி பூரண விலாசமல திலை; யண்ட
　　மெங்கணுமெ னச்சொல் பதியே!
இரவுபக லற்றவிட மதுசகல கேவலம்
　　இரண்டினடு வென்ற பரமே !
இச்சைமன மாயைநீ கண்டவை யெலாம்வெளி
　　யிருந்துகா ணென்ற தவமே !
யான்பிற ரெனும் பேத நடை விடுத் தென்னோ
　　டிருத்தியென வுரைசெய் யரசே !
என்களைக ணேயெனது கண்ணே யெனிருகண்
　　இலங்குமணியேயெ னுயிரே
என்னுயிர்த் துணையேயெ னறிவே யெனறிவு
　　டிருந்தசிவ மேயெ னன்பே !
என்றெய்வ மேயெனது தந்தையே யெனையீன்
　　றெடுத்ததா யேயெ னுறவே !
என் செல்வமே யெனது வாழ்வே யெனின்பமே
　　என்னருட் குரு வடிவமே !

என்று தம் குரு சம்பந்தவள்ளலை அருள்வள்ளல் போற்றி அவரிடம் தாம் உள்ளே பெற்ற மிகப் பெரிய உபதேசத்தையும் தெளிவாக விளக்கி அதையே தமது வாழ்வின் நிறைவேற்ற மாக்குகிறார்.

15. திருவாசகத்தேன்

மூன்றாவது, நம் வள்ளற் பெருமான் உயிர் போலப் போற்றி நின்ற நூல் திருவாசகம். ஆளுடையடிகள் மணிவாசகரின் திருவாசகத் தேனைப் பருகிப் பருகி,

வான் கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுங்கால், நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன் கலந்து, பால்கலந்து, செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்து
ஊன் கலந்து வுயிர்கலந்து உவட்டாம லினிப்பதுவே !

என்று பரவசப் படுவார்.

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தஎம் பரனே,
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்!
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே !
ஆரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
ஆண்டநீ அருளிலை யானால்
வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்,
வருகவென் றருள்புரி வாயே !

என்ற பாசுரத்தைப் பாடியும், பாடக்கேட்டும் வேசற்று மூர்ச்சித்து விழுவார். சாத்திரத்திற்குத் திருமந்திரம், தோத்திரத்திற்குத் திருவாசகம் என்பார்.

இவ்வாறு ஓதாது, ஓதரு மூதறிவெல்லாம் உணர்த்திய ஆண்டவன் தன் அருட்செல்வனின் தெய்வப் புலமையை எவ்வாறு விளக்கினானென இனிக் காண்போம்.

16. நம் இராமலிங்கமா !

சபாபதி பிள்ளையின் புராணப் பிரசங்கம் சென்னையில் பிரசித்தம். அவருக்குக் கையேடு வாசிப்பது அவரது நெருங்கிய உறவான ஒரு கைம்பெண்மணி; இன்னிசையும், சொற்றெளிவும், நல்ல கல்விப் பயிற்சியும், நினைப்புத் திறனும் வாய்ந்தவள்; தேவாரத் திருப் பாசுரங்களைத் தனது யாழ்க்குரலால் இனிமையாகப் பாடுவாள். பொருத்தமான மேற்கோள்களை இடையிடையே புராண விரிவுரையாளருக்கு எடுத்துக் கொடுப்பாள். அவ் வம்மைக்குத் தனிமறைவு கட்டிச் செப்பேடு படிக்கச் சொல்லி வந்தார் சபாபதி பிள்ளை. யாழுக்கு மேளம் போன்று சபாபதி பிள்ளையின் புராண விரிவுரை நிறைவுற அவ்வம்மை துணை யின்றியமையாததாம். மேலும் இருவர் வருவாயும் ஒரே குடும்பத்திற்கானது.

ஒருநாள் அவ்வம்மை உடல்நலமின்றிச் செப்பேடு படிக்க இயலாது போகவே, சபாபதி பிள்ளை புராணத்தை நிறுத்தி வைக்க மனமின்றி வருந்தினார். அதை உணர்ந்தாள் கற்புடை யில்லாள். "தம்பி! அண்ணல் வருந்துகிறார். நீ ஏடு படித்தால் விரிவுரை நடை பெறுமே, படிக்கிறாயா?" என்றாள். "அதற்கென்ன, ஆகட்டும்" என்றார் அருட்கனி வாயர். சபாபதி பிள்ளையோ 'தம்பி எப்படிப் படிப்பானோ' என்று ஐயுற்றுத் தீராப்பொறியாகச் சம்மதித்தார்.

புராணம் தொடங்கியது. கடவுள் வணக்கம் முடிந்தது. வீணைத் தந்திபோல இழையும் தமது இனிய குரலுடன் படிக்கத் தொடங்கினார் ஞானசம்பந்தரின் அருளிற் பழுத்த தேன்மொழிப் புலவர். முத்தும் மணியும்

அள்ளித் தெளித்ததுபோலச் சொற்கள் மிளிர்ந்தன! படிக்குந் தெளிவு கவியிலுள்ளதைக் குரலால் ஓவியம் எழுதுவது போலிருந்தது. செய்யுட்களைப் பதம் பதமாகப் பிரித்து, மணி மணியாக, இடனறிந்து அணிபெறக் கொடுக்கிறார். குரலுடன் சொல்லுருக்கமும் சபையின் மனத்தை அள்ளுகிறது! சபாபதியாரால் தம் காதுகளை நம்பமுடியவில்லை. “நம் இராம லிங்கமா இப்படிப் படிக்கிறான்!” என்று மனமெல்லாம் மகிழ்வானார். சபையோர் “இவர் விரிவுரைக்கு அவர் வாசிப்பே தகும்! இதற்கு அது மிஞ்சியது. இது வரம் பெற்ற வாக்கு!” என்று பலவாறு புகழ்ந்தனர். அன்று புராண விரிவுரையில் அருட்சுவை பொங்கும் புதியதோர் இன்பமும் காணப்பெற்றது. பொழுது சென்றதே தெரியாது நெடுநேரம் கதை நிகழ்த்திச் சபாபதியார் வீடு சென்று மனைவியிடம் மகிழ்வு கூறினார். அம்மையார் முகமலர்ந்து ‘கடவுள் கண்ணைத் திறந்தார்’ என்று உள்ளுவகை யடைந்தார். இன்னும் இராமலிங்கம் அண்ணலுக்கெதிரே வருவ தில்லை. இன்னுந் தீவிரமாகத் தமது தனியறையில் உபாசனை தொடங்கினார் எம்பிரான்.

17. தெய்வப் பிறப்பு

இப்போது சபாபதியார் முத்தியாலுப்பேட்டையில் சனிக் கிழமைதோறும் செல்வரொருவர் வீட்டில் பெரிய புராணப் பிரசங்கம் செய்து வந்தார். ஒரு நாள் அவர் பித்தக் காய்ச்சலாற் படுத்த படுக்கையோடிருந்தார். அன்று புராணத்தை நிறுத்திவைக்க மனமில்லை. மனைவியிடம் தம்பியை அழைக்கச் சொல்லி, “இராமலிங்கம், நீ இரண்டொரு பாடல் படித்து வா!” என்றார். சென்றார் இராமலிங்கம்.

விளக்குகள் பகலிட்டன. நடராஜர் படம் வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. முன்னே, காய் கனி கடலை கற்கண்டு தட்டுத் தட்டாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அனைவரும் உற்சாகமாகப் புராணிகரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். வந்தார் எம்பிரான். அண்ணல் உடல்நலமின்மையை அறிவித்தார். சபையோர் இராம லிங்கரையே பிரசங்கஞ் செய்யும்படி வற்புறுத்தினர். திருவருட் டுணையை நம்பிப் பிள்ளையார் இசைந்தார். அன்று சொல்ல வேண்டிய பொருளென்ன? தம் அருட் குருவான ஞான சம்பந்தப் பெருமானின் சரிதமன்றோ! தொடங்கும்போதே அருட்பால் ஒழுகியது! உள்ளிருந்து ஏதோ ஒரு கடவுளருள் அமுத வெள்ளமாகக் கொட்டுகிறது! அதை அள்ளியள்ளிச் செவிமன விருந்திடுகின்றனர் அவையோர்! ஒன்பது மணிக்கு முடிவுறும் விரிவுரை 10, 11, 12 மணிக்கு இரண்டு வரிகளின் பொருள் விரிவைக் கண்டது. சபை இமை கொட்டவில்லை. குரல் கண்ணன் குழலோ, கலைமகள் யாழோ! வசந்தச் சோலையின் அணியழகைக் கோடி குயில்கள் குரலொன்றி வர்ணிப்பதுபோல, கடவுள் மணங்கமழும் சேக்கிழார் வாக்கை, பாலறாவாயரின் பைந்தமிழ்ப் புகழை, அருட் பாலருவி ஊறிவரும் கடவுட் புலவரின் கனிந்த மொழிகள் அணி யணியாக எடுத்தோதியபோது சபையின் உள்ளம் அன்பு பூத்தது, அருள் பழுத்தது, இன்பரசம் பெருகியது. அச்சொல்லினிமை ஊனையும், உயிரையும், உள்ளத்தையுங் கவர்ந்து காலத்தையும் விழுங்கியது. எங்கும் அதே பேச்சு. செட்டியாரும் இனி எம்பிரானே புராணம் சொல்ல வேண்டுமென்றார். சபையோரும் அவ்வாறே மன்றாடினர்; சபாபதி பிள்ளையை வேண்டினர். இருவர் பொருளீட்டினால் குடும்பத்திற்கு நலமென்று அவர் இசைந்தார். இராமலிங்கர் புராணமாரி பொழிந்து வருகிறார். “படிப்பில் கருத்திலாது திரிந்த இவன் எப்படிப் பிரசங்கம் செய்வான்!” என்று வியப்பும் ஐயமுமுற்று ஒரு நாள் மறைவா யிருந்து தம்பியார் பிரசங்கத்தைக் கேட்டார் சபாபதியார்! செவியை நம்ப முடியவில்லை. “இது தம்பிதானோ! ஆம்! இல்லை, இவர் தெய்வப் பிறப்பு! தணிகாசலப் பெருமான் அருள் வடிவு!” என்று பேருவகை விம்மி வியந்து போற்றி மனை சேர்ந்து இல்லாளிடம் “தம்பி தணிகைக் குமரனே!

இராமலிங்கத்தின் அருட்புலமை அறியாது, அந்தோ, என்ன பிழை செய்தேன்! உடையுணவும் மறுத்தேனே ! என்ன பேதமை ! இராமலிங்கம் ஓதாதுணர்ந்த கடவுட் புலவன் ! என்ன அருள் வாக்கு ! பொருள் நிறைவு ! இன்றே அவனுடைய தெய்வத்தன்மை யறிந்தேன். என் பிழைகளும் ஐயுறவும் என்னையே சுடுகின்றன!" என்று பலவாறு புகழ்ந்து வருந்தித் தம்பியிடம் பயபக்தியுடன் நடந்து கொண்டார். அம்மையாரும் எம்பிரானிடம் அன்பும் வணக்கமும் செலுத்தினார். ஆனால் நம்பிரான் இவ்விசையை ஏதும் பாராட்டினாரா? தாம் உள்ளவிடம் உள்ளபடி இயல் நிலையிலேயே இருந்தார். புராணங் கேட்கும் செல்வர் உதவும் பணத்தை வரும் வழியில் கண்டவிடம் வீசி யெறிந்தார். பணப்பற்று சிறிதுமில்லாத இப்பக்குவக் கனியின் செயலைக் கண்ட செல்வர், இவர் கையில் பணந்தராது வீட்டிற்கே நேராக அனுப்பிவந்தனர். இப்போது நம்பிரானுக்குப் பதினாறாண்டுகள் நிரம்பின.

18. திருவொற்றியூர் வழிபாடு

இதன் பின் வள்ளலார் தமது அருட்பா வெள்ளத்தால் ஒற்றியூர்ப் பெருமானுக்கு உள்ளங்குளிர இன்ப நீராட்டுவதைக் காண்கிறோம். ஒற்றியூரை யெண்ணுங்கால் திருஞான சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், பட்டினத்தடிகள் முதலிய பெரியோர் தெய்விகக் காட்சி நம்முன் விளங்குகின்றது. தேனினும் இனிய பதிகங்களைச் செவி மடுக்கின்றது. ஏலேலசிங்கனுக்கு மணிகளளித்த தியாக மூர்த்தியைத் தம் கண்மணி போலப் போற்றி, நம் பொன்மணி பாவலர் பாடிய பதிகங்கள் பலப்பல. மனிதனின் இளம் பருவத்தைப் பற்றி அலைக்கும் மனப் பிணிகள் பல; அப்பிணிகளைத் தீர்த்து அடியார் கூட்டத்தில் தம்மைச் சேர்க்க அல்லும் பகலும் நம் பெருமான் திருப்பாமலர்களை அள்ளித் தூவினார். அம்மலர்மணச் சோலையிற் சிறிது உலாவுவாம்.

இங்கிதமாலை, எழுத்தறியும் பெருமான் மாலை முதலிய மாலைகளும் எண்ணிறந்த விண்ணப்பங்களும், முறையீடுகளும், இரங்கற் பாக்களும், பதிகங்களும், புலம்பல்களும், கிளவிகளும், மலை மலையாகக் குவிந்து கிடக்கும் அப்பாமலர்க் குவியலில் எத்தனைதான் இச்சிறு நூற் செல்வி தன் கொண்டையில் அணிய முடியும்! அவ்வாடாத் தெய்வ நாண்மலர்க் கும்பலுக் கருகே சிறிதுலாவி அதன் நறுமணத்தை நுகருவதே இவள் செய்யத் தக்கது!

அழுதபிள் ளைக்கே பாலுண வளிப்பாள்
　　அன்னை யென்பார்கள்; அழுவலி யில்லாக்
கொழுது நேர்சிறு குழவிக்குங் கொடுப்பாள்
　　குற்ற மன்றது மற்றவள் செயலே !
தொழுது நின்னடி துதிக்கின்றோர்க் கெளவே
　　துட்ட னேனுக்குஞ் சூழ்ந்தருள் செயலாஞ்
செழுது மாதவி மலர்திசை மணக்கத்
　　திகழு மொற்றியூர்த் தியாகமா மணியே !

தியாகப் பெருமானே!வானை நோக்கி வழி நடப்பான் போல ஊனை நோக்கி உன்னருள் வழியிடை நடந்தேன்; வாயிலாதவன் வழக்குரைப்பது போல நின்னருள் பெற விழைந்தேன்; வித்தின்றி விளைப்பவன் போல நின்னன்புப் பித்தின்றி முத்தி விழைந்தேன்; கலமிலாது கடல் கடப்பவன் போல் நின்னடிக் கமலத்தை வழுத்தாது அருள்பெற விழைந்தேன்; பொங்கும் வெள்ளத்திற் பொன் புதைப்பவன்போல், எனது புலை நெஞ்சை உன் பூவடி சேர்த்தேன்; ஓட நினைத்து உறங்குவான் போல உன்னருட் கடலில் ஆட நினைத்து, மங்கையர் மையலில்

அழுந்துகின்றேன்; முதலின்றி ஊதியம் பெறுவான்போல, உன்பத மேத்தாது அருள் பெற விழைந்தேன்; கல்லை யுந்தி நதி கடப்பவன் போலக் காம முந்திய நெஞ்சத்தால் பவக்கடல் கடக்க நினைந்தேன்; நெய்யினால் நெருப்பவிப்பவன் போலத் துன்பப் பொய்யினால் பாவம் போக்கிட நினைத்தேன்; நீர் சொரிந்து விளக்கெரிப்பது போல, நின்நேசம் வேண்டிப் பார் சொரியும் பவநெறி செல்கின்றேன். இப்புலையனுக்கும் உன்னருள் கூடுமோ! இப் பாவியேனைக் கூவியருளாய்! கரும்பின் கட்டியே, தேனே! கன்மக் குரங்கனேன், எட்டியேன் வாதமே புரிவேன்; கொடும் புலியனைய வஞ்ச மனத்தினேன்; மண்ணிலே மயங்கும் மனத்தினை மீட்டு உன் மலரடி வழுத்த எண்ணிலேன். என்னை என் செய்தால் தீரும்? பண்ணிசையே, பாலிற் சுவையே! நாணமிலா நாயினேன், வீணனென்று நீயுங் கைவிடில் என் செய்வேன்? உன்னை நம்பினேன்; நாயினேன் பிழை குறியேல்! காமனைக் காய்ந்தோய்! என் குறை தவிர்க்கிலையோ? சிந்தை நொந்து தியங்குகின்ற நாயேனை, வினை தொலைத்து உன்னடிக் காளாக்கலாகாதோ? மாறாத வன் பிணியால் மாழாந்து நெஞ்சயர்ந்தேன்; மின்னார் இச்சையால் வெம்புகின்றேன்; காமப்பித்து, ஆணவம், பொய், அழுக்காறு, சினம், வஞ்சம், கொலை முதலாம் பாவங்களுக்கு ஆளாக்கித் துயரக் கடலுள் வீழ்த்துங் கொடிய மனத்தின் துன்பச் சுமையை யெடுத் தருளாயோ! இப்பொய்யடியேன் நெஞ்சின் ஓட்டகலச் செய்து தூக்கமிலா ஆனந்தத் தூக்கமருள்வாய்! வஞ்சமிலார் நெஞ்சகத்தில் மருவும் மாமணியே! நினை நினையாது, மாதிற்கும் வாதிற்கும் நாளைக் கழிக்கின்றேன்.

பெருங்கருணைக் கடலேயென் குருவே முக்கட்
பெருமானே நினைப்புகழேன் பேயே னந்தோ,
கருங்கன்மனக் குரங்காட்டி வாளா நாளைக்
கழிக்கின்றேன்; பயனறியாக் கடையனேனை
ஒருங்குருள உடல்பதைப்ப உறுங்குன் றேற்றி
உருட்டுகினும், உயிர் நடுங்க வுள்ள மேங்க
இருங்கழுவி லேற்றுகினு மன்றி யின்னும்
என்செயினும் போதாதே யெந்தா யெந்தாய் !

பேதை நெஞ்சினேன் செய்பிழையெல்லாம் பேசினால் பெரும் பிணக்கு! இப்புலைய நெஞ்சினாற் பொருந்திடும் அல்லலுக் கெல்லை யில்லை. ஆயினும் உனது கோயிலை அடுத்தேன்; என் நெஞ்சக் கருங்கல்லைக் கரைத்துக் கருணையீதல் உன் கடன்!

வெறி பிடிக்கினு மகன்றனைப் பெற்றோர்
விடுத்திடார்; அந்த வெறியது தீரும்
நெறி பிடித்துநின் றாய்வர்; என்னரசே !
நீயும் அப்படி நீசனேன் றனக்குப்
பொறி பிடித்தநற் போதக மருளிப்
புன்மை யாவையும் போக்கிடல் வேண்டும்.
செறி பிடித்தவான் பொழிலொற்றி யமுதே
தில்லை யோங்கிய சிவானந்தத் தேனே !

காமப் புலையா! என்னை நரகக் குழியில் அழுத்தி மடிக்க வஞ்சனை செய்கிறாய்; கபடப் பாவியே! காமவேட்டுவனே ! கோபக் கொலைஞனே ! தயையற்ற லோபமே! மூடரிற் சிறந்த மோகமே! மதமத்தனே ! ஆணவப் பயலே! அகங்காரக் கடையனே! நீவிர் தூர நின்மின்! எதிர்நின்றால் ஒற்றியூர்ச் சிவனருளால் உம்மை வெட்டுவேன்!

வகையிலார்க் கருளும் மாணிக்க மணியே! நின்னருள் பெறாத என் சிறுமை யெண்ணித் திகைக்கின்றேன். வினைப்புல வேடர் என்னை வெல்லுகின்றனர்; மெலிகின்றேன்; வீண் காலங் கழிக்கின்றேன். சிறியருட் சிறியேன் என்செய்வேன்? தத்து மத்திடைத் தயிரெனத் தளர்ந்தேன்; உன்னருளின்றி உய்திற மில்லை. என்னெஞ்சுளிருந்தே என்றுயர் அறிந்திலையோ! மாயை பற்றி நோயும் மூப்புங்கொண்டு உலகம் படும்பாட்டை நோக்கி, என்னுள்ளம் உருகுகின்றது. கோடி கோடி குணப் பழுதுடையேன்; என்றும் நின் கருணை யின்றேல் அடியவனாவ தெப்படி?

எந்தையே யென்பவர்தம் இன்னமுதே யென்னுரிமைத்
தந்தையே தாயே தமரேயென் சற்குருவே
சிந்தையே யோங்குந் திரு வொற்றி யையாவென்
நிந்தையே நீங்க நிழலளித்தா லாகாதோ !

இந்த வஞ்ச நெஞ்சினை வசப்படுத்த நின்னருள் வேண்டும். நின்னருட் சுகமே உண்மை என்று உணர்த்தியும் இப்பெண்மை நெஞ்சகம் வெண்மை கொண்டு உலகப்பித்திலே தொத்தி நிற்கின்றது. தீது செய்தேன், செய்கிறேன், செய்வேன், எனினும் இறைவனே என்னை ஆள்வது உன்னியல் பன்றோ? பொல்லேன், நல்லாரைக் காண நாணுகின்றேன். எனினும் எல்லாம் வல்லாய், எல்லாம் அறிந்த உனக்கு இன்னும் சொல்வதென்னே!" என்று குறையிரந்து முறையிடுவார் ஒருகால்.

"உன்னருட் டிருப்பெயரை யான் மறவேன். திக்குமாறினும், எழுகடல் புவி மீது செல்லினும், விண்ணொளிக்கணங்கள் வீழினும், மறையின்றி உலகில் உணவு வறண்டாலும், புவியேழும் மாறினும், அண்டம் வீழினும், பெற்ற தாயை மகன் மறந்தாலும், பிள்ளையைத் தாய் மறந்தாலும் உடலை உயிர் மறந்தாலும், உயிரை உடல் மறந்தாலும், கற்ற நெஞ்சங் கலை மறந்தாலும், கண்ணினின்று இமைப்பு மறந்தாலும், நமச்சிவாயனே! நின்னை மறவேன். கடல் அலையை மறக்கினும், உலகோர் பசி மறந்தாலும், புதைத்தவர் பொன் மறந்தாலும், நடப்பவர் வழி மறந்தாலும், வறுமை வரினும், வாழ்வு வரினும், பன்னாளிருப்பினும், இன்றே இறக்கினும், வான்கதி நேரினும், நரகம் வரினும், காமன் கணை வரினும், கால பாசம் வரினும், பூவின் மன்னவன் சீறினும் பொருளல்ல; நின்னை மறவேன். ஓடுங் கதிரவன் பின்னே நாட்கள் ஓடுகின்றன. எனினும், மார்க்கண்டேயர் மாண்பறிந்து வருந்துத லொழிந்தேன். என்னைப் பொறுக்கினும், வெறுக்கினும், ஒறுக்கினும், மறுக்கினும் நீயே துணை" என்று வீரவுறுதியுடன் சிவபிரான் மலரடி பற்றுவார்.

சழக்கி ருந்ததென் னிடத்திலா யினுநீர்
தந்தை யாதலிற் சார்ந்தநன் னெறியிற்
பழக்கி வைப்பது தேவரீர்க் குரிய
பண்பன் றோ? எனைப் பரிந் திலீ ரானால்,
வழக்கி ருப்பதிங் குமக்குமென் றனக்கும்
வகுத்துக் கூறுதன் மரபுமற் றன்றால்,
புழைக்கை மாவுரி யீரொற்றி யுடையீர்
பொய்ய னென்னில்யான் போம்வழி யெதுவோ?

மழையின் வண்மையை மாற்றித் தடுப்பாருண்டோ? பிறவிக் கண்ணில்லான் கைக்கோலைப் பிடுங்கி வீசுதல் பெரியவர்க்கு அறமோ? உம்மேல் வைத்த அன்பைச் சஞ்சல வாழ்வில் ஆழ்த்துதல் அழகோ? ஒழுக்கமில்லேனெனினும் நினது சமூகம் நிற்கின் புண்ணியக் கனி பழுக்கும்

குணதரு ஆவேன். ஆண்டவ! நின் கருணைக் கடலில் ஒரு சிறு திவலை என்மேல் தெறித்தால் உய்வேன். என் அப்பனே! தெரியாமையாற் செய்த பிழைகளைப் போக்கி அருளிலையேல், 'பேரிசை கொண்ட பிள்ளாய்! அரன் உனக்குச் சாதித்த தென்ன?' என்று தாயும் பரிகாசம் செய்வள். அருட் கற்பகமே! என் நோன்பு வீணென்று உலகோர் கைதட்டி வெண்ணகை செய்வர். மனது என் வசமாக, நினது வசம் நானாக வந்து அருள் செய்வாய்! ஊன்முகப் பார்வை விட்டு, உள் முகப் பார்வை பெற்றோர் பெறுஞ் செல்வமே! மையலென்னும் முரட்டுப் பேயாற் பிடியுண்டு அடியுண்ட பிஞ்சுபோன்றேன். நான்றான் வஞ்சக நெஞ்சன்; நீயுமா? சுந்தரருக்கு ஓலை காட்டியது போல் காட்டுதல் வேண்டா; தொண்டன் என்று ஏற்றாற் போதும். ஆயிரம் பணி புரிவேன். அணுவும் கூலி வேண்டேன்; கொடுக்கினுங் கொள்ளேன். அருளைத் தந்து அடிமை கொள்வீர்! நம்புமென்னை! வெம்புறச் செயினும், உம் சித்த மல்லது செய்வ தொன்றில்லை. தியாகராஜன் எனப் பெயரெடுத்தீர்; உம்மை அடைந்தால் ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லீர்! இரப்பவர்க்கு ஒன்றும் ஈகிலீரானால் யாதுக்கைய நீர் அப்பெயரெடுத்தீர்?

வெள்ளி மாமலை வீடென வுடையீர்
        விளங்கும் பொன்மலை வில்லெனக் கொண்டீர்
வள்ளி யீரென நும்மைவந் தடைந்தால்,
        வாய்தி றந்தொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லீர்
எள்ளி லெண்ணெய்போல் எங்கணு நின்றீர்
        ஏழை யேன்குறை யேனறி யீரோ?
ஒள்ளி யீருமை யன்றியொன் றறியேன்
        ஓங்கு சீரொற்றி யூருடை யீரே !

கற்ற நற்றவர்க்கே அருள்விரேல் கடையனேன் எந்தக் கடைத்தலை செல்வேன்? இன்று வந்து என்னை அடிமை கொள்ளாவிடில் பழி நுமதே.

ஐய ரேயும தடிய னானாகில்
        அடிகள் நீரென தாண்டவ ராகிற்
பொய்ய னேனுளத் தவலமும் பயமும்
        புன்க ணுந்தவிர்த் தருளுதல் வேண்டும்;
தைய லோர்புற நின்றுக ளிப்பச்
        சச்சி தானந்தத் தனிநடம் புரியும்
மெய்யரே மிகு துய்யரே தரும
        விடையரே யென்றன் விழியமர்ந் தவரே !

என்று கோடி வகையாக முறையிட்டு முறையிட்டுத் தோன்றாத் துணை வலியால் மனப்பேயை வென்றார் எம்பிரான்; ஒற்றிப் பற்றே யன்றி மற்றைப் பற்றற்றார்.

19. குரு தரிசனம்

இராமலிங்கர் இங்ஙனம் சிவபெருமானை அல்லும் பகலும் நினைந்து கனிந்துருகிச் சித்தந் தெளிந்து சிவமாகி வரும் நாட்களில் ஒருநாள் தேரடித் தெரு வழியே கோவிலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். ஆங்கொரு திண்ணையில் அவதூதர் ஒருவர் அமர்ந்து, அங்குப் போவோர் வருவோரின் மன விகாரங்களுக் கேற்ப "இதோ கழுதை, அதோ மாடு, அதோ பன்றி போகிறது!" என்று கூறிவந்தார். நம்பிரான் அவ்வழியே செல்லும் போதோ "இதோ உத்தம மனிதன் போகிறான்" என்று மகிழ்ந்தார். எம்பிரானார் அவரிடம் சிறிது உரையாடினார்; அன்றிரவே அவதூதர் அவ்விடம் விட்டுச் சென்றார்.

மற்றொரு நாள் வள்ளலார் சிவதரிசனஞ் செய்துவரும் போது, முன்செய் தவமும் அன்று குவிந்த அன்பும் உருவெடுத்தாற் போன்ற ஒரு பழுத்த சிவயோகியைத் தரிசித்தார். சிவபெருமானே அருள் வல்லபத்தால் அன்பனுக்காக ஆங்கு அவ்வண்ணம் மானும், மழுவும், நெற்றி விழியும், பிறையும், நதியுங் கரந்து அவ்வாறு தோன்றினார் போலும்! அந்தத் தவராஜர் காலடியில் வீழ்ந்து,

கருணைநெடுங் கடலென்கோ! கல்லாலின்
அடியமர்ந்த கடவு ளென்கோ !
அருணகிரிக் கருள்புரிந்த ஆறுமுகக்
குருவென்கோ! அமுத மென்கோ !
மருணலிய வருபிறவி மருந் தென்கோ !
அடியேன்கண் மணியென் கோ! மெய்த்
தெருணிறைந்த, சிவகுருவே நின்றனையீண்
டெவ்வாறு சிந்திக் கேனே !

என்று இறைஞ்சிக் குறையிரந்து போற்றி செய்ய, அருட்குருநாதன் கடைக்கணித்து ஞானதீட்சை செய்து, சிவஞானம் போதித்து அன்பறிவிற் பழுத்த பக்குவக்கனியைப் பார்த்து "பரமன் உவப்பது பாட்டு; நாடோறும் பரமன் மீது அருட்பா பாடி வருக! எதற்கும் அஞ்சேல்!" என அபய மீந்து மறைந்தார்.

20. ஆட்கொண்டான்

இஃது எவ்வாறிருப்பினும், வள்ளலார் ஆண்டவன் தம்மை ஆண்டு கொண்ட நேர்த்தியை நான்காவது திருமுறையில் அருட் பாக்களாக அள்ளித் தெளித்துள்ளார். அவற்றைக் கூறி அருட் சோதிக்குருவின் குறிப்பை முடிப்பாம்:

"என்னை யாட்கொண்ட நித்திய பரிபூரண சுத்த சிவமே! அம்பலத்தரசே! சோதி நடராஜ மணியே! என் விருப்பமெலாம் நின்னருள் விருப்பமே. என்னை வலிந்தாட்கொண்ட மணியே! அறியாத சிறியேனை அறிவோங்கச் செய்தாய்; என் பருவ மறியாமல் இன்ப நிலை தந்தருளினை. ஒன்று மறியாத இளம் பருவத்தே என்னுளத்தமர்ந்து, யான் மயங்குந் தோறும் அன்னை யெனப் பரிந்தருளி, அப்பனெனத் தெளிவித்து அறிவுறுத்தினை.

பாடும்வகை அணுத்துணையும் பரிந்தறியாச் சிறிய
பருவத்தே யணிந்தணிந்து பாடும்வகை புரிந்து,
நாடும்வகை யுடையோர்கள் நன்குமதித் திடவே
நல்லறிவு சிறிதளித்துப் புல்லறிவு போக்கி
நீடும்வகை சன்மார்க்க சுத்தசிவ நெறியில்
நிறுத்தினையிச் சிறியேனை நின்னருளென்
னென்பேன் !
கூடும்வகை யுடையரெல்லாங் குறிப்பெதிர்பார்க் கின்றார்;
குற்றமெலாங் குணமாகக் கொண்டகுணக்
குன்றே!

"என் உளத்தே எல்லா மறிவித்து மன்னுகின்ற மெய்யறி வின்பப் பொருளே! நின்னருளால் நான் கற்றதும், கேட்டதும், கண்டதும், கொண்டதும் நின்னிடத்தே. நான் மேலேற முடியாது இளைக்கின்ற பருவத்தில், ஒரு வீரிய சக்தியைக் கைகொடுத்து மேலேற்றச் செய்தாய்; அடியார் உள்ளமெனும் பொதுவில் நடமாடும் பொருளே! நான் கேட்கின்றவை யெல்லாம் ஒருங்கே யுணர்ந்து அளிக்கின்றாய் !

அஞ்சாதே யென்மகனே அநுக்கிரகம் புரிந்தாம்;
ஆடுகநீ வேண்டியவா றாடுக விவ்வுலகில்;
செஞ்சாலி வயலோங்கு தில்லைமன்றி லாடுந்
திருநடங்கண் டன்புருவாய்ச் சித்தசுத்த னாகி,
எஞ்சாத நெடுங்காலம் இன்பவெள்ளந் திளைத்தே
இனிதுமிக வாழியவென் றெனக்கருளிச் செய்தாய்;
துஞ்சாதி யந்தமிலாச் சுத்தநடத் தரசே
துரியநடு வேயிருந்த சுயஞ்சோதி மணியே !

ஊனந்தங்கிய மாயை யுடலிலிருந்தும் ஊனமில்லா திருக்கின்ற உள வருளினாய்; இறைவா! நினதருளாலே என்னைக் கண்டுகொண்டேன். என்னுள் உன்னைக் கண்டேன்; பின் இருவரும் ஒன்றாக உறைவது கண்டு அதிசயித்தேன். எனக்குப் புத்தி சித்தி அறிவு அளித்து அழியாப் புனித நிலையிலிருக்கப் புரிந்த பொருளே! நீ நான் எனும் போதமும் நீக்கித் தனித்த சுகாதீதமும் தந்தருள்! தீய சமய நெறி விடுத்து உண்மை திருவருட் பொது நெறி சேர்த்தாய். அன்னிய மில்லாத சுத்தாத்வைத நிலையமர்ந்த பரம்பொருளே, அப்பா! நின் திருவருட் பேரமுதத்தின் அருமை யறிந்தேன். இப்பாரில் என்னை வலிய அழைத்துக் கரத்தில் "பெருங் கருணையின்பம் இனிதளித்தனை."

21. ஒன்று கொடுத்தனை

திருவருட் சோதியார், தாம் பெற்ற குருவருட் பேற்றைப் பின்னும் அருளிச் செய்கிறார்:-

"திருவுருக் கொண்டு சிறியேன் முன் எழுந்தருளி, திருநீற்றுப் பையவிழ்த்து நீறு தந்தனை; அம்பலத்தே நடம்புரியும் என் குருமணியே! என் வடிவந்தழைப்ப ஒரு பொன்வடிவந் தரித்தே, என்முன் நடந்து கருணை துளும்ப என்னை நோக்கி யிளநகை செய்தருளித் திருநீறளித்தனை; என் கையில் ஒரு அருள் மணப்பூ தந்தனை."

இன்னுந் தெளிவாக அருட்பிரகாச மாலையில் தமதனுபவத்தை அருளுகிறார்:—

"பொது நடஞ்செய் யரசே! அன்றொரு நாள் இரவில் அடியேன் உற்றவிடந் தேடிவந்து, கதவு திறப்பித்து, என்னை வரவழைத்து, நான் மறுத்தும், 'மகனே வருந்தாதே; இதனை வாங்கிக்கொள்!' என்று என் கையில் ஒன்று கொடுத்தனை. அன்று அதனை அறியாது உழன்றேன். இன்று என்னகத்தே புகுந்தருளி அதனைத் தெரிவித்து இன்புறச் செய்தனை. அன்பர் மனக் கோயிலில் அமர்ந்தருளும் மலரடி வருந்த நடந்து, என் மனைக் கதவு திறப்பித்து, ஒன்றைக் கையிலீந்து, "மகனே நீ என் தொழும்பன், நீ பண்பொடு வாழ்க, மகிழ்ந்துறைக, மயக்கமுறேல், ஒன்றும் அஞ்சேல்!" என்று போதாந்தத்தில் விளங்கும் திருமேனி காட்டித் தேமாவின் பழம் பிழிந்து வடித்து நறுந்தேனும் நெய்யுங் கலந்ததெனத் திருவார்த்தை அருளினை.

பிரணவத்தின் அடிமுடியி னடுவினுநின் றோங்கும்
பெருங்கருணைத் திருவடிகள் பெயர்ந்துவருந்
திடவே,
கரணமுற்று நடந்தடியே னிருக்குமிடந் தேடிக்
கதவுதிறப் பித்தருளிக் கடையேனை யழைத்துச்
சரணமுற்று வருந்தியவென் மகனேயிங் கிதனைத்
தாங்குகவென் றொன்றெனது தடங்கைதனிற்

கொடுத்து
மரணமற்று வாழ்கவெனத் திருவார்த்தை யளித்தாய்
மன்றுடையாய் நின்னருளின் வண்மையெவர்க்
குளதே !

வேதாந்தம் சித்தாந்தம் இரண்டும் விளங்க, ஒருமையிலே இருமையென வுருக்காட்டி, நாதவிந்து நிலைக்கரசாய், அருளுருவாய் ஐந்தொழிலும் நடத்தித் தற்போதந் தோன்றாத தலந்தனிலே தோன்றும் சிற்போதத் திருமணிமன்றிலே எம்மதத்தில் எவ்வெவர்க்கும் இசைந்த அனுபவமே! உள்ளுருகுந் தருணத்தே ஒளி காட்டி விளங்கும் செழுமணியே! என்னுருவம் எனக் குணர்த்தினை; நான் தனித்த இடத்துத் தோன்றுந் துணையே, தனியா விடத்துத் தோன்றாத் துணையே! அருள் விளங்கும் உள்ளத்தில் அதுவாய் விளங்கிப் பிரயோக அனுபவத்தே அகம்புறந் தோன்றாத பரஞ்சோதியே ! என்னறிவை யுண்டு என்னுடன் கூடி, என்னின்ப மெனக் கருளி, யென்னையுந் தானாக்கித் தன்னறிவாய் விளங்கினை.”

இதுவே வள்ளலார் எளிதிற் பெற்ற பேறு. தம்முள்ளே அருட்கதவு திறந்து, இதய மணி மண்டபத்தில் சோதி நடம்புரியும் சற்குரு மணியால் அருளப்பெற்று என்றுந் தாம் அதுவாயிருக்கும் தன்மயச் சின்மய வுணர்வான சாகாக் கலையைப் பெற்ற வள்ளலார் வாழ்வு அன்றுமுதல் ஒரு பெரிய மாறுதலடைந்தது. தம்மை முற்றும் உள்ளத்திலுள்ள அருளாசானுக்கே அவர் அர்ப்பணஞ் செய்தார்.

என்னுயிரும் என்னுடலும் என்பொருளும் யானே
இசைந்துகொடுத் திடவாங்கி யிட்டதன்பின் மகிழ்ந்தே,
தன்னுயிருந் தன்னுடலுந் தன்பொருளு மெனக்கே
தந்துகலந் தெனைப்புணர்ந்த தனித்தபெருஞ் சுடரே!
மன்னுயிருக் குயிராகி யின்பமுமாய் நிறைந்த
மணியேயென் கண்ணேயென் வாழ்முதலே மருந்தே!
மின்னியபொன் மணிமன்றில் விளங்குநடத் தரசே
மெய்யுமணிந் தருள்வோயென் பொய்யுமணிந் தருளே!

என்ற பாட்டில் தம்மைக் கடவுளுணர்வில் இரண்டறக் கலப்பித்துத் தம்மை அவனுள் வைத்து அவனைத் தம்முள் வைத்து, அவனே தாமாக மாறும் நிலை தெளிவாகிறது. இத் தெய்விக மாறுதலே (Transformation) சாகாவாழ்வு. பூரணப் பொன்னொளிர் மாறுதலுக்கு அருட்பெருஞ்சோதி உதயமாவதே (Spiritual Light) இனி அடுத்த அனுபவம். அதனிடையே நிகழ்ந்த கதையைச் சுருக்கிக் கூறுவாம்.

22. பசி தீர்த்த தாய்

இந்நிலையில் வள்ளற் பெருமானுக்கு இயல்பாகவே அற்புத சித்திகள் உண்டாயின. அம்மையப்பன் தன் அருள்மணிப் பிள்ளையின் முழுப் பொறுப்பும் ஏற்றுக் கொண்டான். அருட்பா நாண் மலர்களைச் சுத்த சிவனுக்கு அர்ச்சிப்பதே இன்பத் தொழிலாகக் கொண்ட நம் பெருமான் சிவபிரானை ஆடிப் பாடி வணங்கி ஆனந்த பரவசங்கொண்டு ஒற்றிக் கோயில் யாக மண்டபத்தில் சிவக் கலப்பிலிருக்கும்போது பசிப்பிணி வாட்டியது. அவர் அதைப் பாராட்டாது மெய்ம்மறந்து சுகானுபவத்தில் துரியத்துயில் கொண்டிருந்தார். மைந்தன் பசிக்கத் தந்தை பொறுப்பனோ? நள்ளிரவில் குருக்கள் வடிவுடன் வந்து எழுப்பி அருளன்னம் ஈந்து பசியாற்றினான் உலகத் தந்தை. மற்றொரு நாள் திருவொற்றியூர் சென்று வீட்டிற்கு அகாலத்தில் வந்தார்; வீடு உள்ளே தாளிட்டிருந்தது; திண்ணையில் பசியுடன் படுத்துறங்கினார் வள்ளலார். அருளன்னை வடிவுடைநாயகி, அவர்தம் தமக்கையார் உருக்கொண்டு வந்து, அருட்பிள்ளையை யெழுப்பி, உணவீந்து சென்றாள். உண்டதும் வள்ளலார் மெய்ம்மறந்து

படுத்திருக்கையில், கதவைத் திறந்து தமக்கையார் வந்து, தம்பியாரை எழுப்பி உண்ண அழைத்தார். "இப்போதுதானே உணவளித்தீர்!" என்றார் வள்ளல். "நான் இப்போதுதானே கதவு திறந்து வந்தேன்; முன்னே வரவில்லையே! என்ன வியப்பு!" என்றார் தமக்கையார். பின்னர் அருளன்னையின் திருவிளையாட்டை அறிந்து இருவரும் மகிழ்ந்தனர்.

அன்றொரு நாள் நம்பசிகண் டந்தோ தரியாது
நன்றிரவிற் சோறளித்த நற்றாய் காண்
நான் பசித்த போதெல்லாந் தான்பசித்த தாகி
நல்லுணவு கொடுத்தென்னைச் செல்வமுற வளர்த்தே
ஊன்பசித்த இளைப்பொன்றுந் தோற்றாத வகையே
ஒள்ளியதெள் ளமுதெனக்கிங் குவந்தளித்த வொளியே !

என்று தம் ஆன்மத் தந்தைதாய் தரும் அருளமுதை வியக்கின்றார் வள்ளற் பெருமான்.

23. வியத்தகு செயல்கள்

இக்காலத்தில் நிகழ்ந்த அற்புதங்கள் பல. சதா சகஜ நிஷ்டை கூடித் திருவொற்றியூருக்குச் சென்று வந்து கொண்டிருந்தார் வள்ளலார். ஒரு நாள் அங்குப் பட்டினத்தடிகளின் ஆலயத் தொண்டு புரிந்து வந்த முதிர்ந்த அம்மையாரொருவர் 'அற்புதம் ஒன்று காட்டி யருள்க!' எனவே, அவள் கையில் ஒரு பிடி மணலை வாரிக் கொடுத்து மூடிக்கொள்ளச் சொல்லிச் சென்றுவிட்டார். அவ்வம்மையார் கையைத் திறந்ததும் அம்மணல் சிறுசிறு சிவ லிங்கங்களாகத் தோன்றியது. ஒரு நாள், வியாசர்பாடியில் பிரசங்கம் புரிந்து இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பின் நண்பர் பலருடன் வந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு பெரிய பாம்பு சீறி வந்தது; அனைவரும் அஞ்சியோடினர். அடிகள் மட்டும் அப்படியே நிற்கவே, பாம்பு அடிகளின் காலிற் சுற்றிக் கொண்டு சற்றிருந்து உத்தரவிட்டதும் சென்றுவிட்டது. மற்றொருநாள் இரு நண்பருடன் திருவொற்றியூர் செல்லும் வழியே மோகினிப் பிசாசு வந்து வழி மறித்தது. "பிச்" என்றார் ஐயர். உடனே ஓடி மறைந்தது. மற்றொரு நாள் மாணவர் பலருடன் ஒற்றியூர் செல்லுமிடையே பெரு மழை வரவே அனைவரையும் சட்டென்று ஒரு குறுக்கு வழியில் இட்டுச் சென்றார். உடனே எல்லாரும் ஒற்றியூர் கண்டனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் பல.

24. மனுமுறை கண்ட வாசகம்

அல்லும் பகலும் ஆண்டவன்மேல் அருட்பா பொழிந்து, பல அரிய விஷயங்களைக் குறித்துச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தி, சதா கடவுளின்ப வுணர்வில் கரைகடந்து நிற்கும் நம் பெருமானைச் சுற்றிக் கடவுட் காந்தம் வீசித் தொடங்கியது. அக்காந்தம் மாந்தர் மனத்தை இழுத்துத் தனதாக்கியது. அருட்பா கேட்கக் கூடுவோர், அன்புக் காந்தத்தின் வசப்பட்டு ஆடிப்பாடிப் பரசவமாகக் கூடுவோர், இலக்கியங் கற்றுத் தெளியக் கூடுவோர், புதிய நூல்களை ஆக்க வேண்டி வருவோர், பழைய நூல்களைப் பார்வையிட வேண்டுவோர்........இத்தகைய அன்பர்கள் அடிகளை எப்போதுஞ் சூழ்ந்திருந்தனர். இசைபெற்ற புலவர் சபாபதி முதலியாரின் வேண்டுகோட்படி அடிகளார் "மனுமுறை கண்ட வாசகம்" என்னும் மிகவும் அரிய உரை நூலைச் செய்து கொடுத்தார். அதன் நடைச் சிறப்பும் பொருட்சிறப்பும் தமிழுக்கே ஒரு சிறப்பு. அந்நூலை அனைவரும் போற்றி வரவேற்றனர். அது இன்றும் கலாசாலைகளிலும், பொதுவிலும் அனைவராலும் படிக்கப் பட்டு வருவதால் அதன் அருமை பெருமையை அன்பர் அறிவர். இளவரசன் வீதிவிடங்கன் ஊர்ந்து சென்ற தேர்க்காலிற் பட்டு இளங்கன்று ஒன்று இறந்ததைக் கேட்ட மனுநீதிச் சோழன் வருந்தும் உருக்கத்தைக் காண்மின்கள்:—

"நல்லோர் மனத்தை நடுங்கச் செய்தேனோ, தானங்கொடுப் போரைத் தடுத்து நின்றேனோ, கலந்த சிநேகிதரைக் கலகஞ் செய்தேனோ, மனமொத்த நட்புக்கு வஞ்சகஞ் செய்தேனோ, குடிவரி உயர்த்திக் கொள்ளை கொண்டேனோ, ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ, தருமம் பாராது தண்டஞ் செய்தேனோ, களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொன்னேனோ, பொருளை இச்சித்துப் பொய் சொன்னேனோ, வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ, பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ, கோள் சொல்லிக் குடும்பங் கலைத்தேனோ, கல்லும் நெல்லுங் கலந்து விற்றேனோ, அன்புடையவர்க்குத் துன்பு செய்தேனோ, தவஞ் செய்வோரைத் தாழ்வு சொன்னேனோ, சுத்த ஞானிகளைத் தூஷணை செய்தேனோ, தெய்வம் இகழ்ந்து செருக்கடைந்தேனோ!" என்னும் அரிய வாசகங்கள் என்றும் புதிய நீதி மலர்களன்றோ?

25. ஒழிவிலொடுக்கம்

கொண்ணூர் ஐயாசாமி முதலியாரவர்களின் வேண்டுகோட்படி 1854-ஆம் ஆண்டு வள்ளலார் தொண்ட மண்டல சதகத்தைப் பார்வையிட்டுப் பதிப்பித்தார். அதற்கொரு அரிய நூற்பெயரிலக்கணம் எழுதி அப்பதம் தொண்டை மண்டல மல்ல, தொண்டமண்டலம் என்று தொல்காப்பிய மேற்கோள்கள் பலவற்றைக்கொண்டு நிறுவினார். அந்நூலிற்குக் காஞ்சி சபாபதி முதலியார், அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் போன்றோர் சாற்று கவி யீந்து போற்றினர். இதன் பின் ஒழிவிலொடுக்கம் என்னும் அருமைமிக்க சிவாத்துவித நூலைப் பார்வை யிட்டு,

"வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்" என வரூஉம் முதற் செய்யுளுக்கு அரிய விரிவுரை யெழுதி, ஏனைய வெண்பா மணிகளுக்கும் குறிப்புரை யெழுதியருளினார். அடிகள் பதிப்பே இன்றும் விளங்குகிறது. இவ்வரிய நூல் ஒவ்வொருவரும் பன்முறை யோதி உணரத்தக்கது. அதனின்று இரண்டொரு மணிகளை இங்குத் தெளிப்பாம்.

**நாயேறி வீழ்ந்தென்? நடாத்துகிலென்? ஞானிக்குப்
பேயாஞ் சகம்பழித்தென்; பேணுகிலென்?—தோயார்
பெருமை சிறுமையிலை; பின்னுமுன்னு மில்லை;
வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.**

**மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற—உண்மை
தனையணுவென் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங் கண்ட
உனையறிவென் றுள்ளே யுணர்.**

**என்னாணை யென்னாணை யென்னாணை யேகமிரண்
டென்னாமற் சும்மா இருவென்று—சொன்னான்
திருஞான சம்பந்தன் சீர்காழி நாடன்
அருளாளன் ஞானவிநோ தன்.**

என வரூஉம் அரும் பெரும் ஆத்ம ஞான மணிப் பெட்டகமே ஒழிவிலொடுக்கமெனும் ஒப்பற்ற நூல்.

26. நமது பிள்ளை

இப்போது (1849) இருமொழிப் புலவர் ஒருவர் வருகிறார்........தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார், சென்னை மாகாணக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதர், ஆரியம்

தமிழ் இரண்டிலும் வல்லவர். கரடு முரடான பண்டித நடையில் காரிகை பேரிகை முழங்கும் நூறு சிலேடைப் பாட்டுகளைத் தாமே பாடிப் "பழஞ் சுவடிகளிற் கிடைத்தன; சங்கப் புலவர் வாக்கு" என்று நம் அருட்புலவரிடம் நீட்டுகிறார். "இவை சங்கப் புலவர் சாற்றியதல்ல. அவர்கள் பாட்டில் இவ்வளவு குற்றங்கள் இரா. பொருளிலக்கணந் தேறாக் கற்றுக் குட்டி பாடியவை இவை" என்றார் உள்ளுணரும் அருட் புலவர். முதலியார் முகம் சுண்டி, செருக்கற்று ஓதாதுணர்ந்த ஒளிமணிப் புலவரான வள்ளலார் அடியில் உதிர்கனிபோல வீழ்ந்து தம்மை மன்னித்து ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்றார். நம் பெருமானோ கருணையகங் கனிந்து, "நீ நமக்குப் புதியவனல்லன். மிகப் பழையவனே; நம் பிள்ளை நமக்கே கிடைத்தனை" என்று ஏற்றருளி அவருக்கு குமரவேள் உபாசனையை உரைத்தருளினார். அன்று முதல் முதலியார் கல்வி யறிவு வளர்பிறையானது. அவரே தலைமாணாக்கர். அவரே வள்ளலாருடன் இருந்து பணியாற்றி அருட்பாக்களையும் முதன்முதல் வெளியிட்டார். அடிகளுக்கு அடியார் அளவிலர். எனினும் அவர்களில் வீராசாமி முதலியார், பொன்னேரி சுந்தரம் பிள்ளை, ஸ்ரீநிவாச வரதாசாரியார், ஞானசுந்தரமையர், பண்டார ஆறுமுக ஐயா முதலியோர் பெயர்கள் முன்னிற்கின்றன. இப்போது ஐயர் மிகவும் அரிய அருட்பாக்கள் பாடியளித்தார். முதல் திருமுறையில் அடங்கிய சிவநேச வெண்பா, நெஞ்சறிவுறுத்தல், மகாதேவ மாலை, இங்கித மாலை முதலிய அரிய தேன்மலர்க்கொத்துகள் வள்ளற் பெருமானின் அருள்வனத்திற் பூத்தன.

27. ஆண்டவனை வேண்டும் !

வள்ளலார் நாவில் ஊறும் அமுதகங்கை, ஆண்டவன் திருவடிக்கு மஞ்சன மாட்டுவதைத் தவிர வேறெந்த நரர் மீதும் ஒரு சிறு துமியும் தெறிப்பதில்லை. அதனாலன்றோ, அந்த மஞ்சன வூற்றை இன்று ஒரு தெய்விக மோகத்துடன் தமிழர் அள்ளிப் பருகி ஆவியின் வேட்கை தணிகின்றனர் !

கந்தசாமி முதலியார் என்றொருவர் தமது வறுமை நீங்கச் சில செல்வருக்குச் சீட்டுக் கொடுக்கும்படி வள்ளற் பெருமானை வேண்டினார்.

எட்டாலுங் கேளய லென்பாரை
 நான்சிரித் தென்னைவெட்டிப்
போட்டாலும் வேறிடங் கேளேன்; என்
 னாணை புறம்விடுத்துக்
கேட்டாலும் என்னை உடையா
 னிடஞ் சென்று கேட்பனென்றே
நீட்டாலும் வாயுரைப் பாட்டாலுஞ்
 சொல்லி நிறுத்துவனே !

என்று அருளி "ஆண்டவனையே வேண்டும்! உமது வறுமை கதிர் முன் பனியாகும். மாந்தரை வேண்டற்க!" என்றார் பொற்சபை அரசனின் செல்வப் புதல்வர்.

மற்றொருகால், தம் உறவினரும் மாணவருமான புராணிகர் சுந்தரம் பிள்ளை வறுமை தீர்த்தருள வேண்டிய போதும்,

திருவோங்கு பொற்சபையுஞ் சிற்சபையும்
 நம்பெருமான் செய்யா நின்ற
உருவோங்கும் ஆனந்தத் தாண்டவமும்
 கண்டினிதாங் குறைக; யானும்
தருவோங்கு தில்லைநகர்க் கோரிருபா
 னாள்வரைக்குட் சார்கின் றேன்; நம்

இருவோங்கள் குறையும்இறைக் குரைத்தகற்றிக்
கொளலாம்; நீ யிளையேல் ஐயா !

என்று அருளினார்.

28. என் இச்சை

சிற்சபைத் தந்தை யன்றோ தனது அருட்சோதி விளக்கத்திற் காக இச் செல்வனை அருமையான ஞானப் பாலூட்டி வளர்த்து வருகிறான்! இறைவன் எத்தகை அருள் வழியில் தன் மைந்தனைச் செலுத்தி வந்தானென்பது வள்ளலார் வாக்கினின்றே நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஆறாந் திருமுறை பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பம், பிள்ளைப் பெரு விண்ணப்பம் இரண்டையும் நோக்குவாம். அதுவே அருளாளர் சென்னை வாழ்வின் கண்ணாடி! அதுவே அருட்சமய சாரம் ! சுத்த சன்மார்க்க தீபம் ! ....

அம்மை யப்பனே, என்னை அடித்தது போதும்; தந்தை அடித்தால் தாய் அணைப்பாள்; தாய் தந்தை இருவரும் நீயே; என்னை அணைத்தருள்! எனையீன்ற வள்ளலே! பெற்ற பிள்ளையின் குணங்களைப் பெற்றவர் அறிவர்; நீ என் குற்றங்களை அறிவை; உன்னிடம் யான் பிறர் போல ஊண், பூண், உடை, உடைமை, பொய்யுடையார் விரும்பும் புணர்ச்சி, வானின்பம், எதுவும் விரும்பவில்லை; என்னை அணைந்து என்னுடன் விளையாடவே விரும்பினேன். நீ விழைவிக்க விழைந்தேன்; பிறர் மீது கருணையால் கைபிழையாமை கருதுகின்றேன். பிறர் நையப் பிழை செய்தேன். எனக்கு அறிவு வந்தது முதல் நீ இட்ட பணியே பணித்தவாறு உன்னிசையாற் புரிந்து வருகிறேன். நான் நீ தந்த மடவாருடன் பொருந்திய புணர்ப்பும் உன் புணர்ப்பேயன்றி என்னதல்லவே. எனக்கு அதில் ஒரு சிறிதும் சம்மதமில்லை; இன்னும் மடந்தையர் முயக்கில் எய்துவித்தால் அதுவும் நின் இச்சையே; சிறு பருவத்திலேயே நான் ஊன் வெறுத்ததை நீ யறிவாய்; நான் உனது திருவருளமுதே விழைந்தேன். இன்சுவை யுணவை நின் சுவை யுணவென்றே உண்கின்றேன். தற்சுதந்தரம் எனக்கதி லில்லை. பணத்திலே சிறிதும் ஆசை கொள்கிலேன்; சிறு பருவம் முதல் பிறர் கொடுத்த பணத்தை அவர்மீது எறிவேன்; கிணற்றிலும், குளத்திலும், மேட்டிலும் எறிவதை நீ அறிவாய். நீ எனக்குக் கொடுக்கும் பொருளையே பிறருக்குக் கொடுக்கின்றேன். இவ்வுடலாசை எள்ளளவும் பற்றிலேன். உடம்பு தடித்திட நினைத்திலேன். சிற்றின்ப சுக போகங்களை அருவருக்கின்றேன். இவ்வுலகத்தில் ராஜபோகமும் விரும்பேன். முத்தி பெறவும் எனக்கிச்சையில்லை.

இறக்கவு மாசை யில்லையிப் படிநான்
இருக்கவு மாசையின் றினிநான்
பிறக்கவு மாசை யிலை; யுலகெல்லாம்
பெரியவன் பெரியவ னெனவே
சிறக்கவு மாசை யிலை; விசித் திரங்கள்
செய்யவு மாசையொன் றில்லை;
துறக்கவு மாசை யிலை; துய ரடைந்து
தூங்கவு மாசையொன் றிலையே !

சற்சபைக் குரியார் தம்மொடுங் கூடித்
தனித்தபே ரன்புமெய் யறிவும்,
நற்சபைக் குரிய வொழுக்கமும், அழியா
நல்லமெய் வாழ்க்கையும் பெற்றே
சிற்சபை நடமும் பொற்சபை நடமுந்
தினந்தொறும் பாடிநின் றாடித்
தெற்சபை யுலகத் துயிர்க்கெலா மின்பஞ்
செய்வதென் னிச்சையா மெந்தாய் !

உன்னைக் கலந்து ஊழி தோறூழியும் பிரியாத ஒருமை யுற்று, உன்னையே பாடி, பிறர்க் கினிதாற்றி, எவ்வுயிர்த்திரளும் என்னுயிரென்றெண்ணி, எவ்வுயிர்க்குறும் அச்சமும் இடையூறும் நீக்கி, சிற்சபைக்காளாக்கி, வேதாகமக் கலைகளை இயல்பெறப் புதுக்கி, தங்கம் போன்ற நல்லோர் கூடிய ஞான சமரச சுத்த சன்மார்க்க சபை கண்டு, சங்கஞ் சார்ந்து ஒரு கோயில் கண்டு, அச்சங்கத்தில் அடியேன் உன்னைப் பாடி யாடவும் இச்சை; கருணையே வடிவாகிப் பிறர் துயர் அச்சந் தவிர்த்து, புலைகொலை யற்ற நெறியில் உலகை உய்விக்க இச்சை. மண்ணுலகத்தில் உயிர் வருத்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் ஒரு சிறிதும் நான் சகிக்க மாட்டேன். இதுவே என் நவையிலா இச்சை; தவமிலேன் எனினும் உனதிச்சையால் இவற்றை அருளாய் !

29. இரக்கம் ! இரக்கம் !

"எனையாண்ட கருணையாரமுதே! என்னுயிர்க்குயிரே! சிற்றம்பலக் கனியே! திருச்செவி சாய்ப்பாயாக !

அன்பர் அறிவில் ஓங்குந் தலைவனே! என் அண்மையர், துணைவர், உற்றார், உறவினர் முகத்தில் இளைப்பைக் கண்ட போதெல்லாம் கலங்கினேன்; அவர் பசியாலும் பிணியாலும் வெம்பி வெதும்பக் கண்டு விதிர்விதித்தேன். நண்பர்கள் அவரவர் குறைகளை என்னிடங் கூறும்போதெல்லாம் உள்ள முடைந்தேன். செல்வர், வறியர், ஆண் பெண் அனைவரும் இவ்வுலகில் பிணியால் வருந்துவது கண்டு தளர்ந்தேன். மக்கள் இறந்ததைக் கேட்டுக் குலைந்தேன். அழுகுரல் கேட்டுப் பகீரென நடுங்கினேன். என் தாய் தந்தை, நேயர், துணைவர் பிரிவை நினைத்து நெஞ்சுடைந்தேன். நல்லோ ருடற்பிரிவு கேட்டு நடுங்கினேன். கொலைஞரைக் கண்டு கொள்ளிபோற் கொதித்தேன். பிணப்பறை கேட்டுப் பெரிதுங் கலங்கினேன். உலகரசாளுவோர் ஒருவரை ஒருவர் வாள் கொண்டொறுப்பதை வழுத்தினுந் தளர்வேன். நண்பர் வீட்டு நடப்புகட் குடைந்தேன். பசித்தவர் பட்டினி என்றாற் பரிந்தேன். பல்லி பகர்வது பிறர் துயரோ வெனக் கலங்குவேன்; புட்களும் வருந்திக் கூவும்போது அஞ்சினேன்; நச்சுயிர்களைக் கண்டு நடுங்கினேன். இமையும் புயமும் துடிக்கின் பிறர் துயர் காட்டத் துடித்தவோ என்று கலங்குவேன். மங்கையர் வலிக்கத் தப்பி மறைந்தேன். மையலாற் பிறர்படுந் துயரில் மயங்கினேன். சுகவுண வஞ்சினேன். அன்பர் விருந்திற் கழைத்தபோது ஒளிப்பு வார்த்தை உரைத்து அயலொளிந்தேன். இன்புறு முணவு துன்புறு மென்று வெறுவயிற்றோ டிருந்தேன்! பெற்ற தாய், நேயர், உற்றவர் வாட்டம் கண்டு அஞ்சினேன்; சோம்பலிற் பதைத்தேன்; துயில் கண்டு அஞ்சினேன்; "சிவ சிவ, தூக்கந் தொலைப்பா" யென்றேன். கனவிற் கலங்கினேன். கல்வி பயிலுங்கால் சிறுவரை அடிக்கின் வருந்தினேன்."

[புராணிகர் சுந்தரம் பிள்ளை பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கையில் சிறுவரை அடிப்பதுண்டு. வள்ளலார் இப்பாட் டெழுதி யனுப்பி அவரை அத்தவற்றினின்றுந் தப்புவித்தார்]

படிப்பதுநன் றெனத்தெரிந்த பாங்குடையாய்,
மன்றுள் வெளிப் பரமன் அன்பே
தடிப்பதுநன் றெனத் தெரிந்த சதிருடையாய்,
அறநவின்ற தவத்தாய், வீணில்
துடிப்பதிலாத் தூயமனச் சுந்தரப்பேர்
உடையாயென் தோழ கேள்நீ
அடிப்பதுமச் சிறுவர்களை அடிப்பதுநன்
றலவென்மேல் ஆணை யாணை !

30. கலங்கினேன் !

கோபம், காமம், கொடிய மோகம், தாமதம், உலோபம், மதம், மற்சரம், ஆங்காரம் இவை வருமோ எனத் தளர்ந்து ஆமை போல் அடங்கினேன்; கருத்து வேறாகிக் கோயில் புகுந்தால் வருத்தமே அடைந்தேன்; புன் புலாலுடம்பின் புணர்ப்பை ஏங்கினேன்; புலாலுண்போரைக் கண்டு எலும்பிளைத்தேன். வாதம் புரிந்துழி மதி கலங்கினேன்; பொருளைக் கண்டு இருளென நடுங்கினேன்.

பொருளிலே உலக மிருப்பதா தலினால்
புரிந்துநா மொருவர்பாற் பலகால்
மருவினாற் பொருளின் இச்சையாற் பலகால்
மருவுகின் றானெனக் கருதி
வெருவுவ ரெனநான் அஞ்சியெவ் விடத்தும்
மேவிலேன் எந்தைநீ அறிவாய்;
ஒருவுமப் பொருளை நினைத்தபோ தெல்லாம்
உவட்டினேன்; இதுவுநீ யறிவாய்.

தடித்த உள்ளத்தோடு நகைப்பதைத் தாங்கேன்; அயலார் பகைகளுக் கஞ்சி பதுங்கினேன்.

கசப்புற வாழ்வைப் பார்த்திடிற் கேட்கிற்
சஞ்சல முறுமெனப் பயந்தே
நகர்ப்புறத் திருக்குந் தோட்டங்க டோறும்
நண்ணியும் பிறவிடந் தலைத்தும்,
பகற்பொழு தெல்லா நாடொறுங் கழித்தேன்
பகலன்றி யிரவுமப் படியே
மிகப்பல விடத்துந் திரிந்தன னடியேன்
விளம்பலேன்? நீயறிந் ததுவே !

சண்டைக் கூக்குரல் கேட்டுக் கலங்கினேன். நண்பர் அணிவித்த சரிகைத் துகிலைப் பயந்தேன். கைவீசி நடப்பதற் கஞ்சினேன். கைகளைக் கட்டியே நடந்தேன். உடம்பை வெள்ளை யாடையால் மூடினேன். பிறர் கோலமும் நடையும் நான் ஊன்றிப் பார்த்ததே யில்லை. நகர மடவார் நயந்துங் கலந்திலேன். எளியரை வலியர் அடிப்பதை யேங்கினேன். களியரைக் கண்டு கடலள வஞ்சினேன். களவெனக் கேட்டுக் கனலென நொந்தேன். உரத்துப் பேசின் உள்ள நடுங்கினேன். ஐயோ வென்று வெதும்புவோர்க் கிரங்கினேன். கண்ணீர் கண்டு கண்ணீர் உகுத்தேன்.

தேட்டிலே மிகுந்த சென்னையி லிருந்தாற்
சிலுகுறு மென்றுளம் பயந்தே
நாட்டிலே, சிறிய வூர்ப்புறங் களிலே,
நண்ணினேன்; ஊர்ப்புற மடுத்த
காட்டிலே பருக்கைக் கல்லிலே புன்செய்
களத்திலே திரிந்துற்ற இளைப்பை
யேட்டிலே யெழுத முடியுமோ? இவைகள்
எந்தைநீ யறிந்தது தானே !

துன்பங்கண்டு துன்பாற் கரைந்தேன். கன்றுகள் கதறக் கருத்திற் கலங்கினேன். அதிர் நடை கண்டு நெஞ்சம் அதிர்ந்தேன். தீமொழி கேட்டுத் தீயென நொந்தேன். வாடிய பயிர் கண்டு வாடித் தவித்தேன். ஐயம் புகுந்தும் அரும்பசியால் தவிப்போரைக் கண்டு மெலிந்தேன். கடையரை வெருவினேன். கெடுநிலையாளர்

கேட்டை அஞ்சினேன். கால் மேற் கால் போட்டுக் கட்டிலி லிருக்கவும் அஞ்சினேன். பாட்டயல் கேட்கப் பாடவுங் கூசினேன். கொலை புலை நெறியைக் குணுக்கென் றஞ்சினேன். எல்லாம் நீ அறிவாய். என்னுட் கனிந்த களைகணே! என் சுதந்தரம் எள்ளளவில்லேன்; அறிவுறு நாள் முதல் உன்னை மறந்திலேன். பொய்யுல காசை சிறிது மில்லேன். சிறு பருவத்தே நின்சார்புற்றேன்; பிறிதெலாம் விடுத்தேன். ஞானத் திருச்சபையிலே சத்திகள் சத்தர்கள் தழைக்கச் செங்கோல் நடாத்தும் தனி முதலே! பித்தியலுடையேன் எனினும் நின் பிள்ளையன்றோ? நான் வாடுதல் அழகோ ! இனிப் பிறவேன், இறவேன்; என்னை விட்டகலேல் !

31. விண்ணப்பம் ஏற்றருள் !

"கருணை வடிவான சிவமே பொருளெனக் கண்டு அறிவித்தவாறே அருணெறி யுள்ளேன். கொடுமனப் பிழைகளை நின்பால் விண்ணப்பித்தேன்; வேறு செயலிலேன். உயிரும் இரக்கமும் ஒன்றே; இரக்கம் என்னுயிர். காதலாலாடேன்; கருணையா லாடுவேன். தந்தையர் நோவத் தனயர் நடப்பரோ? எந்தையுன் பணிப்பை யான் எதிர்த்ததும் உண்டோ! வெம்பி வம்பு விளைத்த துண்டோ? கள்ளுங் கவறும் காமமும் உண்டோ? புலை கொலையென்றும் புரிந்ததுண்டோ? என்னை நீ பயிற்றப் பணிந்து படித்தனன். மனத்தில் வஞ்சம் மறைத்த துண்டோ? நின் மனம் வெறுப்ப நிந்தித்தேனா? அன்னையே அப்பா என்னுயிர்த் துணையென உன்னையே நினைத்து உட்குழைகின்றேன். திருவாசகப் பொருள், திருமந்திரப் பொருள், என்னுளே நீ யுணர்த்திய பொருள் இவற்றையே எண்ணியிருக்கின்றேன். நின் காதல் கடலினும் பெரிது! பரமனே! நின்னையே பார்ப்பறப் பார்த்திருக்கின்றேன். பிறர் மேல் இரக்கத்தால் பரிதவிக்கின்றேன். அச்சம் மயக்கம் ஆணவம் மாயை தவிர்த்துன் மெய்யருள் தந்தெனைக் காவாய் ! ஐயந்தீர்த்து உய்ய வை! இன்றேல் உயிரை விடுவேன்; என் விண்ணப்பம் ஏற்றருள் புரிவாய்!"

இதுவே வள்ளற் பெருமான் உள்ளக் கிடக்கை. இதுவே அவர் வாழ்வின் அருளோவியம். என்ன இரக்கம், உயிர்க்கருணை, தூய நினைப்பு !

32. அன்புசெய் நெஞ்சே !

பிறவி ஞானியான அடிகளின் மனம் எப்போதும் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து பேரின்ப வானிற் சஞ்சரித்துக் கொண்டே யிருந்தது. மனம் சற்று உலக வாசனையை முகரத் தொடங்கின் அவர் அதற்குப் பலமான சாட்டை கொடுப்பார். ஞானத்திற்கு விசார மார்க்கமே சிறந்தது. வள்ளலார் உள்ளே இடைவிடாது அறிவு சொல்லி நெஞ்சைத் தம் வயப்படுத்தி வென்றார்; ஆண்டவனிடமும் முறையிட்டார். விண்ணப்பக் கலி வெண்பா, நெஞ்சறி வுறுத்தல் இரண்டும் இதற்குச் சான்றாம். இவை வைராக்கியக் கனற் பிழம்புகள்!

"காட்சியாய்க் காண்பானாய்க் காணப்படு பொருளாய், சூட்சியாய், சூட்சியால் தோய்வரிதாய், போக்குவரவில்லாப் பூரணமாய் நிற்கும் பிரமன், சிறு பெண் பிள்ளை விளையாட்டுள் அண்டமெலாம் தோயாது கூட்டி, வித்தின்றி விளைவித்து அருளளிக்கும் சித்தன்; நீட்டாது நெஞ்சு நிலைத்தவர்க்குத் தன்னுண்மை காட்டாது காட்டி நிற்குங் கள்வன்; தம்மை ஒளிக்கின்றோர் தம்முள் ஒளிந்து, உள்ளவெலாங் கன்னமிடக் கைவந்த கள்வன்; நான் நாணத் தானென்று நிற்கும் சதுரன்; உள்ளூறி யுள்ளத்துணர்வூறி யவ்வுணர்வின் அள்ளூறி யன்பிற் கலந்தவன்; அன்பாய் நம்மை வளர்க்கும் அப்பன்; எள்ளித் திரிந்தாலும் இந்தாவென் றின்னமுதம் அள்ளிக் கொடுக்கும் அன்பன்; வாடியழுதால் நாடி யெடுத்த ணைக்கும் நற்றாய்; வஞ்ச மெண்ணினும் நெஞ்சில் வையாது ஆபத்தில்

அருளுதவும் நேசன்; உள்ளங் குளிர வுயிர் குளிர மெய் குளிரக் கொள்ளுங் கருணைக் குறிப்பழகன்; பித்தா எனினும் பிறப் பறுப்பான்—அத்தகைய பரம்பொருளை அன்பு செய், நெஞ்சே! இன்றேல் நீ கல்லே! வன்னெறியிற் செல்லாதே! மாயத்தில் வீழாதே; காமப் பேய்ப்பின் நாய்போ லலையாதே! மாதர் மையலில் மயங்காதே ! பொன்னாசை யொழி; வீண் மயக்கொழி ! மண்ணாளும் மன்னர் மண்ணாலழிந்தனர்; மண்ணாசை யொழி! கோபக் கடலிற் குதியாதே! நீயா ரென்றறி! ஆவதும் அழிவதும் நின்னால். அன்பே வடிவாய், அருளே உயிராய், பேரின்பமே உணர்வா யிருக்கும் நல்லோர் கூட்டம் நாடு! பாழ் வாழ்வு நீங்கிப் பதி வாழ்வில் வாழ்!" என்று நெஞ்சறி வுறுத்துவார் வள்ளலார்.

33. என் பிழைகள்

சிலகால் எம்பிரானார் தம்மையே யிகழ்வார்; தேவ தேவனே! உள்ளபடி ஒளியாமல் உரைக்கின்றேன்; எள்ளடியேன் வன்சொல்லன்; இன்சொலறியேன்; செக்குற்ற எள்ளெனவே சிந்தை நைந்தேன்; முக்குற்றந் தன்னை முனிந்ததில்லை. சாதகம் அறியேன். பாதகமென்றால் எனக்குப் பாற்சோறு; கோளுரை யென்றாற் கொண்டாட்டம்; நல்ல நூல் வாசிக்கவென்றால் வாய் நோகும்.

சிந்தையொன்று வாக்கொன்று
செய்கையொன்றாய்ப் போகவிட்டே
யெந்தைநினை யேத்தா திருந்ததுண்டு—புந்தியிந்த
சொல்லைக்கல் லென்றுநல்லோர் சொன்னபுத்தி கேளாமல்
எல்லைக்கல் லொத்தே யிருந்ததுண்டு—ஒள்ளியரால்
எள்ளுண்ட மாயா இயல்புறுபுன் கல்வியெலாம்
கள்ளுண்ட பித்தனைப்போற் கற்றதுண்டு.
வெஞ்சலஞ் செய் மாயா விகாரத்தி னால்வரும் வீண்
சஞ்சலமெல் லாமெனது சம்பந்தம்.
இல்லை யடைந்தே யிரப்பவருக் கெப்போதும்
இல்லையென்ப தென்வாக் கியல்புகாண்—தொல்லுலகை
ஆண்டாலு மன்றி அயலார்புன் கீரைமணி
பூண்டாலு மென்கண் பொறுக்காது !

என் பிழைகள் எத்தனையோ சொல்ல முடியாது! எல்லாம் நீயே பொறுக்கத் தகும். என் சொற் கடங்காத இந்த ஏழை மனத்தால் இளைக்கின்றேன். நீயே எனக்கு ஆதரவு.

ஆற்றி லொருகாலும் அடங்காச் சமுசாரச்
சேற்றிலொரு காலும்வைத்துத் தேய்கின்றேன் மோகமதிற்
போய்ப்படு மோர் பஞ்சப் பொறிகளால் வெம்பாம்பின்
வாய்ப்படுமோர் தேரையைப்போல் வாடுகின்றேன்—
மாய்ப்பவரு
மீன்போலு மாதர் விழியால் வலைப்பட்ட
மான்போலுஞ் சோர்ந்து மடங்குகின்றேன்
இப்பாரி லுன்மேலன் பில்லெனினும் அன்பனென
ஒப்பாரி யேனு முடையேன் காண் !

உன் பாதம் பற்றினேன். என்னைக் கைவிடேல்!" என்று உலகின் குறைகளை யெல்லாந் தம்மேலுறுத்தி முறையிடுவார்.

பொன்னின் றொளிரும் புரிசடையோய் நின்னையன்றிப்
பின்னொன் றறியேன் பிழைநோக்கி—யென்னை
அடித்தாலு நீயே அணைத்தாலு நீயே

பிடித்தேனுன் பொற்பாதப் பேறு

என்று சிவனைப் பற்றுவார்.

அந்தோ துயிரிற் சுழன்றாடு மேழை யவல நெஞ்சஞ்
சிந்தோத நீரிற் சுழியோ! இளையவர் செங்கை தொட்ட
பந்தோ? சிறுவர்தம் பம்பரமோ? கொட்டும்
பஞ்சுகொலோ?
வந்தோ டுழலுந் துரும்போ வென்சொல்வ தெம்
மாமணியே !

என்று முறையிடுவார்.

34. மஹாதேவ மாலை

பரம்பொருளின் உண்மைநிலையைத் தம்முள்ளே உணர்ந்து கண்டு கலந்து இன்புறும் அவருடைய உயர்ந்த பக்குவ நிலையை மஹாதேவ மாலையிற் காணலாம். மஹாதேவ மாலை தமிழ் வேதம்; ஒப்பில்லாத உபநிடதமணி. உபநிடதத்தைப் படித்து, மஹாதேவ மாலையையும் படித்தால் பழத்திற்குப் பின் பஞ்சாமிருதம் உண்பதுபோல உள்ளும் புறமும் இனிக்கும். எம்பிரான் அருளிய பாக்களில் மஹாதேவ மாலையே வாடாத பிரம்மஞானக் கற்பக மாலையாக நிலவுகின்றது. அஃது அனுபவத்தால் அறியத்தக்கது. அதற்குச் சொல்லும் எழுத்தும் உரைவிரிக்கொணாது. அதன் முதற்பாட்டிலேயே அவ்வரும்பெரு மாலையின் அழகுமணங் கமழ்கின்றது.

உலக நிலை முழுதாகி, ஆங்காங் குள்ள
உயிராகி உயிர்க்குயிராம் ஒளிய தாகிக்
கலக நிலை அறியாத காட்சி யாகிக்
கதியாகி மெய்ஞ்ஞானக் கண்ண தாகி,
யிலகுசிதா காசமதாய்ப் பரமா காச
இயல்பாகி யிணையொன்று மில்லா தாகி,
அலகிலறி வானந்த மாகிச் சச்சி
தானந்த மயமாகி அமர்ந்த தேவே !

உலகெலாந் தனி நிறைந்த வுண்மை; யோகியர் அனுபவத்தில் உவப்பு; கலக்கமுறா உபசாந்த நிலை; அருள் ஞானக் காட்சி; இதய மலர் வீற்றிருக்கும் இன்பத் தேவு; வித்து, முளை, விளைவு, விளைவிக்கும் பொருள் எல்லாம் அவன்; அவன் வேதாந்த நிலை; சித்தாந்த வுண்மை; நாதாந்த வெளி; முத்தாந்த நடு; அனைத்திற்கும் முதல்; சமயநெறி யறியாத மௌன வியோமத்தில் வயங்குவோன்; தூலம், சூக்குமம், பரம், தற்போத நிவர்த்தி; ஆனந்த போதமாகி ஆனந்தாதீதத் தமர்ந்தோன். அவன் மதங்கடந்த வாய்மை; அவனே தாய், தந்தை, தனயன், தான், நான், சகலம், கேவலம், சுத்தம், சராசரம்; அண்டம், பிண்டம், பண்டம், பொன், மணி, போகம், புறம், அகம், புனிதம், மண், மலை, கடல், மதி, இரவி, முன், பின், நடு, முடி, கருணை முகில்; அரிதினுமரிது, பெரிதினும் பெரிது; பேதம் அபேதம்; உரு, அரு, உருவரு; குரு; ஆண், பெண், சிற்குணம், சிற்சுகம், குணரகிதம், வாசகம், வாச்சியம், வாசக வாச்சியங் கடந்த மௌனம்; பந்த பாசமுறாப் பதி; நாசமிலா வெளி, ஒளி, நாதாந்த முடிவில் நடமிடுந் தேவன்; பராபரன், பரம்பரன், அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன், நான், நானே நானாகும் பதம், தானே தானாம் பதம்; தான் நான் காட்டா அந்தரம். சகச ஞான வாணி, மந்திரம், பதம், வர்ணம், கலை, தத்துவம்; சுடருட் சுடர், சுகமயம், ஞானக் கொழுந்து, மெய்யறிவின்பமயம், எங்கும் பூரண நிறைவு, வான், வானுலவு காற்று, நெருப்பு, நீர், புவி, தாவரம், சங்கமம், ஊன், உயிர், உள்ளொளி, உள்ளுணர்வு, உணர்வு கலந்த தீஞ்சுவை யின்பம், கண், கண்மணி, கண் கலந்த கதிர், பண், இசை, பயன்,

அற்புத மோனப் புத்தகம், ஞானபோதம், போதாந்த பூரணம், தத்துவம், தத்துவாதீதம், யோகம், யோகப் பயன், யோகத்தி னோங்குந் தூய போகம், ஞான யாகம், யாகத்திறை, யாக விளைவு, அன்பர் போகம், மோகமழிக்கும் மோனம், கண், காட்சி, காண்போன், துரிய முடிச்சோதி; யோகர் மனக்குகை வாழுங் குகன். அருளருவி வழியும் ஆனந்தத் தனிமலை, உளங்கலந்து தித்திக்குஞ் செழுந்தேன்:

தண்ணமுத மதிகுளிர்ந்த கிரணம் வீசத்
தடம்பொழிற்பூ மணம் வீசத் தென்றல் வீச
வெண்ணமுதப் பளிக்குநிலா முற்றத் தேயின்
இசைவீசத் தண்பனிநீ ரெடுத்து வீசப்
பெண்ணமுத மனையவர்வின் னமுத மூட்டப்
பெறுகின்ற சுகமனைத்தும் பிற்பட் டோங்கக்
கண்ணமுத முடம்புயிர்மற் றனைத்து மின்பங்
கலந்துகொளத் தருங்கருணைக் கடவுட் டேவே !

சிவம் பழுத்த அனுபவம், சிதாகாசத்தில் பரம் பழுத்த நடத்தரசு, கருணைப் பழம் பழுத்த கற்பகம், மறைமுடிவினின்று கேளாமற் கேட்கின்ற கேள்வி, தற்போதத் தொழிவினிடை நிறைந்து பொங்கும் சிவானந்தப் பெருக்கு;

பொங்குபல சமயமெனும் நதிக ளெல்லாம்
புகுந்து கலந் திடநிறைவாய்ப் பொங்கியோங்கும்
கங்குகரை காணாத கடலே, யெங்குங்
கண்ணாகக் காண்கின்ற கதியே, அன்பர்
தங்கநிழல் பரப்பிமயற் சோடை யெல்லாந்
தணிக்கின்ற தருவே, பூந்தடமே ஞானச்
செங்குமுத மலரவரு மதியே, யெல்லாஞ்
செய்யவல்ல கடவுளே தேவ தேவே !

பற்றறியா முத்தர்தமை வாழைப்பழம் போல விழுங்குகின்ற பரம ஞானத் திருவருளாளர் உட்கலந்த சின்மயம்; கட்டகன்ற மெய்யறிவோர் மாயை விட்டகன்று, கருமமலபோத மொழிந்து, சுட்டகன்று நிற்க, அவரைச் சூழ்ந்து கலக்குந் துரியத் தேவு; உபநிடதங்க ளெல்லாம் 'உபசாந்த நிலைக்கப்பாலுள்ள நின்னைக் காணோம்' என்று வழுத்தா நின்ற தன்மயச் சின்மய சகசத் தேவு; பரவிந்து, பரநாத நிலை கடந்து, வெளி மூன்றுந் தெரிந்தும் நின் சின்மயஞ் சிறிதுந் தேர்ந்திலோ மென்று ஆகமங்கள் போற்றத் தனி நின்ற பரம் பொருளே! தானாகித் தானல்ல தொன்றுமில்லாத் தன்மையே !

மத்தேறி அலைதயிர்போல் வஞ்ச வாழ்க்கை
மயலேறி விருப்பேறி மதத்தி னோடு
பித்தேறி யுழல்கின்ற மனத்தா லந்தோ
பேயேறி நலிகின்ற பேதை யானேன்;
வித்தேறி விளைவேறி மகிழ்கின் றார்போல்
மேலேறி அன்பரெல்லாம் விளங்கு கின்றார்
ஒத்தேறி உயிர்க் குயிராய் நிறைந்த எங்கள்
உடையானே யிதுதகுமோ உணர்கி லேனே.

அருள் வெளியில் ஆனந்த வடிவெடுத்தாடும் பெருவாழ்வே! மருள் வலையிலகப்பட்டு, இருட்டிற் கோலிழந்த குருட்டூமன் போல் தவிக்கின்றேன்; சகடக்கால்போல் மனம் எண்ணாத தெண்ணி யுருள்கின்றது; கல்லினுள் தவளை தனக்கும் உணவூட்டும் உனது கருணைநிலை யறியேன். பெற்றவளைக் காணாத பிள்ளைபோலப் பேதுறுகின்றேன்; குரங்கின் கை மாலை யெனக் குலைகின்றேன்;

கொம்பற்ற இளங்கொடி போல் தளர்கின்றேன்.

அருளுடைய பரம் பொருளே மன்றிலாடும்
ஆனந்தப் பெருவாழ்வே அன்புளோர்தந்
தெருளுடைய உளமுழுதுங் கோயில் கொண்ட
சிவமேமெய் யறிவுருவாந் தெய்வ மேயிம்
மருளுடைய மனப் பேதை நாயி னேன்செய்
வன்பிழையைச் சிறிதேனு மதித்தியாயில்
இருளுடைய பவக்கடல்விட் டேறேன்; என்னை
யேற்றுவதற் கெண்ணுகவென் னின்பத் தேவே !

35. பள்ளியறையில் திருவாசகம்

இவ்வாறு அடங்காச் சிவானந்த வெறியேறி, பாசபந்தங்களை உடைத் தெறியக் குமுறும் உள்ளம் மணத்தளைக் கடங்குமோ?

பலகால் வேண்டினர் தாயாரும் உடன்பிறந்தாரும்; "ஞான சம்பந்தர் திருமணக் கோலம் போல நினது திருமண அழகைக் காண வேண்டு"மென அவா மிஞ்சி ஒரு சிவயோகியாரைக் கொண்டு வற்புறுத்தினர். மனம் வேறுபட்ட அடிகளார் பெரியோர் வற்புறுத்தலுக்கு வாயுரை யளித்தார். உடனே தமக்கை உண்ணாமுலை யம்மையார் திருமகள் தனக்கோடியம்மாளை அடிகளாரின் வாழ்க்கைத் துணையாக வரித்தனர். வள்ளலாரோ தம் மணவாளனான ஞான நடத்தரசின் காதல் வெறிபிடித்து ஊனுறவுகளை மறந்து, சதாகால சகஜ நிஷ்டரானார். உலகியற் காதல் கனவிலுமற்ற உண்மைக் காட்சியாளரான வள்ளலார் மனை யென்றும், மக்களென்றும், மாடென்றும், உணவென்றும், உடை யென்றும் என்றும் அலையாது, உள்ளின்பந் திளைத்திருந்தார். இந்நிலை அறிவரோ இல்லறத்தார்? ஒருநாள் இரவில் பற்றற்ற இம் மணமகனையும், தாங்கள் விரும்பி மணஞ் செய்வித்த மணமகளையும் பள்ளியறைத் தனிமையில் ஒன்று கூட்டினர். எப்படியேனும் இல்லறத்தில் அவரைப் பிணிக்கவேண்டுமெனப் பலர் முயன்றனர். அடிகளார் என்ன செய்தார்? பெண்மயிலை ஏறிட்டுப் பார்த்தாரா? இல்லை. தமது அகத்திற் கோயில் கொண்ட மணவாளனை யெண்ணி யுருகினார்; உருகுதற்குத் திருவாசகத்தை ஓதி அவ்விரவு முழுதும் மெய்மறந்திருந்தார். இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸருக்கு சாரதா தேவி போன்று அமைந்த தனக்கோடி யம்மையாரும் தம் மணாளர் பிறர்போல்வாரல்லர், ஐந்தை யடக்கி அருள் வழி நிற்கும் ஞான வீரரெனக் கண்டு அவருடைய தூய நெறிக்குப் பழுது வராது நடந்து கொண்டார். ஞானம் முற்றிப் போயிற்று; இனிச் சித்தம் இக்கரை திரும்பாதென வீட்டிலுள்ளோரும் தமது முயற்சியில் அயர்ச்சி கொண்டனர்.

36. பெண்களுக்கு யோகம்

ஆனால், எம்பெருமான் இல்லறத்தையும் பெண்களையும் வெறுப்பவரோ எனின், இல்லை. அருட்பாக்களில்,

புண்ணைக் கட்டிக்கொண் டேயதன் மேலொரு
புடைவை கட்டிப் புதுமைகள் காட்டிடும்
பெண்ணைக் கட்டிக்கொள் வாரிவர் கொள்ளிவாய்ப்
பேயைக் கட்டிக்கொண் டாலும் பிழைப்பர்காண்;
மண்ணைக் கட்டிக்கொண் டேயழு கின்றவிம்
மடையப் பிள்ளைகள் வாழ்வினை நோக்குங்கால்
கண்ணைக் கட்டிக்கொண் டூர்வழி போங்கிழக்
கழுதை வாழ்விற் கடையென லாகுமே !

என்பன போன்ற செய்யுட்கள் பல, பெண்களை வெறுப்பன போலத் தோன்றும். அப்படியல்ல; அனைத்திலும் அருட்சோதி யாடலைக் கண்டுவக்கும் அருட்பெருமான் பெண்மையை யெள்ள வில்லை; காமக் குரோதாதிகளையே கண்டித்தார்; உலகில் மோகத்தால் மாந்தர் படும் வாதனைகளைத் தம் மேலேற்றிப் பிறர்க்காகத் தம்மையே இழிவு செய்து பாடினார்.

பன்முகஞ்சேர் மனமெனுமோர் பரியாசப் பயலே
பதையாதே சிதையாதே பார்க்குமிட மெல்லாம்
கொன்முகங்கொண் டடிக்கடி போய்க் குதியாதேயெனது
குறிப்பின்வழி நின்றிடுநின் குறிப்பு நடவாது;
என்முனமோர் புன்முனைமே லிருந்தபனித் துளிநீ
யிம்மெனுமுன் அடக்கிடுவேன் என்னையறி
யாயோ,
பின்முனென நினையேல்காண் சிற்சபையில் நடிக்கும்
பெரியதனித் தலைவனுக்குப் பெரியபிள்ளை
யானே!

வள்ளலார் பெண்மையைப் பற்றி உயர்ந்த சமத்துவக் கருத்துடையார். ஆணுக்குள் பெண்ணும் பெண்ணுக்குள் ஆணும் இருக்கும் உண்மையை அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

"பெண்களுக்கு யோகம் முதலிய சாதனங்கள் அவசியம் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும். மேலும், பேதமற்று, அபேதமாய்ப் படிப்பு முதலியவற்றையும் சொல்லிக் கொடுத்தல் வேண்டும். தத்துவம் முதலியவற்றின் சொரூப ரூபாதிகளைத் தெரிவித்துச் சரள மாக்கினால், பின் தடையின்றி நம்முடைய துரிய ஆசிரம காலத்தில் ஒத்திருப்பார்கள்" என்று உபதேசிக்கிறார். ஆண் பெண் சேர்ந்து வாழும் நியமங்களை அவர் தெளிவாக முறைவகுக்கிறார். வாழ்வாங்கு வாழும் இல்லற வாழ்வு முறையைத் தெள்ளத் தெளிந்த உரைநடையில் வள்ளலார் பளிங்கு போலக் காட்டி, ஆண் பெண் வாழ்வை அருட்சோதி வாழ்வாக்க முயன்றுள்ளார். வறட்டுச் சந்நியாசம் அவருக்குப் பிடித்தமன்று; 'சந்நியாசம் கடு மனத்தருக்கே' என்கிறார். அவர் கூறும் மொழிகளெல்லாம் அருள் பழுத்தொழுகி மாந்தர்மீது இரக்கங்கொண்டு உதவும் அறிவு மொழிகளே யன்றிப் பிறிதில்லை. தமக்கு இல்லறம் நடாத்த நேரமில்லை. ஆன்மாக்களின் மீது கருணைகொண்டு அருட்பா பொழியவும், அருட்பணி புரியவுமே ஒவ்வொரு மூச்சையும் செல விட்டதனால் வேறு சிந்தனைக்கு இடமில்லை. ஆனாலும் நம் வள்ளற் பெருமானும் ஒரு பெரிய குடும்பத்தை அடக்கியாண்டே வந்தார்; அக்குடும்ப வரலாற்றைக் குடும்ப கோஷத்திற் காண்க!

37. குடும்ப கோஷம் !

ஆணவம், மாயை, காமியம் என்னும் அரக்கிகளை மணந்து மடமை மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் முக்குணங்கள் என்னும் பொல்லா மக்களைப் பெற்று, குடிக்கூலி வீடான இவ்வுடலில் வாத பித்த கபங்களுடன் ஜீவன் படும் சம்சாரத் துயரங்களைக் "குடும்ப கோஷம்" மிகத் தெளிவா யெடுத்துரைக்கிறது:-

"பகலும் இரவும் பாவிகள் அலைத்தனர்; கிணறு வெட்டப் பூதந் தோன்றியதென்னும் சொல்லை யொத்தது. மூன்று மாதரும் முழுப்பாய்ச் சுருட்டிகள். குடும்பத்துடனே குடித்தனஞ் செய்யக் குடிக்கூலிக்குக் கொண்டமனையில் கண்ட காட்சிகள் கன விநோதங்கள், இராமாயணத்தும் பாரதத்து மில்லை; இழிவினும் இழிவது, எண்சாண் உள்ளது; மலமுஞ் சலமும் மாறா வொழுக்கது; சுற்றிலும் ஒன்பது பொத்தல் உடையது. இம்மனைத்

தலைவராய் எழுந்த மூவர் தறுகண் கடையர்; தயவே யில்லார்; பிண்ட மென்னும் பெருங் குடிக்கூலி அன்றைக் கன்றே நின்று வாங்குவர்.”

இக் குடும்ப வாழ்வில் வள்ளலாரின் சில தினசரிக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வேதாந்தம், சித்தாந்தம், இதிகாச புராணங்கள், இலக்கியம், சமய நூல்கள், வாய்ப்போர், விவகாரங்கள், மத வழக்குகள், வம்புகள், வீண் கதைகள் ஆகிய இவை அவரைச் சூழ்ந்து நிற்கும்; அவ்வவற்றிற்குச் சமயோசிதமாய்ச் சமாதானஞ் சொல்லி இயன்ற மட்டில் ஈடு தருவார்; மீதி நேரம் தமது நித்திய கருமத்திற் செலவாகும். என்ன?

பின்னர் மனையின் பின்புறத் தேகிக்
கலக்கு மலத்தைக் கடிதே கழித்துக்
கல்லில் அழுக்கைக் கழற்றுதல் போன்று
பல்லின் அழுக்கைப் பண்பின் மாற்றிச்
சோமனைப் போலவெண் சோமனைத் துவைத்து
நன்னீ ராடி நறுமலர் கொய்து
தேவருக் கேற்ற திரவியங் கூட்டி
வெண்ணீ றதனை விளங்கப் பூசிப்
புகழ்ருத் ராக்கப் பூனை யென்ன
உற்ற செபவடம் உருட்டி யுருட்டிக்
குரண்டகம் போன்று குறித்த யோகம்
செய்த பின்னர் சிறிது நேரம்
அருத்தியிற்பூசனை அமர்ந்தங் காற்றி
ஊன்பிண் டத்திற் குறுபிண்ட மீந்து
குடிக்கூ லிக்கடன் குறையறத் தீர்த்துப்
பகல்வே டத்திற் பலரை விரட்டி
நித்திரைப் பரத்தை நேர்ந்து கூடவும்
பொழுதுஞ் சரியாய்ப் போகின் றதுவே.

உட்குடும்பத்தை முற்றும் அடக்கி முறைப்படுத்தித் தம் ஞான மணவாளனிடம் ஒப்புவித்து, மனித சாதியையும் இருட் குடும்பத்தினின்று அருட் குடும்பத்திற்கு ஆளாக்கவே வள்ளலார் வாழ்வின் ஒவ்வொரு மூச்சும் வேள்வியாக்கப் பெற்றது. மேலும், தம்மையே ஞான நடத்தரசிற் குரிய கிழத்தியாகப் பாவித்து அவர் செய்த அன்பு, நம்மாழ்வார் அன்பைப் போன்றது.

அறியாத பருவத்தே யென்னைவலிந் தழைத்தே
ஆடல்செயுந் திருவடிக்கே பாடல்செயப் பணித்தார்.
செறியாத மனச்சிறியேன் செய்தபிழை யெல்லாந்
திருவிளையாட் டெனக்கொண்டே திருமாலை
யணிந்தார்.
பிறியாமல் என்னுயிரிற் கலந்துகலந் தினிக்கும்
பெருந்தலைவர் நடராசர் எனைப்புணர்ந்தார்;
அருளாம்
அறிவாளர் புறப்புணர்ச்சி யெனையழியா தோங்க
அருளியதீண் டகப்புணர்ச்சி யளவுரைக்க லாமே?

என்று தம் மணவாளன் அனுபவத்தைக் கூறிச் சுத்த மனதென்னுந் தோழியுடன் இன்புறும் ஆனந்தான்மா உலகியற் குடும்பம் பற்றி வாழவும் விரும்புமோ!

38. மனப் பேய்களுக்குச் சவுக்கடி

மனத்தைப் பிடித்த ஆசையாணவப் பேய்களுக்கு வள்ளலார் சரியான சவுக்கடி கொடுக்கிறார். அவரது நெஞ்சறி வுறுத்தலையும், விண்ணப்பங்களையும், முறையீடுகளையும் ஊன்றிப் படித்தவர் மனம் இருளொழியும்; அருளை நோக்கும். மாந்தர்தம் பிழைகளைத் தமவாகப் பாவித்து வள்ளலார் சரியான சம்மட்டிப் பூசை கொடுக்கிறார். தமது திருவருட் பேற்றினால் உலகில் மனப்பேய் புரியும் அட்டூழியங்களைத் தாக்கியடிக்கிறார்:-

பன்முகஞ்சேர் மனமெனுமோர் பரியாசப் பயலே
பதையாதே சிதையாதே பார்க்குமிட மெல்லாம்
கொன்முகங்கொண் டடிக்கடி போய்க் குதியாதேயெனது
குறிப்பின்வழி நின்றிடுநின் குறிப்பு நடவாது,
என்முனமோர் புன்முனைமே லிருந்தபனித் துளிநீ
யிம்மெனுமுன் அடக்கிடுவேன் என்னையறி
யாயோ
பின்முனென நினையேல்காண் சிற்சபையில் நடிக்கும்
பெரியதனித் தலைவனுக்குப் பெரியபிள்ளை
யானே !

மயங்கு புத்தியெனும் உலக வழக்காளிப் பயலே! மனதில் அடங்கு! இல்லையேல் உன்னை மடித்திடுவேன்! கலை யறியாச் சித்தமெனுங் கனமோசப் பயலே! கால்தலை நிலையறியாது அலையாதே! அசைவற உள்ளே நில்! அகங்கார மென்னும் பொல்லா வடவாதிப்பயலே! நின் செபம் பலியாது! மாயை யெனும் படுதிருட்டுச் சிறுக்கியே! உன் மாயக் கூத்துகளை மூட்டைகட்டிச் சுமந்துகொண்டு காட்டுவழி ஓடு; இல்லையேல் உன்னைப் பின்முன் பாராது மாய்த்திடுவேன்! கன்மமெனுங் கலகப் பயலே! நன்மை தீமை கலந்த விகற்பங் காட்டும் நின் நடத்தை செல்லாது; ஆணவ இருட்டறை காக்கும் குருட்டு மூடப்பயலே! உன் சுற்றத்துடன் செல்! தூக்கமெனுங் கடைப்பயலே, உன் சுற்றமொடும் செல்! இருந்தால் தலை தப்பாது. பயமெனும் கொடும்பாவிப் பயலே, கடலில் விழுந்தொழி! கோபமெனும் புலைப்பயலே, காம வலைப்பயலே, மோகக் கடைப்பயலே, குறும்பு மதப்பயலே, மாற்சரியப் பயலே! இருந்தால் அழிவாய், உடனே செல்! "மரண மெனும் பெருந்திருட்டு மாபாவிப் பயலே, வையகமும் வானகமும் மற்றகமும் கடந்து பசையற நீ ஒழிந்திடுக !"

39. பித்துலகீரே !

இவ்வாறு வள்ளலார் "ஏக்கந் தவிர்ந்தேன்; ஆக்க மடைந்தேன்; சிற்சபை யப்பனுக்குச் செல்வப் பிள்ளையானேன்!" என்று உலகின் இருட்பேய்களை ஓட்டியடிப்பார் ஒருகால். மற்றொருகால்,

மழவுக்கும் ஒருபிடிசோ றளிப்பதன்றி
யிருபிடியூண் வழங்கி லிங்கே
உழவுக்கு முதல்குறையு மெனவளர்த்தங்
கவற்றையெலா மோகோ! பேயின்
விழவுக்கும், புலா லுண்ணும் விருந்துக்கு
மருந்துக்கு மெலிந்து மாண்டார்
இழவுக்கு மிடர்க்கொடுங்கோ விறைவருக்குங்
கொடுத்திழப்ப ரென்னே யென்னே !

என்றவாறு இழிநடை பயிலும் உலகிற்கு ஏசுநாதர்போல எம் பெருமானும்

சரியான சாட்டை கொடுத்துள்ளார்.

"பித்துலகீரே! கட்டோடே, கனத்தோடே, பட்டோடே மணியோடே வாழ்கின்றோ மென்று செருக்குரைப்பீர்; பசியோடு வந்தார் முகம் பாரீர்; காமாந்தகாரத்திற் கண்மூடித் திரிகின்றீர்; அற்ப மகிழ்ச்சி பெற்றீர்; பின் படு தீமையில் முன் படுகின்றீர்; துன்மார்க்க நடையிடைத் தூங்குகின்றீர்; பண்ணாத தீமைகள் பண்ணுகின்றீர்;

பொய்விளக்கப் புகுகின்றீர் போதுகழிக் கின்றீர்
புலைகொலைகள் புகுகின்றீர் கலகலவென் கின்றீர்
கைவிளக்குப் பிடித்தொருபாழ்ங் கிணற்றில்விழு கின்ற
களியரெனக் களிக்கின்றீர் கருத்திருந்துங் கருதீர்
ஐவிளக்கு மூப்புமர ணாதிகளை நினைத்தால்
அடிவயிற்றை முறுக்காதோ கொடியமுயற் றுலகீர்
மெய்விளக்க எனதுதந்தை வருகின்ற தருணம்
மேவியதீண் டடைவீரேல் ஆவிபெறு வீரே !

என்று உலகை இருளினின்று ஒளிக்கும், சாவினின்று அமர வாழ்விற்கும், பொய்யினின்று உண்மைக்கும் அழைக்கும் அழுத்த மான ஆணித்தரமான ஆர்வமொழிகளன்றோ அருட் சோதியார் வாக்கில் விளையாடின ! அவ்வாறே பெண்களைப் பற்றி அவர் பேசிய உரை யெல்லாம் காமத்தை அடியோடு அருவருத்து ஒழிக்கவே யன்றோ? பெண்மையின் தெய்வத்தன்மை அறியாது கேவலம் புலன் விழைவையே நாடுந் தொழில் அருட்பா படிப்பவர் அடிச்சுவட்டையும் அஞ்சியோடும். இருளையோட்டி, அருள்வழி சேரவே வள்ளலார் உலகை அழைத்தார்.

40. தில்லையப்பா !

சவலைப் பருவத்திலேயே தம் உள்ளத்தை யீர்த்து "நீ என் மைந்தன்" என்று அறிவுறுத்திய தில்லையப்பனின் உள்ளழைப்பு வந்தது. தமது 24-ஆம் ஆண்டில் அடிகள் பொன்னம்பலத்தைக் காணப் புறப்பட்டார். நோயுற்றிருந்த தம் இளைய சகோதரர் பரசுராம பிள்ளையையும் சிதம்பர தரிசனம் செய்விக்க உடன் அழைத்துச் சென்றார். மதுரை சிதம்பர சுவாமிகள், வீராசாமி நாயகர், சுந்தரம் பிள்ளை முதலிய அன்பரும் அடிகளுடன் சென்றனர். வள்ளலார் புலவர் வாழும் புதுவையில், தருமலிங்க செட்டியார் போன்ற சித்தாந்தச் செல்வர்கட்குச் சில ஐயங்களைத் தீர்த்துப் பிறகு தில்லை சேர்ந்தார்.

அப்பனைக் கண்டார் அருட் பிள்ளை. செப்பருங் காதலால் விம்மினார்; வேசற்றார்; எல்லையில்லாத் தில்லைக் கூத்தன் உள்ள மன்றில் நடமிடக் கண்டார். இடையறாது அன்பினெழுந்த அருண் மலர்மாலையைத் தமது திருவாக்கால் தொடுத்துத் தொடுத்து அருட் பெருஞ்சோதி யப்பனுக்கு உள்ளங்குளிரச் சூட்டினார். "பொன்னின் மாமணிப் பொதுநடம் புரிகின்ற புண்ணியா! பத்தர் மனம் தேன் வாழையெனத் தித்திக்கும் இன்பனே! உன்னடி பிடித்தேன்; இனி விடமாட்டேன்; உன்னைப் பிரிந்து துன்பப்பட மாட்டேன்; கண்ணனையோய்! கரும்பின் இனிய கருணையமுதே! துரும்பின் மிகச் சிறியேனின் பெரிய பிழை பொறுத்தருளிய அன்பை யென் சொல்கேன்! என் மனங் குடிகொண்ட குருவே! அன்னே, அப்பா, ஐயா, அரசே, அன்பே, அறிவே, அமுதே, அழியாப் பொன்னே, மணியே, பொருளே, அருளே, கருணா நிதியே, அருணாடகனே, அடியார் இதயாம்புயனே, சுடர் மாமணியே, சுகநாயகனே, அபயம்!அபயம்! இனிச் சிறு பொழுதுந் தாழ்த்திடல் வேண்டா........தாங்க மாட்டேன்! அநித்திய உலகினைப் பார்க்கவு மாட்டேன்! உனை யன்றி வேறு பேறு வேண்டேன்! என் அருட்பெருஞ்

சோதி யப்பனே! உனை யன்றி உன்னேன் உணரேன் உரையேன்! கனியிற் சுவைபோல் என் மனத்தில் இனிக்கும் இனிப்பே! உன் பொன்னடிக் காட்பட்டேன். உனது ஜோதி கண்டலல்லால் அருந்தவு மாட்டேன். காசு, பணம், கன்னியராசை, காணியாட்சியைக் கருதிலேன்! உனது திருவருள் நேசமே விரும்பினேன். என் உடலுயிர் நினது அடைக்கலம்; இனி நிகழ்வதெல்லாம் நின் செயல், என் செயலன்று. அகத்தோனே, புறத்தோனே, அணுவோனே, மகத்தானே, சகத்தானே, இகத்தானே, பரத்தானே, எம்மானே, மருந்தானே, விருந்தானே, சுத்த சிவசன்மார்க்கந் துலங்க என்னை யீன்றோனே, சரணம்! சரணம்! அருளரசே, அருட் குருவே, அருட்பெருஞ் சோதியே, தில்லையப்பா, சரணம்! சரணம் !

அணிவளர் திருச்சிற் றம்பலத் தாடும்
ஆனந்த போகமே, அமுதே,
மணிவள ரொளியே, ஒளியினுள் ஒளியே
மன்னுமென் ஆருயிர்த் துணையே
துணிவுறு சித்தாந் தப்பெரும் பொருளே,
தூயவே தாந்தத்தின் பயனே,
பணிவுறு முளத்தே யினித்திட வெனக்கே
பழுத்தபே ரானந்தப் பழமே!

அன்பிலே பழுத்த தனிப்பழ மென்கோ!
அறிவிலே அறிவறி வென்கோ!
இன்பிலே நிறைந்த சிவபத மென்கோ !
என்னுயிர்த் துணைப்பதி யென்கோ
வன்பிலா மனத்தே வயங்கொளி யென்கோ
மன்னுமம் பலத்தர சென்கோ !
என்புரி யழியாப் பொன்புரி யாக்கி
யென்னையாண் டருளிய நினையே.

அருட்பெருஞ் சோதி அமுதமே அமுதம்
அளித்தெனை வளர்த்திட அருளாந்
தெருட்பெருந் தாய்தன் கையிலே கொடுத்த
தெய்வமே சத்திய சிவமே
இருட்பெரு நிலத்தைக் கடத்தியென் றனைமேல்
எற்றிய இன்பமே யெல்லாப்
பொருட்பெரு நெறியுங் காட்டிய குருவே
பொதுநடம் புரிகின்ற பொருளே !

41. சுந்தர சுவாமிகள்

இவ்வாறு வள்ளலார் கரையற்ற அருட்கடல் மடைதிறந்தது போலத் தமது உள்ளக் காதல் மடை திறந்து, அருட்பாவெள்ளம் பாய்ச்சித் தில்லையில் வடக்குச் சித்திர வீதியில் அமர்ந்திருந்தார். இவர் பெருமையறிந்த சுந்தர சுவாமிகள் என்பார் ஒருநாள் இவரைக் காணவந்தார். வள்ளற் பெருமானின் மாசறு காட்சியும் தேசுறு வடிவும், பேசரும் புலமையும், பேரருள் வாக்கும், அளவறுமன்பும், தெளிவுறு மொழியும், ஒளியுறு கண்ணும், களியுறு சிந்தையும், பழகப் பழகப் பாலினுந் தேனினும் பழத்தினுங் கண்டினும் உளத் தன்பினிக்கும் இனிய தூய வுறவும் சுந்தர சுவாமிகளைக் கவர்ந்தன. அன்பும் வணக்கமும் மிக்கு வள்ளலாருடன் சுவாமிகள் மன்றுளானைச் சென்று வணங்குவார். எஞ்சிய நேரமெல்லாம் ஞான விசாரத்திலேயே கழிப்பார். வள்ளலார் முன்னிலையில் ஒரு காந்த சக்தி உலாவுவதைக் கண்டு அன்னார் எதிரிருந்து பேசாது, பக்கத்தில் ஒதுங்கி யமர்ந்து

பேசி வந்தார். அதைப்பற்றி அன்பர்கள் வினவவே, "எதிரிருந்து பேசுவோர் ஆற்றலை யிழுத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலுடையார் அவர்" என்று உரைத்தார். தவமும் தூய்மையும், அருளும் ஆத்மானுபவமும் நிறைந்து சிற்சக்திக் காந்தமாக விளங்கும் பெரியோர் மின்சார மலை போன்றவர்கள். பெரிய காந்தம் சிறிய காந்தத்தை யிழுப்பதுபோல் அவர்களுடைய சத்திக்கதிர் முன் சிறு திறலாளர் நிற்கமுடியாது.

வள்ளலாரின் வாக்கமுதைப் பருகிய சுந்தர சுவாமிகள் இது ஒரு திருவருள் வடிவு, எம்மை யாட்கொள்ள எழுந்தருளி யுள்ள தெனப் போற்றினார். அன்பும் அருளும் நட்டால் இன்பப் பெருக்கிற்கு எல்லை யுண்டோ! சுந்தர சுவாமிகள் இப்படி அன்புருகிச் சென்றபின், வள்ளலார் கண்ணீருகுத்து நின்றார். சீடர் என்னென வினவினர். "இப்போது அளவளாவிய சுவாமிகள் இன்னும் ஆறு மாதத்தில் மறைந்து விடுவார்" என்றார். அவ்வாறே நடந்தது. முக்கால முணரும் அறிவும் நம் பெருமானுக்கு அமைந்திருந்த தென்பதற்கு இது ஒரு சான்று.

42. தலயாத்திரை

அன்பர் கண்ணையுங் கருத்தையும் கண்ணிபோற் பிடிக்கும் தில்லையப்பன் திருவடி தொழுது சில காலம் வள்ளலார் தல யாத்திரை செய்து ஆங்காங்குத் தம் அருட்பா மலர்களாற் கடவுட் டந்தையை வணங்கிச் சென்றார். இந்த யாத்திரையின் கண் நிகழ்ந்த வியத்தகு செயல்கள் பல. இந்த அருள் வடிவையும், அன்பருவி போன்ற வாக்கையும் கண்ணாலும், காதாலும் பருகிய அன்பர் கொண்ட பெருங்களிப்பிற் களவில்லை. வள்ளலார் சீர்காழியில் ஓர் அரிய சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்; ஒருவருக்கிருந்த தீராக் குன்மநோயைத் திருநீறீந்து தீர்த்தார். வைத்தீசுவரன் கோயிலில் மிகவும் அரிய பதிக மொன்றருளினார். திருவாரூர், திருச்செங்காட் டங்குடி, திருப்புகலூர் முதலிய பெரும்பதிகளைத் தரிசித்துத் திருவுறல் உற்சவத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

43. உருவா, அருவா ?

அக்காலம் வள்ளலார் திருப்பாதிரிப்புலியூர் பிரம்ம சமாஜி களுக்கு உருவழிபாட்டின் அவசியத்தைப் பற்றி விளக்கினார். பிரம்ம சமாஜிகள் உரு வழிபாட்டை எதிர்த்து விரிவுரை நிகழ்த்தி வந்தனர். அடிகள் உருவணக்கத்தின் தகுதியை வலியுறுத்தி ஒரு சீட்டனுப்பினார். சமாஜத்தார் மறுப்பெழுதினர். அன்பர் வேண்டுகோட்படி வள்ளலார் அவர்கள் வாதத்திற்கு ஏற்ற மறுப்பைக் கூறி ஆண்டவனின் அருள் வடிவையும் உரு வழிபாட்டின் அவசியத்தையும் பற்றித் தெளிவாக விளக்கினார்.

"அருவான பிரம்மத்தை அறிவோர் அறிக; உருவாக அன்பு செய்வோர் அன்பு செய்க. நிரஞ்சன நிராகாரப் பிரமத்தை உருவில் வழிபடாது நினைத்தல் வேண்டுமென்கிறீர்கள். அத்தகைய சுத்த பிரம்மம் உரைமனத்திற்கு எட்டாத பூரணம். மனோலயமான பின்பே பிரம்மானுபவ மெய்தும். மனம் சிறிது கிளம்பினாலும் ஆத்ம ஞானம் விளங்காது. மனம் அசத்து, சடம், அநித்யம், மாயா காரியம். பிரம்மம் சத்து, அறிவு, நித்தியம், இன்பம், சுத்தம், மாயா தீதம். பிரம்மத்தை ஆத்ம ஞானத்தாலே அறியலாம். பிரம்மம் விக்ரக ஆராதனையால் எய்தும். விக்ரகம் என்பது விசேஷ இடம்; ஆன்மா அமரும் வீடு. பக்தியோடு உபாசித்தால் பலனெய்தும். உரு வழிபாட்டால் பலர் அறிவும் அருளும் திறனும் பெற்றிருக் கின்றனர்" என்று தர்க்க இலக்கணப்படி சுவாமிகள் தெளிந்துரைக்கவே உரு வழிபாட்டின் எதிரிகள் விதண்டா வாதம் பலியாது தோற்றனர்.

44. நடராஜமூர்த்தம்

ஆன்ம ஞானம் புலர்ந்து ஆன்ம வுணர்வே வழிபாடாகும் உயர்ந்த அரு வணக்கத்திற்கு உரு வழிபாடு உறுதுணையாகு மென்றே ஆன்றோர், அறிஞரெல்லாம் இந்த உருவழிபாட்டைக் கைக்கொண்டனர். எல்லாம் அவனுரு; அணுவணுவிலும் அவனுளான். அணுவணுவும் அவன் வடிவே. உலக வடிவாக அவனுளான். உலகையே அருட்பணி மலரால் வணங்குதல் அவனை வணங்குதலாகும். எங்கெங்குப் பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய் அங்கங்கிருக்கும் அவனை ஆருயிர் வடிவாக அன்பு மலரால் வழிபடலாம். மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமும் அவன் வடிவே யாதலின் அவற்றிலும் அவனைக் கண்டு அன்பு செய்யலாம். இவை யெல்லாம் ஓடியலையும் மனத்தை ஒன்றில் நிலைநிறுத்தும். மனம் நிலைத்துச் சிந்தை யொழிந்து அகந்தை யழிந்து அருளுதித்தால், உணர்வெனும் மலரால் உள்ளத்தானை இடைவிடாது என்றும் வழிபட்டு, கோயில், மூர்த்தி, மலர், மஞ்சன நீர், வழிபடும் கை எல்லாம் உள்ளாகி நிற்கலாம். சில மதங்கள் உருவை வெறுப்பன எனினும் அவையும் ஒரு குறியைத் தொழுவனவே; பெரும்பாலும் மதங்கள் கதிர், பிறை, தீ, வளி, வெளி முதலிய ஏதேனும் ஒரு வடிவில் உரு வணக்கமே செய்கின்றன. அரு வணக்கம் அரிது, பெரிது; உரு வணக்கம் எளிது; உண்மை யன்பிற்கேற்ற பயனளிக்கத் தக்கது. சைவ சமயம் உரு, அரு, உருவரு, அருவுருவாக இன்பக் கடவுளை வழிபட்டு எல்லாச் சமயங்களையும் தன்னுளடக்கி நிற்கிறது.

உருக்களிற் சிறந்தது நடராஜ மூர்த்தி. அதில் எல்லாம் அடங்கியுள்ளன. தீயை வழிபடுவோருக்கு அங்குச் சிற்கனல் உண்டு; வெளி வணக்கஞ் செய்வோர்க்கு தகராகாய முள்ளது; ஒலி வணக்கம் செய்வோர்க்கு (அதாவது சீக்கியர் போன்று தமது சமய நூலைப் பணிவோர்க்கு) டமரக நாதமுள்ளது. தண்மை வடிவாகப் பணிவோர்க்கு கங்கை யுள்ளது. நடராஜ மூர்த்தத்தில் எல்லா வழிபாடும் அடங்கும். சிற்பரயோமத்தில் அருவா யுணர்ந்து கலக்கும் உயர்ந்த சிவாத்துவிதானுபவமும் எய்தும்; அதனால் உள்ள மன்றத்தில் நடமிடும் சோதி நடராஜனையும் காணலாம். தனக்கு அருமையான பொருள் யாவும் அவன்; காண்பது கேட்பது யாவும் அவன்; உள்ளும் புறமும் அவன் என்றுணரும் உயர்ந்த நிலையை நம் வள்ளற் பெருமான் அடைந்தார்.

45. சித்த சிகாமணி

அருட்சோதி நடராஜன் சித்தசிகாமணி; அவனையே வள்ளலார் உள்ளக் கோவிலில் வைத்து வணங்கினார்:-

அகவடிவை ஒருகணத்தே அளக வடிவாக்கி,
அருளமுதம் உவந்தளித்தே அடிக்கடியென்
உளத்தே
முகவடிவந் தனைக்காட்டிக் களித்துவியந் திடவே
முடிபனைத்தும் உணர்த்தியொரு முன்னிலையில்
லாதே
சகவடிவிற் றானாகி நானாகி நானுந்
தானுமொரு வடிவாகித் தனித்தோங்கப் புரிந்தே
சுகவடிவந் தனையளித்த துரையேயென் உளத்தே
சுத்தநடம் புரிகின்ற சித்தசிகா மணியே.

"பதி, பரன், பரம்பரன், ஞானநிதி, ஆரணம், ஆகமம் ஆகிய அரும்பொருள், அறிவு, அனுபவம், காரணம், காரியம், காரண காரியங் கடந்த பெரும்பதி, அன்பர்

உள்ளத்தமர்ந்த செல்வம், புத்தமுது, சத்தியம், இணையற்ற சிவன், அணையற்ற கடல், அறிவுக்கனல், துயர்க்கடல் கடக்கும் புணை நீயே! அம்மே, அப்பா, அரசே, சாகாக் கலையளித்த தயாநிதியே! உள்ளபடி யென்னறிவி லுள்ள பெருஞ்சுகமே, ஆதியந்தந் தோற்றாத அரும்பெரும் சோதியே, அச்சந் தவிர்த்து இச்சையெலாம் அளித்த அருளே, அன்பறிவே, அருட்பொருளே, அமுதே, ஆங்காரமற்றவரை நீங்காத கனிவே!" என்று தம் அருளப்பனை யெண்ணி உருகிய வள்ளலார் செய்த வழிபாட்டு நியமமென்ன? பாடிப், படித்து, பணிந்து, கேட்டு, அன்பு மாலையணிந்து, மனமுருகக் கண்ணீர் சொரிந்து, அழுது தொழுது ஆங்காரந் தணிந்து, அருள் பெருகும் நிலை ஒரு பாலிருக்க, மனதடக்கி மோனத்தில் சகஜ நிஷ்டையிலும் அவனை விடாது கலந்திருந்தார்.

படிப்படக்கிக் கேள்வியெல்லாம் பற்றறவிட் டடக்கிப்
பார்த்திடலு மடக்கியுறும் பரிசமெலா மடக்கித்
தடிப்புறுமூண் சுவையடக்கிக் கந்தமெலா மடக்கிச்
சாதிமதஞ் சமயமெனும் சழக்கையும்விட் டடக்கி
மடிப்படக்கி நின்றாலும் நில்லேனா னெனவே
வனக்குரங்கு வியப்பவென்றன் மனக்குரங்கு
குதித்த
துடிப்படக்கி ஆட்கொண்ட துரையேயென் உளத்தே
சுத்தநடம் புரிகின்ற சித்தசிகா மணியே !

இதுவே உயர்ந்த வழிபாடு. அவனுக்கு முழுதும் அடைக் கலமாகி, இதயமன்றுள் நானற அவனுட் கலந்து அவன் நம்மை ஆண்டுகொள்ள விருப்பதே இன்பம். இதயமன்றுள் அவனைக் கண்டோர் எங்கும், எவற்றிலும், அவனைக் காண்பர். கல்லிலும் செம்பிலும் கண்ணுதலைக் காண்பர். இவ்வித அபர பக்தி (உரு வணக்கம்) பரபக்திக்கு வழிகாட்டும் உண்மையை நம் வள்ளற் பெருமான் வாழ்வினின்றே அறிகிறோம்.

46. கருங்குழி

பல தலங்கள் சுற்றி அறிவு மழை பொழிந்து, வள்ளற் பெருமான் தில்லையப்பனைச் சார்ந்தார். அப்போது இவரது பிறப்பிடமான மருதூர், தன்னிடம் உதித்த அருள் மாணிக்கத்தை அழைத்து உபசரித்தது. அன்பின் வள்ளல் மருதூருக் கடுத்த கருங்குழி சேர்ந்தார். அங்குப் பரசுராம பிள்ளை சிவபதமடைந்தார். அவருக்கு இறுதிக் கடன்கள் இசைபெற முடித்துச் செல்லவிருக்கும் போது அவ்வூர்ச் செல்வர் வேங்கட ரெட்டியார் அடிகளின் அருணெறியில் ஈடுபட்டுத் தமது திருமனையிலேயே தங்கும்படி அன்புடன் வேண்டிக் கொண்டார். அப்படியே வள்ளலார் திருவுளம் பூத்தருளினார். வள்ளலார் தமது வாழ்வின் இருப்பிட மாகக் கொண்ட கருங்குழிக் குற்றது தமது 28-ஆம் ஆண்டில். அருட்சோதியப்பன் தன் மைந்தனை எப்பணிக்காக உலகிற்கு வர வழைத்தானோ அப்பணி தொடங்குங் காலம் வந்துவிட்டது. அவன் அவ்வருட் பணிக் களத்திற்கே மைந்தனைக் கொணர்ந்து விட்டான். கருங்குழியில் வள்ளற்பெருமான் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் பல. அதனுடன் சுற்றுமுள்ள ஊர்களிலும் அவ்வப்போது நிகழ்த்திய வியத்தகு செயல்களை ஒருங்கே கூறுவாம்.

47. சித்தாடல்

ஓரிரவு, ஒரு சிறு விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு கருங்குழி ரெட்டியார் வீட்டினரெல்லாம் வேறோரூர் சென்றிருந்தனர். விளக்குச் சிறிது எரிந்து

எண்ணெயின்றி அமரும்போது வள்ளலார் அருகே ஒரு பானையிலிருந்த தண்ணீரை எடுத்து ஊற்றினார். தமது அருட்சுடர்க் கரத்தால் ஊற்றிய தண்ணீரை உண்டு விளக்கும் இரவு முழுதும் எரிந்தது. பெருமானார் தம்மை மறந்து அருட் பாக்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தார். விடிந்ததும் வீட்டன்னை வந்து விளக்கைப் பார்த்தாள். நீர் நிறைந்திருந்தது; ஆனால் விளக்கோ நெய் வார்த்தது போல எரிந்து கொண்டிருந்தது. இவர் அதிசய சித்தரென்று அன்று முதல் அனைவரும் வணங்குவாராயினர்.

மற்றொருகால் பாலு ரெட்டி யென்பாரின் தொழுநோயைத் திருநீறளித்துத் தீர்த்தருளினார். அவ்வாறே முத்துநாராயண ரெட்டி யெனுஞ் செல்வருக்குக் கண் மறைவினைப் போக்கினார்; ரெட்டியார் தமது செல்வ முழுதையும் எம்பெருமானையே யேற்றுக்கொள்ள வேண்டினார். ஓடும் பொன்னும் ஒக்க நோக்கும் வள்ளலார் இளமையிலேயே காசு பணத்தைக் கூரையிலும் பாழுங் கிணறுகளிலும் எறிந்து வந்த நிராசைப் பெருமானன்றோ! பரம ஹம்ஸர், துவாரகநாதர் தந்த செல்வத்தை மறுத்தது போலவே மறுத்து, 'வேண்டுமானால் சீனிவாசப் பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுதிவையுங்கள்' என்றார். அவ்வாறே ரெட்டியார் செய்தார்.

பின்னொரு நாள் இயல்வனப்பை நுகர அன்பருடன் உலாவும்போது பெருமழை பொழிந்து அனைவர் ஆடையும் நனைந்தது; ஆனால், வள்ளலார் ஆடை மட்டும் நனைய வில்லையாம்.

ஒருநாள் அன்பர் வேண்டுகோட்கிணங்கிக் கூடலூர் சென்று அருணெறியைப் பற்றி உபதேசித்தார். அவ்வூரில் தேவநாயகம் பிள்ளை என்பார் வள்ளலாரைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்தார். வள்ளலார் "இதுதானோ உன் தகப்பன் வியோக ஸ்தானம்?" என்று கையிலிருந்த பிரம்பால் தட்டிக் கேட்டார். தேவநாயகம் திடுக்கிட்டார். "ஆ! நம் தந்தை இப்படித் தலையில் முக்காடிட்ட ஒருவர் பிரம்பினால் தட்டிக் கேட்பார். அவரே உன் குரு" என்று சொல்லிச் சென்றாரே! அடையாளங்கள் மிகப் பொருத்த மாயிருக்கின்றனவே!" என்று தாள் பணிந்து வள்ளற் பெருமானைத் தம் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

இவ்வன்பர் இரசவாதத்திற் பெரும் பொருள் இழந்திருந்ததை ஐயா அறிந்து, அக்கணமே ஓர் இரும்பைச் சொக்கத் தங்கமாக மாற்றிக் காட்டி "அன்பனே, இது இச்சை யற்ற வனுக்கே இயலும். நீ இவ்வித்தையில் மயங்காதே!" என்று அதை மறைத்துவிட்டார்.

மற்றொருமுறை செஞ்சிமலை மீதிருக்கையில் தேவநாயகம் பிள்ளை பசியினால் தவிக்கவே, திடீரென்று, ஒரு செம்பு நீரும் இலட்டுவும் வரவழைத் தீந்து பசி தீர்த்தார்.

ஒரு நாள் வள்ளலார் ஒரு வாழைத் தோட்டத்தூடு சென்றார். ஒரு கொடிய பாம்பு தலையில் தீண்டிற்று. அன்பர் பதறிப் பாம்பைக் கொல்ல முயன்றனர். அருணெறிப் பெருமானோ, "உயிரைக் கொல்லற்க! அதன் நஞ்சு நம்மை நலிக்காது; அதையே நலிக்கும்" எனவே பாம்பு சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இறந்து விழுந்தது.

கூடலூரில் அடிகள் நிகழ்த்திவந்த அருட்பொழிவுகளுக்கு மஞ்சக்குப்பத்தினின்று இராதாகிருஷ்ண பிள்ளை என்னும் அன்பர் சிரத்தையுடன் வந்து இரவிலேயே ஊருக்குத் திரும்புவார். வழியில் அச்சம் ஏற்படின் உடனே ஒரு மனிதன் தீவட்டி யேந்தி ஒளிகாட்டி அச்சந் தவிர்த்து மறைவதை அவர் நாடோறும் கண்டார்; ஆனால் ஆளைக் காணமுடிவதில்லை. வள்ளலாரிடம்

இதைக் குறித்துச் சொன்னபோது, எல்லாம் திருவருட் செயலே என்று கூறினார். இருளில் தனிவழிச் செல்லும் அன்பர்க்கு அருளொளி காட்டி அச்சந் தீர்க்கும் கருணை வள்ளலன்றோ அருட் பிரகாசருட் புகுந்துள்ளார்! இச் சமயந்தான் முன்னே நாம் சொன்ன பிரம்ம சமாஜிகளுடன் உருவழிபாட்டு வாதம் நிகழ்ந்தது.

ஒருநாள் அப்பாசாமி ரெட்டியார் வீட்டில் நிஷ்டையி லிருக்கையில் ஒரு சித்தர் வந்தார்; அனைவரும் யாரென்று தொடரவே உடனே மறைந்து விட்டார். வள்ளலார் "இவர் சித்தர்; காண வந்தார்; இதோ அவர் கொடுத்த இலட்டு" என்று காட்டி இந்நேரம் காசியில் இருப்பார் என்று சொன்னார்.

உண்ணாக்கு வளர்ந்து துன்புற்ற ஓரன்பருக்கு ஒருநாள் திருநீறீந்து நோய் தீர்த்தார். மற்றொருநாள் ஒரு வாழைக்கனி தந்து வைத்துக் கட்டச்சொல்லி ஓரன்பருக்கு கண்ணோய் தீர்த்தார்.

வேட்டலம் ஜமீன்தார் மனைவியார் இருவர்; ஒருவருக்கு பிரம்மராக்ஷசு; மற்றொருவருக்கு மகோதரம். ஜமீன்தார் கணக்கற்ற பணம் செலவழித்துக் குறி, கோடாங்கி, மந்திரம், தந்திரம், மணி, மருந்து........எல்லாம் பார்த்தார். போலிச் சிறுதெய்வங்களுக்கு, அந்தோ பாவம்! ஆடு கோழிகளைப் பலி யிட்டுப் பொங்கலிட்டார். இவ்வாயில்லா உயிர்களின் முறையீடுகளினாலோ, ஜமீன்தார் செய்த முன் வினைப் பயனாலோ, முடிவில் அவர் அழைப்பிற் கிணங்கி அருட் பெருமான் அவர் மாளிகைக்கு வர இசைந்தார். ஜமீன்தார், மகான் வரவை நோக்கி நகர் அலங்கரித்து, மனையலங்கரித்து வள்ளலாருக்காக இரண்டு அலங்கார நாற்காலிகள் போட்டிருந்தார்; தம் மனத்தில் நினைத்த நாற்காலியில் அமர்ந்தால் வள்ளலார் பெரியாரே யென்றெண்ணியிருந்தார். வந்தார் பெருமான். அரண்மனை வாயிலில் அடிவைத்தவுடனே, மாளிகையிலிருந்து பிரம்மராக்ஷசு கொண்ட மனைவி அலறியடித்து 'போகிறேன், போகிறேன்' என்று திருநீறு வாங்கி யணிந்து வணங்கினாள். பிரம்ம ராக்ஷசு மாயமாய்ப் போயிற்று. பிறகு அரண்மனைக்குட் சென்று ஜமீன்தார் நினைத்த நாற்காலியிலேயே அமர்ந்தார். மற்றோர் மனைவியின் மகோதரத்தையும் திருநீறீந்து மூன்று வேளையில் தீர்த்தார்! இவ்வியத்தகு செயல்களைக் கண்டு ஜமீன்தார் அருட் பெருமானைச் சரண்புகுந்து அடியாராகி, அருள்வழி நின்று, ஐயாவின் உபதேசப்படி சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப்பலியிடும் பெருங் கொலைப்பாதகத்தை அறவே நிறுத்தினார். தேள் பாம்பு முதலிய விஷ ஜந்துக்களைக்கூடக் கொல்லாது ஊருக்கப்பால் எடுத்து விடும்படி உத்தரவிட்டார்.

அங்கிருந்து ஐயா அவர்கள் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் முதலிய சீடருடன் விருத்தாசலம் சென்று அத் திருக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவனுக்குத் தமது அருட்பாமாலையைச் சூட்டினார்.

பொற்சபைச் சித்தனின் அருட் கனியான நம் வள்ளலார் தமது சித்தியால் ஈயம் இரும்பு முதலியவற்றை உயர்ந்த பொன் வெள்ளியாகச் செய்து காட்டி உடனே அவற்றைக் குளங்களிலும் கிணறுகளிலும் எறிந்து விடுவார். வேம்பையர் என்று ஒருவர் ஒரு நாள் நம் சித்தர் சிங்கத்தின் இரசவாத அற்புதங்களைக் கண்டு தாமும் அவ்வாறே பொன்னாசையால் செய்யத் துணிந்து அதற் கேற்ற பொருள்களை நுட்பமாக அறிந்து சேர்த்துத் தனியிடத்தில் தொடங்கவே, இரு கண்களும் பொட்டையாகிக் கெட்டன. பலவகையாக வைத்தியம் செய்தும் பயனில்லை; முடிவில் தம் பிழைக்கு வருந்தி அடிகள் காலில் விழுந்தார். வள்ளற் பெருமானும் தண்ணீர் கொண்டு அவர் கண்களைத் திறந்தார்!

ஒருகால், நெடுநாளாகப் பிள்ளைப்பேறின்றி வருந்திய சிவராமையர் என்பாருக்கு ஆண்மகவு பிறக்க அருளினார்; ஐயரும் பெருமானின் அற்புதங்களை வியந்து உத்தரவுப்படி கோட்டைப் புலவனூரில் ஒரு சத்திரம் கட்டுவித்தார்.

வள்ளலாரும் தாயுமானாரும்

வடலூரில் ஐயா பிரசங்கம் நடக்கையில், ஒருநாள், நான்கு சாமவேத சாஸ்திரிகள் சாம வேதத்தில் கேள்வி கேட்க வேண்டு மென்றெண்ணி வந்தனர். அவர்கள் கருத்தை முன்பே யறிந்த நம் பெருமான் அவர் வருந் தருணம் சாம வேதத்தைப் பற்றிச் சரமாரியாகப் பொழிந்து அவர்கள் கேட்க நினைத்திருந்த கேள்விகட் கெல்லாம் விடையிறுத்துக் கொண்டிருந்தார். இத் திருவருட் செல்வரின் பேரறிவுத் திறனைக் கண்ட சாஸ்திரிகளும் வாழ்த்தி வணங்கிச் சென்றனர்.

பிறகு ஓரடியார் மனைவியின் சங்கை தோஷத்தைத் திருநீறீந்து தீர்த்தார். இரசவாதப் பித்துக்கொண்ட அவ்வடியாரை, நீரும் மணலும் கலந்த ஒரு குவளை தண்ணீர் தரச் சொல்லிக் கையால் மூடி யெடுக்கவே மணலெல்லாம் பொன்னாயிருந்தது.

மற்றொருகால் திரு ஆதிரைத் தரிசனத்திற்காகத் தில்லை செல்லும்போது ஒரு குன்ம நோயாளரை அக்கணமே குணப்படுத்தினார்.

மழை வறண்டு வடலூரைச் சுற்றியுள்ள குடிகள் வருந்தவே, தமது திருவருள் வல்லபத்தால் நான்கு செவி மழை பொழிவித்தார்.

புதுப்பேட்டையில் இரண்டு உவர்நீர்க் கிணறுகளை நன்னீர்க் கிணறுகளாக்கி யருளினார். இன்றும் அவை பால் போன்ற நீரளிக்கின்றன.

அவ்வூரில் ஒரு வீடு பற்றிக் கொழுந்து விட்டெரியும்போது தம் ஆடையால் வீசி யணைத்து அனைவரையும் காத்தருளினார்.

ஓரிரவு, கச்சேரி சிரஸ்ததார் இராமச்சந்திர முதலியாருடன் மாட்டு வண்டியில் மஞ்சக்குப்பம் சென்று கொண்டிருந்தபோது, கள்வர் மறித்து முதலியாரின் வைர மோதிரத்தைத் தர அதட்டினர். ஐயா "அவசரமோ?" என்றார். கள்வர் ஐயாவையும் அடிக்கத் தடியோங்கினர். ஆ! ஓங்கிய கைகள் அப்படியே நின்றுவிட்டன! கண்களும் மூடுண்டன! உடனே கள்வர் தங்கள் அறியாமைக்கு வருந்தி விழுந்து வணங்கி இரக்கங் கேட்கவே, 'பிச்' என்றார் ஐயர். அவர்கள் மீண்டும் கண் பெற்றுக் கை பெற்றுச் சென்றனர்.

குறிஞ்சிப்பாடி அன்பர் ஒருவர் காலை ஒரு புதர் முன் உட்காரவே புற்றரவொன்று தீண்டியது. உடனே 'இராமலிங்கம்மே லாணை' என்றார். அரவு வாயைத் திறந்தவாறே அசைவற்றது. அதன் கடியும் அவரை எதுவும் செய்யவில்லை. ஐயா அதனைத் தம் ஞான விழியால் அறிந்து, ஓர் உயிர் பட்டினி கிடக்கிறதே என்று இரங்கி, அவ்வாணையை விடுதலை செய்ய அன்பரைப் பணிக்கவே, அவர் அங்ஙனம் செய்யப் பாம்பு புற்றினுட் சென்றது.

ஒருநாள் வள்ளலார் வடலூரில் தருமசாலையில் அன்பர் களுடன் இருந்தவாறே, கூடலூரில் தம் அன்பர் தேவநாயகம் பிள்ளையின் புதல்வரான ஐயாசாமி பிள்ளைக்கு இருந்த ஒரு தீராப் பெருநோயைத் தாமே தோன்றித் தீர்த்தார்.

ஒருநாள் ஆறுமுக முதலியார் என்பார் ஒரு குளிகை பெற விரும்பினார். இஃதறிந்த வள்ளலார் அவர் கரத்தில் இரு சிறு குளிகை வைத்தலும், தாங்க முடியாது கீழே விட்டுவிட்டார். "குளிகை தாங்க வலிமை போதாது உமக்கு. உண்மைநெறி அறியும்!" என்று உரைத்தருளினார்.

மற்றொரு நாள் குருக்களொருவர் குளிகை வேண்டவே இருப்புப் பெட்டகத்தின் மீது வைத்து எடுத்துக்கொள்ளச் சொன்னார். குருக்கள் எடுக்க முயலவும் கை பிடித்துக் கொண்டது. அது முதல் அவர் குளிகைப் பித்தை விடுத்தார்.

தம் அருமை யன்பர் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியாருக்கு உடம்பு முழுதும் பரவித் தடித்த சிரங்குகளைத் திருநீறீந்து அக்கணமே குணப்படுத்தினார்.

ஒரு நாள் தம்மைக் காண மேட்டுக்குப்பம் வரும் ஓரன்பர் வழி தடுமாறி அலையவே, முன்னே தோன்றி நேர் வழி காட்டி மறைந்தார்.

தம் வழிப்படி பசுக்களை அன்புடன் காத்து வந்த திருவொற்றியூர் இராஜகோபால பிள்ளை யென்பாரை ஒரு நாள் மாடு முட்டி வருத்தவே, ஐயா கனவில் தோன்றி "அஞ்சற்க! நாளை இருவர் வந்து உன்னைக் குணப்படுத்துவர்" என்று கூறி மறைந்தார். அவ்வாறே மறுநாள் இருவர் வந்து குணப்படுத்தினர்.

கொங்கண தேயத்தன்பர் இருவருக்கு ஐயா, வெண் குட்டமும் கருங் குட்டமும் தீர்த்தருளினார்.

48. ஐயாவின் பணிவு

இவை, கண்டோர் குறித்து வைத்த சித்துக்கள். காணாது இயற்றிய சித்துக்களோ கணக்கில. அடிகள் கருங்குழியில் தங்கிய 16 ஆண்டுகளும் சுற்றிலுமுள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று அருள்மழை பொழிவதும், அன்பர்க்கிரங்கி அற்புத வல்லபத்தால் பிணி, துயர், அச்சம், இடர்களைக் களைவதுமாக இருந்துவந்தார். இத்தகைய சித்துக்கள் ஆயிரஞ் செய்தாரேனும் நம்பிரான் எள்ளளவும் அவற்றைத் தமவெனச் சொல்லார். "எல்லாம் திருவருட் செயல்; இவற்றை வெளியிடாதேயும்" என்றுரைப்பார். வள்ளற் பெருமானின் ஒள்ளிய தாழ்மையும் அவர் காட்டிய ஒரு சித்தென்றே சொல்ல வேண்டும். எல்லாம் அருளாண்டவன் செயல். எல்லாம் வல்ல சித்தன் தமதுடலிற் கோயிற் கொண்டால் எதுதான் இயலாது? தாமாக முனைந்து ஒருவருக்கு உபதேசங் கூட ஐயா செய்வதில்லை. திருச்சிற்றம்பல ஞானியார் என்றொருவர் ஒருநாள் ஐயாவிடம் அருளுபதேசம் வேண்டினார். 'தாங்கள் துறவி; அடியேன் தங்களுக்கு உபதேசஞ் செய்தல் ஒவ்வொதென்றார்.' ஞானியார் பிடிவாதமாக வணங்கினார். உடனே,

நின்னிலைமை என்னருளால் நீயுணர்ந்து நின்றடங்கில்
இந்நிலையே அந்நிலையை யெய்துதிகாண்—
முன்னிலையில்
நிற்குருவி னாட்டாதே யென்றுரைத்தான் ஏரகம்வாழ்
சற்குரு வென் சாமிநா தன்.

என்றொரு வெண்பா வரைந்து கொடுத்தனுப்பினார்.

சிலருக்குத் திருநீறுகூட அண்டையில் இருப்பவர் கையால் தரச் சொல்லுவார். தம்மை என்றும் பெருந்துறவி யென்றும் சித்த ரென்றும் நம் பெருமான் கூறிக்கொள்வதில்லை. தம்மை 'சாமி, அருட்பிரகாசர்' என்று அன்பர் வணங்குதலையும் அவர் விரும்பிய தில்லை. அன்பர் வள்ளலாரை "ஐயா" என்றே அழைப்பர். தம் அன்பர் எங்கும் ஏத்துரை யிசைக்க, அடிகளார் அவர்களை நோக்கி யுரைத்த தாழ்த் துரையாவது:—

சன்மார்க்க சங்கத்தீர் சிற்றடியேன் உமது
தாள்வணங்கிச் சாற்றுகின்றேன் தயவினொடுங்
கேளீர்!
என்மார்க்கத் தெனைநுமக்குள் ஒருவனெனக் கொள்வீர்,
எல்லாஞ்செய் வல்லநம திறைவனையே
தொழுவீர்
புன்மார்க்கத் தவர்போல வேறுசில புகன்றே
புந்திமயக் கடையாதீர்; பூரண மெய்ச் சுகமாய்த்
தன்மார்க்க மாய்விளங்கும் சுத்தசிவ மொன்றே
தன்னாணை யென்னாணை சார்ந்தறி மினீண்டே

49. அற்புதச் சித்து

அருட்கருணைப் பெருந்தந்தை தமக்களித்த அருள் வல்லபத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு கூட வள்ளலார் உலகிற்குக் காட்டவில்லை. சூரியனுக்குக் கதிர் இயல்பு போல வள்ளலாருக்கு அருள் வாக்கும் அருட்சித்தும் இயல்பா யிருந்தன. ஆனால், அருட் பாவினும் அற்புதமான சித்து எது? அவர் உலகிற்குக் காட்டியுள்ள ஆன்ம நேய ஒருமைப் பாட்டுரிமையினும் அரிய சித்து எது? இவ் விரண்டு சித்துக்களே உலகெலாம் உய்தற்குப் போதியனவாகும். உலகிற்குத் தமது வாழ்வாலும், உண்மை நிறைமொழிகளாலும் நல்வழி காட்டுவதே தீர்க்கதரிசிகளின் முதன்மையான கடமை. மற்றைச் சித்தாடலெல்லாம் ஆண்டவன் அருட்பெருமை விளங்குதற்கு அவ்வப்போது அரிதாக மகான்களால் "நான் செய்கிறேன்" என்ற ஆணவமின்றி இயல்பாக இயங்கும். ஏசுநாதர் செத்தோரை யெழுப்பினார்; குஷ்டரோகியின் நோயைத் தீர்த்தார்; பேய்களை ஓட்டினார். நம் வள்ளலாரும் அதனினும் அற்புதச் சித்துக்களை வெகு சாதாரணமாகச் செய்தார். ஒரு ஜான், மத்தாய், லூக்கா, பார்தலோமியோ, ஒரு விவேகானந்தர், அக்காலத்தில் இருந்திருந்தால், வள்ளலார் பெயரால் ஒரு அற்புதமான பைபிள் செய்திருப்பர். உலகெங்கும் அவர் அருளாட்சி நிலவியிருக்கும். ஆனால் வள்ளலார் சிற்சபையப்பனுக்கு அருட்பணியாகவே அனைத்தும் செய்தாரே யொழிய எதிலும் சிறிதும் தற்பெருமை வேண்டவில்லை. வள்ளலார் தமது அற்புதச் சித்தை எப்படிப் பெற்றாரென்பது அவர் வாக்கினின்றே அறியத் தக்கது:-

கடல் கடந்தேன் கரை கடந்தேன் கண்டுகொண்டேன்
கோயில்
கதவுதிறந் திடப்பெற்றேன் காட்சியெலாங்
கண்டேன்;
அடர் கடந்த திருவமுதுண் டருளொளியால் அனைத்தும்
அறிந்துதெளிந் தறிவுருவாய் அழியாமை
யடைந்தேன்
உடல் குளிர்ந்தேன் உயிர் குளிர்ந்தேன், உள்ள மெல்லாந்
தழைத்தேன்;
உள்ளபடி உள்ளபொருள் உள்ளவனாய்
நிறைந்தேன்!
இடர் தவிர்க்குஞ் சித்தியெலாம் என்வசமோங் கினவே
இத்தனையும் பொதுநடஞ்செய் யிறைவனருட்
செயலே !

இதுதான் சித்தின் இரகசியம் !

"கடையேன் புரிந்த குற்றமெல்லாம் கருதாது என்னுட் கலந்து ஞானவமுதளித்து, அருட்சித்திப் பூவையைப் புணர்த்தி அருட்கொடை கொடுத்தாய்; நினக்குக் கைமாறென்ன கொடுப்பேன்!" என்று உருகும் அருள் வாக்குகளை நோக்கின் வள்ளலார் தம் உடல், உயிர், உள்ளம், கண், கருத்து, எழுத்து, சொல், செயல் அனைத்திலும் திருவருளை உணர்ந்து அதன் செயலே தம் செயலாகி நின்றமை புலப்படும். இனி, வள்ளலாருக்கு எல்லாம் செய்யவல்ல சித்து ஈந்ததெது என்று ஆராய்வாம்; ஏனெனில் அதுவே அவர் பெருஞ்செயல்களின் ஆவியும் உடலுமாகும்.

50. அருட்பா வெளியானது

வள்ளற் பெருமானின்றிச் சென்னை யன்பர் வருந்தினர்; வருந்தி வருந்தி யழைத்தனர்; தம் அவதாரப்பணி, ஈண்டேயுள்ள தென்றறிந்த எம்பிரான், கருங்குழியிலேயே தமது வாழ்வுக் கற்பகத்தை நட்டார். ஆண்டே அருட்பாலூற்று கடலாகப் பொங்கி யெழுந்தது. இக்காலத்தில்தான் மூன்று, நான்கு, ஐந்தாவது, திருமுறைகள் பாடப் பெற்றன; கருங்குழிக்கு வருமுன்னரே இரண்டாந் திருமுறை பாடப்பெற்றது. வள்ளலார் அவ்வப்போது தில்லை சென்று தம் அருள் தந்தைக்கு நாளுக்கு நாள் அழகும் மணமும் மிகுந்த அருள்மாலைகளை ஏராளமாகச் சூட்டிவந்தார். இப்பாக்களின் அருமையும் அருட்பெருமையும், அன்பர் மனதை உருக்கின; அவற்றைத் தொகுத்து அச்சிட வேண்டுமென்னும் அவாவை வெளியிட்டனர். அடக்கமே உருவெடுத்த எம்பிரான் முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. தம் பாடல்களை அச்சிட்டுப் பெருமை பெறவேண்டுமென்ற நினைப்பு ஒருசிறிதும் அப் படிகம்போன்ற உள்ளத்திலில்லை. புதுவை வேலு முதலியார், சிவானந்தபுரம் செல்வராய முதலியார், இருக்கம் இரத்தின முதலியார் முதலியோர், இருமொழிப்புலவர் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியாரைக் கொண்டு திருமுறைகளாக வகுத்து வெளியிட்டனர். உலகெலாம் உணர்ந்தோதி, உருகி, வாழ்வில் அமைத்து இன்பத் திருவருள் பெறுதற்குரிய இத்திருவாக்குகளைக் கண்டோரும் கேட்டோரும் கடவுட் காதல் மூண்டெழுந்து வள்ளற் பெருமானையும், அவர் வாக்கினின்று பாடிய உள்ளப் பெருமானையும் வாழ்த்தி வணங்க லாயினர்.

இப்போதும் வள்ளலார் தமது பணிவையே காட்டினார். புத்தகத்தில் திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் என்று தம்மைச் சிறப்பித்த அன்பர் வேலாயுத முதலியாரை "ஏன்காணும், திருவருட் பிரகாச வள்ளலாரென்று உம்மை யார் போடச்சொன்னது?" என அதட்டினார். முதலியார் அருளாசான் முன் திகைத்தார். பிறகு "திருவருட் பிரகாச வள்ளல் (பதி, சிவன்) + யார்? என்னும் சிதம்பரம் இராமலிங்கம் பிள்ளை" என்று பிரித்துக் காட்டி வள்ளலாரே சமாதானஞ் சொன்னார். தம்மைச் சுவாமிகள் என்றழைப்பதற்குக் கூடச் சம்மதிக்கமாட்டார் எம்பிரான் என்பது அவர்தங் கடிதங்களினின்று விளங்கும். அடக்கமே வடிவான வள்ளலார் உடல், எலும்பு, உயிர், உளம், உணர்வு, வாக்கு, நாக்கு, செவி, கண், கண்மணி, ஒளி, தன்னறிவு, இயல்பு........அனைத்திலும் கலந்து தித்தித்துக் கற்பனை கடந்தோங்கும் சுத்த சிவ சன்மார்க்க பதியான சோதி நடராஜனுக்கே தம்மை யூணாக்கி முற்றும் தற்போத மிழந்து அருட் போதந் திளைத்தார்.

51. சோதனை

அருட்பாவைத் திரிசிரபுரம் மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை போன்றோர் வியந்து வள்ளற் பெருமானை நேரே கண்டு வணங்கி ஆட்பட்டனர். ஆனால், சில பழந் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு அதை அருட்பா வென்றழைப்பது

பிடிக்கவில்லை. நால்வர் ஓதிய தமிழே திருவருட்பா வென்று பெரிய சபை கூடிக் கிளர்ச்சி செய்து "போலி யருட்பா மறுப்பு" என்றொரு நூல் வெளியிட்டனர். அதற்குத் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் போன்றோர் ஆணித்தரமான மறுப்புகள் வெளியிட்டனர். அக்காலத்தில் கிளர்ச்சிகள் வலுத்துத் தம்மைச் சுற்றித் தர்க்கவாதச் சிலம்பங்களும், கண்டன வாள் வீச்சுக்களும், முட்டுக்கடாக்களும் இகழ்ச்சிப் பறைகளும் பலமாயிருக்கும் போது எம்பெருமானார் என்ன செய்தார்! இதுவும் அவனருட் கூத்தென நகைத்துத் தம் இன்கனி மொழியால் "தம்மை யுணர்ந்தோர் பாட்டெலாம் அருட்பா; மற்றைப்பாடல் மருட்பா. ஏழு திருமுறைகளை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி அவற்றிற்கு அருட்பா என்று பெயரிடவில்லை; சமயாசாரியார் அருளியதைத் தேவாரம், திருவாசகம், தமிழ்வேதம், திருநெறித் தமிழ், திருப்பாட்டு என்றும் ஒன்பது நாயன்மார் இயற்றியதைத் திருவிசைப்பா வென்றும் அருண்மொழிப் புலவர் வாக்கைப் பெரியபுராணம், திருத் தொண்டர் புராணம் என்றும் வழங்கல் மரபு" என்று சாந்தமாகக் கூறித் தம்முள் அமைதி யெய்தியிருந்தார். அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும். அருட்பா ஜீவநதி போல அன்பர் உள்ளத்தில் இன்ப வெள்ளம் பெருக்கி யோடுகிறது. அதை யெதிர்த்தோர் வாய் அடங்கித் துயில்கின்றது. இவையெல்லாம் காலத்தின் சோதனை. அதனால் வள்ளலாரின் அடக்கமும் பெருமையும் சிறந்து விளங்கின. தம்மை வன்மொழியால் தாக்கிய மாந்தர்க்கும் இனிமையே கருதி நம் வள்ளற் பெருமான் மீண்டும் தமது அருணெறியைக் கூறலாயினார்:

நீர் பிறரோ? யானுமக்கு நேயவுற வலனோ?
நெடுமொழியே யுரைப்பனன்றிக் கொடுமொழி
சொல்வேனோ?
சார்புறவே யருளமுதந் தந்தெனைமே லேற்றித்
தனித்தபெருஞ் சுகமளித்த தனித்தபெரும்
பதிதான்
சீர்பெறவே திருப்பொதுவிற் றிருமேனி தரித்துச்
சித்தாடல் புரிகின்ற திருநாள்கள் அடுத்த;
ஓர்புறவே யிதுநல்ல தருணமிங்கே வம்மின்
உலகியலீர் உன்னியாவா றுற்றிடுவீர் விரைந்தே!

என்று மீண்டும் மீண்டும் வள்ளற்குயில் தனது தேன்மொழியால் உலகை அழைத்தது.

52. ஜீவகாருண்யம்

தந்தை தமக்குப் பணித்த அருணெறியை இனி உலகறிய விளக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. உயிர்களிடம் வள்ளற் பெருமானுக்குப் புத்தரைப் போலப் பேரிரக்கம் பிறந்தது. எல்லா உயிர்களையும் தம்முயிரெனக் கருதினார். இப்போது தமது உயிரிரக்க (ஜீவகாருண்ய) ஒழுக்கத்தை நூலாக வெளியிட்டார். அதன்கண் உயிர்களின் பசியாற்றல் பேரறமென அருமையாகக் கூறியுள்ளார்:-

"புண்ணியமென்பது ஜீவகாருண்யம் ஒன்றே; பாவ மென்பது ஜீவகாருண்ய மின்மையே. ஜீவகாருண்யத்தாலேயே கடவுளின் இயற்கை விளக்கமான அருளையடைய முடியும். ஜீவர்களெல்லாம் சர்வ சக்தியுள்ள கடவுளால் படைக்கப்பட்ட ஓர் உரிமையுள்ள சகோதரரேயாவர். உயிரிரக்கமுள்ளவர்கள் சுகம் பெறுவர்; அஃதின்றி அறிவும் அன்பும் அருள் விளக்கமுந் தோன்றா. கடவுள் அருளைப் பெறுதற்கு உயிரிரக்கமே முதன்மையான சாதனம். ஊழ்வகையாலும், அஜாக்கிரதையாலும், பசி, தாகம், பிணி, இச்சை, எளிமை, பயம், கொலை என்பவைகளாலும் வரும் அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள மாட்டாமல் ஜீவர்களுக்கு அவற்றை நிவர்த்தி செய்விக்கத்தக்க சுதந்தரமுள்ள ஜீவர்கள் ஜீவ காருண்யத்தால் நிவர்த்தி செய்விக்கவேண்டும். பசி நீக்கலும், கொலை நீக்கலும்

விசேஷமான உயிரிரக்கம். கொலையுணவு கொடுமை, மரம், புல், நெல், முதலியவற்றின் வித்து, காய், கனி, தழை முதலியவை உண்ணல் உயிரிரக்கத்திற்கு விரோதமில்லை. அவை பரிசமான ஓரறிவுடையன. அவற்றின் முதல்களை விடுத்து, வித்து காய்கனிகளையே உண்கிறோம்.

தாவரங்களுக்கு மனம் முதலிய அந்தக்கரணவிருத்தி யில்லை. அவற்றை நாமே வித்தூன்றி விளைவிக்கலாம். ஆதலின் தாவர உணவு கொண்டு பசி வருந்துவோருக்கு அருத்தவேண்டும். பசிக் கொடுமை அனைவரும் அறிந்ததே. எல்லா ஜீவர்களிடமும் கடவுள் விளக்கம் பொதுவாக விளங்குவதை யறிந்து சன்மார்க்கத் திற்கு ஒத்த சத்துவ ஆகாரத்தால் பொது நோக்குடன் பசி தவிர்க்க வேண்டும். உணவளித்தலை எக்காலத்தும் உரிய தொண்டாகக் கொள்ள வேண்டும். பிறர் பசியாற்றல் எல்லை யற்ற புண்ணியப் பயனுடைத்து. ஆன்ம உருக்கம் உண்டாக அந்த ஆன்மாவினுள் ளிருக்கும் கடவுள் விளக்கமாகிய அருள் வெளிப்பட்டு விளங்கும். அத்திருவருள் விளக்கத்தால் கடவுள் இன்பம் அனுபவமாகி ஜீவர்கள் பூரணமாகும். ஜீவகாருண்யம் ஆன்மவுரிமை யென்றறிக!

மருவாணைப் பெண்ணாக்கி ஒருகணத்திற்
கண்விழித்து வயங்கும் அப்பெண்
உருவாணை யுருவாக்கி யிறந்தவரை
யெழுப்புகின்ற வறுவனேனும்
கருவாணை யுறவிரங்கா துயிருடம்பைக்
கடிந்துண்ணுங் கருத்த னேலெங்
குருவாணை யெமதுசிவக் கொழுந்தாணை
ஞானியெனக் கூறொணாதே !

என்றும்

வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்
வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை அறியீர்
பெட்டிமேல் பெட்டிவைத் தாள்கின்றீர் வயிற்றுப்
பெட்டியை நிரப்பிக்கொண் டொட்டியுள் ளிருந்தீர்!
பட்டினி கிடப்பதைக் பார்க்கவு நேரீர்
பழங்கஞ்சி யாயினும் வழங்கவு நினையீர்
எட்டிபோல் வாழ்கின்றீர் கொட்டிபோற் கிளைத்தீர்!
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே!

என்றும், உயிரிரக்கமற்றவர்க்கு நம் அருணெறிப் பெருமான் சூடு கொடுக்கின்றார்.

53. தருமசாலை

தமது ஜீவகாருண்யக் கொள்கையைச் செயலிற் காட்ட தருமசாலை யொன்றமைக்க அடிகள் திருவுளம் பூண்டார். அன்பர்கள் திருவுளக் குறிப்பையேற்று ஓரிடம் குறிப்பிடச் சொன்னார்கள். திருவருள் நோக்கத்தால் பரவெளி போன்று எவ்வகையான உலக விவகாரமும் அற்ற சுத்த வெட்ட வெளியைக் காட்டி ஈண்டே தருமசாலை அமைந்து வளருதல் பொருந்தும் என்றார். அவ்வூராரே ஐயா அவர்கள் தருமசாலைக்கு எண்பது காணி நிலத்தைப் பட்டா செய்து கொடுத்தனர். அதுவே வடலூர் வெளி. தில்லை, திருவதிகை, திருமுதுகுன்றம், திருப்பாதிரிப் புலியூர் முதலிய பெரும்பதிகளுக்கிடையே தென்பெண்ணை, கெடிலம், வெள்ளாறு, மணிமுத்தா நதியாகிய ஆறுகள் நாற்புறமும் மாலை சூட்ட, நடுவே அம்பலவாணன் ஆடரங்கு போல் நிராமயமாய் விரிந்த வெட்டவெளியாகிய வடலூர், பார்வதிபுரம், உத்தரஞான சிதம்பரம், ஞானசபை, சித்திபுரம் என்று அருமையாக அழைக்கப்படும். தமது 44-ஆம் ஆண்டு (பிரபவ வருஷம் வைகாசி மாதம் 11 வியாழன்) வள்ளலார் சித்திபுரத்தில்

தமது அற்புதமான அருட்பணியைத் தொடங்கி, தருமசாலையைக் கட்டி முடித்து, ஆயிரக் கணக்கான பேர்களுக்கு நாடோறும் எக்குறையுமின்றி எவ்வேறுபாடு மின்றி உணவளித்து வந்தார். முதல் மூன்றுநாள் 10000 பேருக்கு உணவளிக்கப்பட்டது. பாலினும் இனிய ஒரு நல்லூற்றுக் கேணியும், ஐயருக்கு அடிமைப்பட்ட ஒரு மரமும் தருமசாலையை அடுத்துள்ளன. இங்கும் பல வியத்தகு செயல்கள் நிகழ்ந்தன. யாருக்கும் அங்கு முகங் கண்டு பசியாற்றும் அன்புத் தொண்டு இன்றும் சிறப்பாக நடந்துவருகிறது.

ஓர் இரவு, உணவெல்லாம் அளவாகத் தயாராகி, அனைவரும் உண்ணப் போகின்றனர். அச்சமயம் திடீரென நூறு பேர் வந்துவிட்டனர். என்ன செய்வதென அங்கிருந்தவருக்குத் தோன்றவில்லை. இருந்த உணவோ போதாது; புதிதாகச் சமைத்தற்கும் அவ்விரவில் முடியாத காரியமாயிருந்தது. ஐயா அவர்களோ, 'இலை போடுங்கள்!' என்று கூறித் தமது திருக்கையால் பரிமாறவே எல்லாருக்கும் அவ்வுணவு போதியதா யிருந்தது. அவர் கை கற்பகக் கையன்றோ? அருளும் அன்புமாகிய சங்கநிதி பதும நிதி யன்றோ அப்பூங்கரங்கள்!

மற்றொரு பகல் உணவுப் பொருள்கள் அறச்சாலையில் இல்லை. அன்பர் முறையிட்டனர். சற்றுத் திருவருட் கலப்பி லிருந்து, 'எல்லாம் நாளைவரும்' என்றார் வள்ளலார். மறுநாளே திருத்துறையூரினின்று மூன்று வண்டி நிரம்ப அரிசியும் மற்ற உணவுப் பொருள்களும் வந்தன. 'சுவாமிகள் எங்கள் கனவில் தோன்றிக் கட்டளை யிட்டவாறு கொணர்ந்தோம்' எனறு கொணர்ந்த அன்பர் கூறித் திருவருட் பிரசாதம் பெற்று வணங்கிச் சென்றனர்.

54. ஞான சபை

இப்படி பேருயிரிரக்கம் பூண்டு, ஆருயிர்கட்குப் பசியாற்றுந் தொண்டு புரிந்து தரும சாலையில் எழுந்தருளிய வள்ளலார் தமது சமரச வேதம் பரவுமாறு சமரச தரும பாடசாலை யொன்று (பொது மறைக்கழகம்) அருகே யமைத்து அங்கு, சுத்த சத்திய சமரச சன்மார்க்க வேதமான அருட்பாவை அன்பர் ஓதி யுணர்ந்து அதன் வழி நிற்கச் செய்தார். அதற்கு அணித்தாக மற்றொரு நாற்பது காணி நிலத்தில் எல்லாரும் சமரசமாகக் கலந்து வணக்கம் செய்யத்தக்க அற்புத ஞான சபை யொன்று நிறுவினார். இச்செயல் திருவருள் நோக்கத்தால் திருவருள் வல்லபத்தாலேயே நிகழ்ந்தது. தாமரை வடிவில் எண்கோணமாக மிக அழகாயமைந்த அவ்வறிவு மன்றத்தின் அமைப்பை எழுதிக் கொடுக்கவே, அன்பர் ஐயாவின் அருள் வல்லபங்கொண்டு கட்டி முடித்தனர்.

இவ்வறநிலயக் கொடிமரத்திற்கு மரம் வாங்கச் சென்னை சென்றவர் 'விலை அதிகம் சொல்லுகிறார்கள்' என்று திரும்பி வந்தார். 'நீர் முதலில் போம், நான் வருகிறேன்' எனப் பணித்து, அடிகள் அவருக்கு முன்னேயே சென்னை சென்று மரத்தொட்டியில் வேண்டிய மரம், சகாயமாக வாங்கித்தந்து அவருக்கு முன்பே வடலூரில் தோன்றினார். இச்சமயம் வடலூரிலிருந்தவர்களும் ஐயர் தம்முடனிருப்பதைக் கண்டனர். இப்படி ஒரே காலத்தில் பல இடங்களில் இருப்பது நம் பெருமான் காட்டிய இயற் சித்துக்களி லொன்று.

மற்றொரு நாள் ஞான சபை மேல்விதானங் கட்டும்போது சாரம் முறிந்து மூவர் கீழே விழுந்தும் சிறிதும் காயப்படவில்லை. அறிவு மன்றம் முடிந்தது. அன்பர் தஞ்சை அலங்கார வேலைக் காரரைக் கொண்டு ஓர் அழகிய திருப்பந்தலமைத்தனர். அதில் வேலை செய்தவர்கள் புலாலருந்துவோர் ஆதலின் இம்மன்றம் திருவுளச் சம்மதமில்லை யென்று ஐயா கூறினார். உடனே ஒரு பெருமழை; இடி; பந்தல் சாம்பலாயிற்று. ஆனால் வேறொரு சேதமும் இல்லை.

அனைத்தினுஞ் சிறந்த சுடரே அச்சபையில் வணங்கப் படுகிறது. அச்சபைக்கு ஏழு சிற்சக்தி விளக்கமான (Seven Planes of Consciousness) ஏழு திரைகள் இட்டு, ஏழு மணி விளக்கங்கள் மிளிர்கின்றன. அடி நிலை, ஆதாரவெளி, நடு நிலை, இதயாம்பர வெளி, முடி நிலை, சிற்சபாரகசியாங்கித வெளி, உபயாம்பர மென்னும் செம்பொன்னம்பலம் ஆகிய ஏழும் வள்ளலாரின் அருள் நோக்கின்படி அமைந்தன. அங்குக் கற்பூர சோதி வழிபாடே நடக்கிறது! எல்லாம் அறிவு, அன்பு, தூய்மை, வாய்மை, அருள் விளக்கமே! தூய அருளிதயம் போன்ற ஒரு பெரிய நிலைக் கண்ணாடி வரவழைத்துத் தமது சித்திவளாகத் திருமாளிகையில் ஒரு திருவிளக்கின்முன் வைத்து ஒரு மண்டலம் வழிபாடு செய்து அவ்விரண்டையும் வள்ளலார் தைப்பூசத்தன்று ஞான சபையில் ஸ்தாபிக்கச் செய்தார். அன்று அருட்சோதி விளக்கங் காட்டினார். இவை யெல்லாம் அமைத்து, நம் குருமணிநாதன் மேட்டுக் குப்பத்தில் சித்திவளாகமெனும் சிற்றில்லில் எப்போதும் இன்ப நிஷ்டையில் இருந்து வந்தார்.

இடையிடையே அன்பர்கள் சித்தி விளக்கங்கள் பலவும் கண்டுவந்தனர். ஒருநாள் அன்பர் தம் தலைவருடன் ஆனித்திரு விழாக் காட்சிக்குச் சிதம்பரம் செல்ல நெடுநேரம் காத்துக்கொண் டிருந்தனர். ஐயா வரும் வழியைக் காணோம். சிலர் பொறுமை யற்றுப் புறப்பட்டு விட்டனர். பிறகு தருமசாலையில் ஓரிடத்தில் திரை தொங்கவிட்டு அதனுட் சென்று காணும்படி மீதி யன்பர்க்கு ஐயா பணித்தார்! ஆ! சிற்றம்பலக் காட்சி அங்குப் பொன்னொளிர்ந்தது. அன்பர் வியந்து போற்றிப் பணிந்தனர்.

55. அருட் பெருஞ் சோதி !

சித்திவளாகத் திருமாளிகையில் இடைவிடாத சிவஞானா னுபவத்தில் சகஜசுகானுபவ நிஷ்டையிலமரும் காலத்திலேதான் வள்ளலாரின் வாக்கு, செயல், நோக்கு, சித்தி அனைத்தையும் உள்ளிருந்து ஆற்றிய அருட்பெருஞ் சோதி காட்சியாகி அவருள்ளும் புறமும் சோதி வடிவானது. இதன் இன்பச் சிலிர்ப்பில் எழுந்த ஆவேச வூற்றே அருட்பெருஞ்சோதி அகவல். அதுவே வள்ளலாரின் இரகசியம், சக்தி, சித்தி விளக்கம் எல்லாம். அதுவே அருட்பாவிற்கு உயிர். இவ்வருட்சோதி யகவலே தைப்பூசத்தன்று ஞான சபையில் திருக்கண்ணாடியும் மணி விளக்கும் பிரதிஷ்டை செய்யும்போது ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்கள் ஆர்வமுடன் பாடியது. இன்றும் உருக்கமுடன் அது பாடப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் இதன் பொருளை மனங்கடந்த விஞ்ஞானானுபவம் பெற்ற பூரண யோகிகளே அறிவர். சாதாரணமான ஹட, ராஜ, ஞான, பக்தி, கர்மயோக விதானங்களுக்கு இதன் உன்னதப் பெருமை எட்டாது. வள்ளலார் வருந் தருணப் பாட்டுகளிற் கூறிப் போந்த உண்மை பலித்தது. மனமாயைக் குழியில், இருளிடரில் நடைப்பிணங்களாகத் திரியும் மாந்தரை அருட் பெருஞ் சோதி வெள்ளம் பாய்ச்சி, அமர வாழ்வில் உய்க்கும் வள்ளலாரின் காரியத்தை இப்போது அணுப்பிசகாது அருளாண்டவன் உலகில் நிறைவேற்றி வருகின்றான். அவருரைத்த உயர்ந்த உண்மைகளை யறிய அக்காலம் அபக்குவமா யிருந்தது. வள்ளற் பெருமான் பணிவுடன் உருக்கமாக அருளுகிறார்:-

ஏதுமறி யாச்சிறிய பயல்களினுஞ் சிறியேன்
　　இப்பெரிய வார்த்தைதனக் கியானாரென் னிறைவன்
ஓதுகநீ யென்றபடி ஓதுகின்றேன்; மனமே,
　　உள்ளபடி சத்தியமீ துணர்ந்திடுக; நமது
தீதுமுழு துந்தவிர்த்தே சித்தியெலா மளிக்கத்
　　திருவருளாம் பெருஞ்சோதி யப்பன்வருந்

வள்ளலாரும் தாயுமானாரும்

தருணம்
ஈதிதுவே யென்றுலகம் அறியவிரைந் துரைப்பாய்
எல்லாருங் களிப்படைந்துள் ளிசைந்தேத்தி
யிடவே

என்று பலவாக அள்ளித் தெளித்த வருந் தருணப் பாடல் ஒவ்வொன்றும் உண்மை மணி! அந்த உண்மை நிறைவேறி வருகிறது! உலகறிய விளங்கும் !

அருட்பெருஞ் சோதி அகவல் முழுதும் கடவுட் சோதியினின்று தெறித்த அனுபவச் சுடர்கள். அதில் எல்லா வேத ரகசியமும் அடங்கியுள்ளது. அதற்கு உரை யெழுதொணாது. அவரவர் அனுபவித்தே, உள்ளுறைந்தே அதன் பொருளறிய வேண்டும்.

'வானரசு உன்னில் இலங்குகிறது' என்று ஏசுநாதர் அருளினார். அந்த வானரசும் வள்ளலார் ஓதிய அருளாட்சியும் ஒன்றே. அந்த அருளாட்சியே எல்லா மதங்களும் எதிர்பார்க்கும் பரிபூரண யோக சாம்ராஜ்யம். அதை உள்ளே அனுபவித்தவரே புறத்தே காண வல்லவர். அது தத்துவாதீதம்; சச்சிதானந்தப் பரவெளி யெனும் பொன்னம்பலத்தில் சமயங் கடந்து, காரணங் கற்பனை கடந்து, துரியங் கடந்த சுக பரிபூரணமாய், இயற்கை யுண்மையாய், சாகாக் கலாநிலயமாய், சக்தி மயமாய், எல்லாம் வல்லதாய் இலகும் பரஞ்சுடர். அதுவே எல்லாம் வல்ல யோக சித்திகளுக்கும் இருப்பு. மனமாயை இருள் நீக்கி அருளொளி நிரப்புவ ததுவே. ஐம்பூதங்களையும் ஆண்டு அதனதன் தன்மையா யிருப்பததுவே. வானிடைக் காற்றும், காற்றிடை நெருப்பும், நெருப்பிடை நீரும், நீரிடைப் புவியும், புவிமேற் படைப்பும், வித்திடை விளைவும் வகுத்ததுவே. ஒற்றுமை வேற்றுமை உரிமை களனைத்தும், உருவினில் அருவும், அருவினில் உருவும், அருவிலருவும், கரணம், இடம், கலை, வண்ணம், வடிவு, சிறுமை, பெருமை, மென்மை, திண்மை, அடி, நடு, முடி, அகம், புறம், சராசரம் ஆகிய எல்லாமும் அருட்பெருஞ்சோதி விளக்கமே. பெண்ணில் ஆணும், ஆணினுட் பெண்ணும், தனித்தனி வடிவிலும் ஆண் பெண்ணியல் அனைத்தும் வகுத்தது அருட்பெருஞ்சோதி. எப்படி எவ்வுயிர் எண்ணுமோ அப்படி யளிக்கும் அருட்பெருஞ் சோதியே தோற்றமாம் மாயைத் தொடர்பறுத்து, அருளாற்றலை யளிக்கும்; ஆணவ மழித்தே அனுக்கிரகம் புரியும்; எவ்வகை யுயிர்களும் இன்புற நிற்கும்; மாய வாழ்வில் செத்தார்போல் வாழும் மாந்தரை நித்திய ஆன்ம உணர்வில் எழுப்பி இறவா நிலை தரும்.

அது அதுவே. தானே தான், தானே எல்லாம். அது பரம் பரம்பரம். பரஞ் சிதம்பரம்; அவனோடவளாய் அதுவாய் அலதாய் நிலமிசை நண்ணிய சிவம்; அருளமுதம்; கருணையுள்ளத்தில் விளங்கிடும் மெய்விளக்கு. அதன் அருளுறின் எல்லாம் ஆகும். அருணெறி ஒன்றே அறநெறி யென்று அஃது இயம்புகின்றது. அருளறிவு, அருட்சுடர், அருட்சுகம், அருட்பேறு, அருள்வல்லபம், அருணிலை, அருள் வடிவம் எல்லாம் அருளி, உள்ளகத் தமர்ந்து உயிரிற் கலந்து சுத்த சன்மார்க்க சுக நிலையில் சத்திய சோதி வாழ்வளிக்கும் சாகாக் கலையதுவே. சிவ ரகசியம், பிரம ரகசியம், துரிய ரகசியம், சத்தியல், சித்தியல் ஆகிய எல்லாம் அது. கேட்டவை கேட்பித்து, காண்பவை காட்டிச் செய்பவை செய்வித்து, உண்பவை ஊட்டி, சாகாக் கலையின் திறமெலாம் பயிற்றி, எல்லா நிலைகளுக்கும் ஏற்றிய குருமணி அதுவே. அருளமுதூட்டி, அச்சங் கலக்கந் தவிர்த்து, சித்தி சக்தியளித்து, சக்தி ந ிபாதந்தனை யளித்து, தன்னிகரில்லாத் தலைவனைக் காட்டிடுந் தாய் அதுவே! துன்பெலாந் தவிர்த்து, அன்பு நிரப்பி, எல்லா நன்மையு மளித்து, அறிவிலாப் பருவத்து அறிவெனக் களித்து, அகத்தினும் புறத்தினும் அமர்ந்து இவ்வுலகில் ஒளி காட்டி, இணையிலாக் களிப்புற்றிடத் தன் பொருளனைத்தையும், தன்னரசாட்சியில் என் பொருளாக்கிய என் தனித் தந்தை அருட்பெருஞ் சோதி. தன் வடிவு, தன்னாட்சி, தன் சித்து, தன் தத்துவம்

எனதாக்கித் தன் கையிற் பிடித்த தனி யருட் சோதியை என் கையிற் கொடுத்துத் தன் சக்தி வடிவும் யானும் ஒன்றெனக் காட்டி, தன்னுரு என்னுரு, தன்னுரை என்னுரை என்ற தந்தை அது.

அதுவே ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பம். அச்சமுந் தளர்வும் நீக்கி, 'துறை இது, வழிமுறை இது' என்று விளக்கித் துணிவீந்த துணையதுவே. எனக்கு உயிரினுஞ் சிறந்த அருட்டுணையான நட்பு அதுவே. குணங்குறி யில்லா தென்னைக் கலந்த நட்பு அதுவே. அதுவே மனக்குறை நீக்கி என்றும் எனக்கு உறவானது. அது சத்து, உண்மை, துரியங் கடந்த பெரிய வான் பொருள்; என்று முள்ளது; எங்கும் நிறைந்தது; பல சக்தி சக்தர்களாய் விளங்குவது. உயிர், உடல், காண்பன, காட்சி, செய்வன, செய்வினை, அறிவன, அறிபவை, பலவாகும் இயற்கை விளக்கம் (சித்து) அதுவே. அவத்தைகளெல்லாங் கடந்த, அறிவுக் கறிவும் அதுவே. இயற்கையின்பம் (ஆனந்தம்) அதுவே. கரும்பும், கனியும், பாலும், தேனும் கைக்க இனிக்கும் கருதரிய அமுது அதுவே. அது என்றும் உள்ளது; என்னுயிர் உடல் உள்ளமெல்லாம் இனிக்க என்னுள் உள்ளது. அது ஞானத் தேன்; சக்தித் தேன்; நிறை சிவ அமுது; சச்சிதானந்தத் தனிமுத லமுது; உலகெலாங் கொள்ளினும் உலப்பிலா அமுதம்; நினைத்தவை நினைத்தாங் கெய்தும் மணி. ஐந்து, எட்டு, ஆறு, நான்கென மொழியும் வேதாகம விரிவடங்கிய மந்திரம் அதுவே. இருந்தவரை எழுப்பும் வல்லபம் அதற்கே யுண்டு; நரை திரை மூப்பிலாது, என்றும் இளமையோ டிருக்க ஞானமாம் மருந்தாவது அதுவே. எடுத்தெடுத் துதவினும் என்றுங் குறையாது வளர்ந்து, நான் மறக்கினும் என்னை நீங்காது, எண்ணியதெல்லா மீயும் பைம்பொன் அதுவே.

அது எல்லா நிதியும் வளரும் கற்பனை கடந்த கருணைமா நிதி, நற்குண நிதி, சற்குண நிதி; உரைமனங் கடந்து துரிய மேல் வெளியில் துலங்கும் சோதி மாமலை; அருளானந்தக் கடல்; தீஞ்சுவை யூற்று; கோடை வாய்க் குளிர்நிழல்; மேடை வாய் மென்கால்; செவ்விள நீர், கட்டி மாம்பழம், கனியெலாங் கூட்டிக் கலந்த தீஞ்சுவை; உவர்ப்புறா தினிக்கும் உயர்மலைத் தேன்! சுக மணமலர், யாழிசை, ஏழிசை, வேதகீதம், என் கண், களிப்பு, தவம், பொருள், பலன், வாழ்வு, குலம், புலம், வரம், தரம், திறம், சிரம், என் தனி அன்பு எல்லாம் அதுவே. மனங்கனிய, மதி நிறைந்தொளிர, என்னுளத்தெழுந்து என்னுட் பழுத்த புத்தமு துணவு; தன்னையே எனக்கீந்த அன்பு, எனக்குப் பொன்னுடம்பு பொருந்திட என்னுளே யெழுந்து என்னுளங் கலந்த அன்பு. ஆணவ இருளற என்னுள் ஏற்றிய விளக்கு. என் செய்தவம் பலித்த திருவளர் நிறைமதி.

பாலெனத் தண்கதிர் பரப்பியெஞ் ஞான்றும்
மேல்வெளி விளங்க விளங்கிய மதியே !
நலந்தர வுயிருடல் நல்லறி வெனக்கே
மலர்ந்திடக் கருணை மழைபொழி மழையே !
ஆதியு நடுவும் அந்தமுங் கடந்த
சோதியா யென்னுட் சூழ்ந்தமெய்ச் சுடரே!
உள்ளொளி யோங்கிட வுயிரொளி விளங்கிட
வெள்ளொளி காட்டிய மெய்யருட் கனலே !
சபையென துளமெனத் தானமர்ந் தெனக்கே
அபய மளித்ததோ ரருட்பெருஞ் சோதி !
சாகாக் கல்வியின் தரமெலா முணர்த்திச்
சாகா வரத்தையும் தந்துமேன் மேலும்
அன்பையும் விளைவித் தருட்பேரொளியால்
இன்பையு நிறைவித் தென்னையு நின்னையும்
ஓருரு வாக்கியான் உன்னிய படியெலாம்

சீருறச் செய்துயிர்த் திறம்பெற அழியா
அருளமு தளித்தனை யருணிலை யேற்றினை
அருளறி வளித்தனை யருட்பெருஞ் சோதி !
சித்திக ளனைத்தையுந் தெளிவித் தெனக்கே
சத்திய நிலைதனைத் தயவினிற் றந்தனை
போற்றிநின் பேரருள்! போற்றிநின் பெருஞ்சீர் !
ஆற்றலி னோங்கிய அருட்பெருஞ் சோதி !
அருட்பெருஞ் சோதி அருட்பெருஞ் சோதி !
அருட்பெருஞ் சோதி அருட்பெருஞ் சோதி !

இதுவே சுருக்கமாக அருட்பெருஞ் சோதியின் உரு, திரு, விரிவெல்லாம். உரையால் உரைக்கத்தக்கது இவ்வளவே. மனிதனுக்கும் விலங்கிற்கும் எவ்வளவு வேற்றுமை யுள்ளதோ அவ்வளவு இந்த அருட்பெருஞ் சோதி யாளனுக்கும் சாதாரணமான மனிதனுக்கும் உள்ளது.

56. வள்ளலார் தோற்றம்

இச்சோதிநிலை பெற்ற சுடர் மேனிப் பெருமான் பின்பு முயன்றதென்னை? பெருஞ் செயல் முயன்றார்—உலகெல்லாம் சாதி—மத—நிற—நாடு—குல வேற்றுமையின்றி அருட்சோதி வெளியிற் சேரும் பெருமுயற்சி செய்தார். அக்காலம் அவரை அறிந்து கொள்ளவில்லை. இருப்பினும் தமது தூய வாழ்வாலும், சோதி மொழியாலும் தாம் வந்த காரியத்தையும் அருட்சோதி பெறும் பயன்களையும் பல வகையில் மக்களுக்கு அவர் அறிவுறுத்தியே சென்றார்.

இப்போது இந்த அருள் வெள்ளம் நித்யானந்த நித்திரையிற் கலக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. தம் உருமறையுங் காலத்தில் அவர் வாழ்வின் குறிப்புகள் சில நமக்குக் கிடைத்தன. அவற்றை ஈண்டு கூறுவாம்:—

வள்ளலார் சாதாரண உயரமுள்ளவர். நிமிர்ந்த மெலிந்த உடல்; எலும்புகள் தெரியும்; ஆயினும் வீரிய பலம் மிக்கவர். தெளிந்த மாநிற மேனி; நீண்ட மெல்லிய மூக்கு, சிற்கனல் பொறியும் விழிகள்; முகத்தில் சிறிது விசனக்குறி காணும். அது தமது அருட் சோதியனுபவத்தை உலகறிந்து, அருளாட்சி பெறும் பக்குவம் மாந்தர்க்கு இன்னும் வரவில்லையே என்பதற்கடையாளம். கடைசிக்காலம் முடி வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இவர் சத்துவ குணத்திற் கறிகுறியான இரண்டு தூய வெள்ளை யாடைகளை அரையிலும் மேலும் அணிந்திருப்பார்; துவராடை அணிவதில்லை; கடும் நீராகார தபசி; துயில் நீத்தவர். இவர் இளைப்பாறி எவருங் கண்டதில்லை; இரண்டு மூன்று நாளைக் கொருதரமே அளவாகச் சில கவளங்கள் உண்பாராம்; இரண்டு மூன்று மாத காலம் வரை சிறிது பானகமே உண்டு உபவாசமிருப்பார்; நெய் முழுக்குச் செய்யும் நாட்களில் மௌனம் வகிப்பார். அன்று எத்தொழிலும் செய்யார். மனம் வருந்த நினைத்தலும் ஆகாதென்பது அவர் கருத்து. காலை வெயில் மேலே படாது போர்த்திருப்பார். காலை வெயில் புறப்படுமுன்பே வெளிக் கடன்களை முடித்துத் திரும்புவார். உயிர்கள் நசுக்குறு மென்று காலிலே கட்டை போடாது மெத்தெனத் தோலாற் செய்த செருப்புகளையே அணிந்திருந்தார்; சிறிதாக வாயில் உரோமம் படாதவாறு தம் மீசையைக் கத்தரித்து வைத்திருந்தார். எவ்வுயிரையும் தம்முயிர்போலெண்ணிப் பசியாற்றலும், கொலை நீக்கலும் செய்தார். அவர் திடீரெனச் சில காலம் மறைந்து பிறகு திடீரெனத் தோன்றுதலும் உண்டு. கை, கால், தலை வேறு வேறாகக் கிடந்து பிறகு எழுந்ததையும் சில அன்பர் கண்டிருக் கின்றனர்.

அவர் பிரணவ தேக மடைந்ததால், பலகால் முயன்றும் ஒளிப்படமெடுக்க முடியவில்லை. அவர் உரு அதில் விழவில்லை. பிறகு பண்ணுருட்டி யன்பர் ஒருவர் அடிகள் திருவுருவை யெழுதி யளித்தார். 'பொன்னான மேனி மண்ணாயிற்றே' என்று அதைக் கீழே போட்டார். நபி நாயகத்தைப் போலவே தம் உருவை வைத்து வணங்கக் கூடாதென வள்ளலார் விரும்பினார். அவர் தமக்கென எப்பெருமையும் விரும்பாத அடக்கம் பூண்டார்; கொல்லாமையை நீக்க முயன்றார். இவர் காந்த விழியிற் பட்டவர்கள் கொலை வழி விலகி அருணெறி பூண்டனர். தாயுமானவருக்கும் இவருக்கும் பல விதத்தில் கொள்கை யொற்றுமை யுண்டு.

57. அருட்சமயம்

அடிகள் சத்திய ஞான சபையில் அடிக்கடி அருட் சொன்மாரி பொழிந்து ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்க்கு அருளுதய மாகச்செய்வார்; இடையிடையே 'உங்களைக் கைவிடேன்' என்பார். வள்ளலார் சொற்பொழிவின் பொருளான அருணெறியை ஈண்டுச் சுருக்கிக் கூறுவோம். சாதி சமயச் சழக்கு களுக்கெட்டாத சோதி நெறியான சுத்த சமரச சன்மார்க்கத்தை இவர் வழிகாட்டி யுறுத்தி வந்தார். இவர் சன்மார்க்க சமயத்தைக் கீழ்வரும் இரண்டு செய்யுட்களும் தெற்றென விளக்குகின்றன:........

எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப
கரிக்கின்றார் யாவர் அந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனைத்துந் திருவருளின்
செயலெனவே தெரிந்தே னிங்கே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர்
தமக்கேவல் களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்சீ ரோதிடவென்
வாய்மிகவு மூர்வ தாலோ!

எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிருந்
தம்முயிர்போ லெண்ணி யுள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவரா யுவக்கின்றார்
யாவரவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவா யெம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடமெனநான் தெரிந்தேன்; அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடவென்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ !

என்றவாறு அருள், அன்பு, உயிரிரக்கம், சமரசம் இவையே வள்ளலார் மதத்தின் சுருதி மொழிகள்.

58. ஒளிக் கடவுள்

பெருகியபே ரருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும்
பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்
அருகர்புத்த ராதியென்பேன் அயனென்பேன், நாரா
யணனென்பேன், நானென்பேன், ஆதிசிவ னென்பேன்
பருகுசதா சிவமென்பேன், சத்திசிவ னென்பேன்
பரமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
துருவுசுத்த பிரமமென்பேன் துரியநிறை வென்பேன்

சுத்தசிவ மென்பனிவை சித்துவிளை யாட்டே.

வள்ளலாரின் சமரசக் கடவுள் இவ்வாறு எம்மதத்திற்கும் சம்மதமானவர். எவ்விடத்தும் எவ்வுயிர்க்கும் இரண்டற்ற அருட் சிவமே அவர் கடவுள். அவ்வருட் கடவுளை உருவருவாக விளங்கும் ஒளியாக அவர் கண்டோதினார். கண் காண்பவற்று ளெல்லாம் சிறந்தது ஒளியே யன்றோ? அச்செழுஞ் சுடரையே சுத்த சமத்துவ சிவவெளிக் கடையாளமான நிலைக் கண்ணாடிமுன் வைத்துக் கருதும்படி வள்ளலார் தமது அருணெறிச் சங்கத்தைப் பணித்தார். அருட்சோதி புருவ நடுவே தோன்றும். புருவ நடுவே தியானத்தை ஊன்றினால் இவ்வொளி விளங்கும்.

ஒளியொன்றே அண்டபகி ரண்டமெலாம் விளங்கி
ஓங்குகின்ற தன்றியண்ட பகிரண்டங் களிலும்
வெளிநின்ற சராசரத்தும் அகத்தினொடு புறத்தும்
விளங்குமகப் புறத்தினொடும் புறப்புறத்தும் நிறைந்தே
உளநின்ற இருணீக்கி யிலங்குகின்ற தன்மை
உலகறியும் நீயறியா தன்றுகண்டாய் தோழி
தனிநின்ற ஒளிமயமே வேறிலையெல் லாமும்
தானெனவே தாகமங்கள் சாற்றுதல் சத்தியமே.

இதுவே வேதாந்த வொளி, சித்தாந்த விளக்கு, யோகாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், கலாந்தங் கடந்த துரியமுடி யனுபவ சுத்த சித்தாந்தத் தனிப் பெருஞ்சுக நிலை. ஆனந்த நிலைகளின் அனுபவ நிறைவு அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங் கருணையே.

காட்சியே காண்பதுவே ஞேயமேயுட்
கண்ணுடையார் கண்ணிறைந்த களிப்பே யோங்கு
மாட்சியே உண்மையறி வின்ப மென்ன
வயங்குகின்ற வாழ்வே மாமௌனக் காணி
யாட்சியே, யாட்சிசெய்யும் அரசே, சுத்த
அறிவேமெய் யன்பேதெள் ளமுதே, நல்ல
சூட்சியே, சூட்சியெலாங் கடந்து நின்ற
துரியமே, துரியமுடிச் சோதித் தேவே !

இந்தச் சோதித் தேவை உள் அனுபவமே காட்டும்.

இப்பொருள் கோதகன்ற யோகர் மனக் குகையில் வாழும் மோகனக் கோமளம்; வாதகன்ற ஞானியர் மதியிலூறும் வானமுதம்; ஆனந்த மாமழை. இந்த இயற்கையுண்மைக் கடவுளின் இன்பநிலை யனுபவம் சுய முயற்சியால் எய்தாது. திருவருட் கருணையாலே யெய்தும். அருளறிவிப்பதே அறிவு; மனிதர் அறிவறிவிப்பது இருள். திருவருட் சுதந்தரத்தினாலேயே நித்தியானந்த நிலை யெய்தும். அதற்கு நமது தேக சுதந்தரம், போக சுதந்தரம், ஜீவ சுதந்தரம் எல்லாம் அவனுக்கே (திருவருட்சிவன்) ஊணாக்கவேண்டும்.

59. சன்மார்க்க சங்கம்

திருவருளடைவே சன்மார்க்கக் குறிப்பு. அதற்கே வள்ளலார் உரையாலும் செயலாலும் உழைத்தார். இறைவன் தனிப்பெருங் கருணையன். கருணையே அவனை அடையும் வழி. கருணை விளக்கத்திற்கே சத்திய ஞான சபை ஏற்பட்டது. இது சாதி சமயம் நாடு மொழி நிறம் முதலிய வேறுபாடெதுவுமின்றி எல்லாருக்கும் சுத்த சமரச சன்மார்க்கமான சோதிக்கடவுளை நாடி

அருணெறியைப் போதிப்பதற் கேற்பட்டது.

1867-வது ஆண்டு சமரச சன்மார்க்க சங்கம் ஏற்பட்டு ஆறு ஆண்டுகள் தீவிர வேலை செய்தது. அதன் வேகம் இப்போது நாடெங்கும் அதிகரிக்கிறது. பிணி, மூப்பு, சாக்காடற்று நித்திய தேகம் பெறவும் தன் அன்பரான இச்சங்கத்தினருக்கு வள்ளலார் வழிகாட்டினார். ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமையே (Spiritual Communism) வள்ளலாரின் சுருதி வாக்கியம். சுத்தான்மா ஒவ்வோ ரிதயத்திலும் ஒளிரும். அதில் ஒன்றி அனைவரும் ஒரே அருட் குலமாக இறைவனைத் தலைக்கொண்டு வாழ்தலே ஆன்மநேய வாழ்வாம். சாகாக்கலையே ஆன்மநேயர் கல்வி. அருட்பாவே இவர்கள் ஓதுந் திருமுறை. வள்ளலார் தம் அன்பர்க்கு வாரிச் சொரிந்த அருட்சோதி மழையினின்று சில மின்றுளிகளை ஈண்டுத் தருவாம்.

60. சாகா நிலை

அடிகள் குறித்த சாகா நிலை யென்பது பிறப்பிறப்பற்ற சுத்தான்ம நிலை. தெய்வ சேதனத்தில் (சிற்சக்தி) அல்லது அருளுணர்வில் வாழ்வதே சாகா நிலை. அத்தூய நிலை யடைந்தால், உடலும் பொன்னொளிரும். "மாசற்ற கொள்கை மனத்திலடைந்தக்கால் ஈசனைக் காட்டும் உடம்பு." தெய்வத் திருவருளுக்கு மருட்போதம் தற்போதம் சார்போதமான ஆணவ வாழ்வை ஊணாக்கவேண்டும். இறைவன் நம்மைக் கருவியாகக் கொண்டு தன்னிச்சையை நடத்தவே, நாம் அவனுடன் அடங்கி இணைபிரியாத அருட் கலப்பில் இருத்தல் வேண்டும். எல்லாம் அவன் மயம், அவன் செயல், அவனருள் வடிவம்; அவன் சாதி மதங் கடந்த பொது நடத் தந்தை. எல்லா உயிர்களும் அவன் திருமேனி என்னும் சமரச நோக்கம் இன்றியமையாதது.

இறந்தவரை யெடுத்திடும்போ தரற்றுகின்றீர் உலகீர்
இறவாத பெருவரநீர் ஏன் அடைய மாட்டீர்?
மறந்திருந்தீர் பிணிமூப்பிற் சம்மதமோ நுமக்கு?
மறந்துமிதை நினைக்கினல்லோர் மனநடுங்குங்
கண்டீர்
சிறந்திடுசன் மார்க்கமொன்றே பிணிமூப்பு மரணஞ்
சேராமற் றவிர்த்திடுங்காண் தெரிந்துவம்மி
னிங்கே
பிறந்தபிறப் பிதிற்றானே நித்திய மெய் வாழ்வு
பெற்றிடலாம் பேரின்ப முற்றிடலாம் விரைந்தே.

61. ஆண்டவனிடமே நாட்டம்

ஆன்ம விசாரத்தால் பச்சைத் திரையாகிய இராகாதிகளை விலக்குங்கள்! ஆண்டவனை வழுத்தி இறைஞ்சி நினைத்தலால் பிறக்கும் அன்புக்கனல் ஆணவத்திரை யகற்றி அருளொளி துலக்கும். மலை காடுகளில் தவஞ் செய்வதினும் இது நலம். விசாரம் என்பது துக்க நிவர்த்தி. வேதாகம புராண இதிகாசம் எதிலும் இலட்சியம் வைக்க வேண்டா! சைவம் வைணவம் வேதாந்தம் சித்தாந்தம் முதலிய மதத்தும் நாட்டம் வேண்டா! ஆண்டவனிடமே நாட்ட மூன்றிச் செயலனைத்தும் அருளொளியாற் காண்க ! கருணையுஞ் சிவமுமே பொருளெனக் காணும் காட்சியும் பெறுக! வேறு சிறு நெறி வேண்டா. ஒருமை யிருந்தால் அருள் வரும். என்னைப்போல நீங்களும் ஒருமையுடன் இருங்கள்! சமயவாதிகளை நம்ப வேண்டா !

தெய்வத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாது இவ்வுலகத்தார் என்னைத் தெய்வமெனச் சுற்றுகின்றார்கள்! ஐயோ நம் சகோதரர்கள் தெய்வத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாததனாலல்லவா நம்மைச் சுற்றுகிறார்கள் என்று நான் உள்ளும் புறமும் பரிதாபப் பட்டுக் கொண்டே யிருந்தேன், இருக்கின்றேன், இருப்பேன். அனுபவித்தாலல்லாது தெய்வத்திடம் பிரிய மிருக்காது. பிரபஞ்ச போகத்தின்கண் அலட்சியம் தோன்றினால் நிராசை யுண்டாகும். நாம் அடையவேண்டியது ஆன்மலாபமான சிவானுபவமே. சுவர்க்க நரக விசாரம் வேண்டா. "அருட்பெருஞ் சோதி தனிப் பெருங்கருணை!" யெனும் மந்திரம் ஆண்டவன் அளித்தது. அதை அருணெறி பற்றிச் சாதனம் செய்க !

62. சன்மார்க்கக் கொடி

நமது சன்மார்க்கக் கொடியின் பொருளென்ன? நமது நாபி முதல் புருவமத்தி ஈறாக ஒரு நாடி யிருக்கின்றது. அந்த நாடி நுனியில் புருவ மத்தியில் ஓர் சவ்வு தொங்குகின்றது. அதன் அடிப்புறம் வெண்மை, மேற்புறம் மஞ்சள். அச்சவ்வின் கீழ் ஓர் நரம்பு ஏறுவதும், இறங்குவதும் அனுபவத்தால் விளங்கும். இவ்வடையாளமே நமது கொடி. அகமாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே ஞானசபை. அந்தப் பிரகாசத்துக்குள் இருக்கும் பிரகாசம் கடவுள். அந்த உள்ளொளியின் அசைவே நடனம்; இதுவே ஞானாகாச நடனம்! அசைவுற்றதே நடராஜரென்றும் ஆனந்த நடனமென்றும் சொல்லுகின்றது. அருளே அவனை யடையும் நெறி. இவ்வருள் எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பு வைப்பதால் எய்தும். பிற உயிர் துன்புறாது நடத்தலே ஜீவ காருண்யம்.

63. உடலைப் பேணும் முறை

நம்மை நஷ்டஞ் செய்யும் ஆகாரம், மைதுனம், நித்திரை, பயம் இவற்றில் கவனமாயிருத்தல் வேண்டும். இம்மானிட உடலே முத்திக்கேற்றதனால் இவற்றின்பால் கவனமாயிருக்க வேண்டும். இந்நியமத்தைப் போற்றுக.

சூரியோதயத்திற்கு 5 நாழிகைக்கு முன் நித்திரை நீங்கி எழுந்து, நீறு பூசிச் சிறிது தியானித்தல். பின்பு சற்றே மௌனமாக வெளியிலுலவி மலங் கழித்தல். மலங் கழிக்கும்போது வலக் கையால் இடப்பக்கம் அடிவயிற்றைப் பிடித்தல். சலங் கழிக்கையில் இடக் கையால் வலப் பக்கம் அடி வயிற்றைப் பிடித் திருத்தல். மலம் தடைப்பட்டால் இடப்பக்கம் சற்றே படுத்துப் பிராணவாயுவை வலத்தே வரும்படி செய்க.

பிறகு செவி, கண், மூக்கு, வாய், தொப்புளிலுள்ள அழுக்கு களை வெந்நீரால் துடைத்தல்; அதன் பின் வேலங்குச்சி, ஆலம் விழுது, இவை கொண்டு பல் விளக்குதல்; பின் கரிசிலாங்கண்ணித் தூள் கொண்டு உள்ளே சிறிது சாரம் போகும்படி பல்லில் தேய்த்து வாய் அலம்பின பின், பொற்றலைக் கையாந்தகரையிலை அல்லது கரிசிலாங்கண்ணியிலை ஒரு பங்கு, தூதுளையிலை, முசுமுசுக்கை யிலை கால் பங்கு, சீரகம் கால் பங்கு இவற்றைச் சூரணித்து—அதில் ஒரு வராகன் எடை நன்னீர் சேர்த்து, அதனுடன் ஒரு சேர் பசுவின் பால் கலந்து, நீர் வற்றக் காய்ச்சி நாட்டுச் சர்க்கரை கலந்து சாப்பிட வேண்டும். காலை வேறு உணவு கூடாது. வில்வம், கடுக்காய், அறுகம்வேர்—இவையும் உண்ணலாம்.

இளம் வெந்நீரில் குளித்துச் சிவ சிந்தனையுடன் சிறிதிருந்து, பசி கண்டால் உணவு தரல் வேண்டும். முன் புசித்தது செரித்த பின்பே அற்றது போற்றித் தராசுமுனை போல அளவறிந்து உண்ண வேண்டும். உணவில் உப்பு குறைவாகவே சேர்த்தல் வேண்டும். பச்சரிசி, பசும்பால், பசு நெய், முருங்கை,

கத்திரி, புடல், கொத்தவரைக்காய், பேயன் வாழை, புளியாரை, முள்ளி, தூதுளை, பொன்னாங்காணி, கீரை, மிளகு, ஓமம், வெந்தயம், துவரம்பருப்பு முதலியவை உணவுப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். பெருங்காயம், வெங்காயம், வெள்ளைப் பூண்டு இவற்றைத் தள்ளுக! உப்பு புளி மிளகாய் முதலியவை மிகச் சிறிதளவே சேர்க்க வேண்டும். மதியம் உண்டபின் இளஞ் சூடுள்ள வெந்நீரைத் தாகத்திற்குக் குடித்தல் வேண்டும். உணவு பாதி, உறக்கம் அரைக்கால், மைதுனம் வீசம், பயம் பூச்சியம் ஆகப் பெறுதல் வேண்டும்.

பகல் உண்டவுடன் உறக்கம் வராது சற்று இளைப்பாறுக! பிறகு மதியந் தொடங்கி 25 நாழிகை மட்டும் மெல்ல சாத்வீக விவகாரத்திருத்தல், மெல்லெனப் பேசல், 5 நாழிகை ஓரிடத்திருந்து கடவுளை நினைத்தல், சாயங்காலம் அசையாதிருந்து தியானித்தல்; இரவில் பகல் உணவிற்கும் பாதி அளவே உண்ணல்.

இரவில் மனதை அடக்கித் தியானித்தல், இடப்புறம் படுத்தல்; ஒரு நாழிகை மனத்தைத் தேக சம்பந்தத்தில் வையாது, பின் அறிவு விகற்பியாமல், சூடு தோன்றாமல், இடப்புறச் சாய்வாக புத்திரனைக் குறித்த காலத்தன்றி மற்றக் காலத்தில் சுக்கிலம் வெளி யேறாமல் (பிராண வாயுவை உள்ளேயும் வாங்காது வெளியேயும் விடாது நடுவில் உலாவச் செய்வதே இதற்கு உபாயம்) ஒரு முறை தேக சம்பந்தம் செய்து உடனே தேக சுத்தியுடன் சிவத் தியானத் திருக்கவேண்டும். 4 தினத்திற் கொருதரம் செய்தல் அதமம், 8 தினத்திற்கு ஒரு முறை மத்திமம், 15 தினத்திற்கு ஒரு தரம் உத்தமம். அதன் மேற்படின் சுக்கிலம் ஆபாசப்பட்டுத் தானே கழியும். துன்மார்க்கப் பழக்கம் செய்யக்கூடாது. இரவில் சொப்பனம் வராது மெதுவாகவே நித்திரை செய்து விழித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அச்சம் கூடாது. எப்போதும் மகிழ்வுடன் இருக்க வேண்டும். கடுஞ்சொல், உரத்துப் பேசல், ஓடி நடத்தல், வழக்கிடல், சண்டை இவை கூடாது. சிவ சிந்தனையுடனேயே எந்த வேலையும் செய்யவேண்டும். புருவ மத்தியில் நமது ஆன்ம ஞானமென்ற கற்பூரத்தில் கடவுள் அருள்விளக்கு எரிவதாகப் பாவித்துப் பழகிக் கடவுளிடம் உண்மையன்பும் உயிரிரக்கமும் கொண்டு ஓங்கார பஞ்சாட்சரி அல்லது சிவ பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும். சிவ என்பது அனாதியாய் மலமில்லாத சர்வ வல்லமையுள்ள பொருள்.

இது தவிர, ஆறு மாதத்திற் கொருமுறை வெள்ளைக்காக் காட்டான் முதலியவற்றால் விரேசனம் வாங்கிக் கொள்ளல், பருக்காரை முதலியவற்றால் நாலு மாதத்திற்கு ஒரு தரம் வமனம் செய்தல், முள்ளி முதலியவற்றால் வருஷத்திற்கு ஒரு தரம் நசியஞ் செய்தல், நாலு நாளைக்கு ஒருதரம் அத்தி முதலியவற்றால் செய்த மையைக் கண்ணுக்கு அஞ்சனந் தீட்டல், நாலு நாள் அல்லது வாரம் ஒரு முறை முலைப்பால் பொன்னாங்காணி கூட்டித் தைலம் இட்டுக் கொள்ளல் முதலியன குறிக்கத் தக்கன.

உடம்புவரு வகையறியீர் உயிர்வகையை யறியீர்;
உடல்பழுக்க வுண்டுநிதம் உறங்குதற்கே யறிவீர்;
மடம்புகுபேய் மனத்தாலே மயங்குகின்றீர்; மனத்தை
வசப்படுத்தீர்; வசப்படுத்தும் வழிதுறைகற் றறியீர்;
இடம்பெறுபொய் வாழ்க்கையிலே யின்பதுன்பமடுத்தே
யெண்ணியெண்ணி யிளைக்கின்றீர் ஏழையுல கீரே!
நடம்புரியென் தனித்தந்தை வருகின்ற தருணம்
நண்ணியது நண்ணுமினோ புண்ணியஞ்சார் வீரே!

64. தீர்க்க தரிசனம்

இவ்வாறாக உடற்பாதுகாப்புமுதல் உயர்ந்த அருட்கலப்பு மட்டும் உள்ள ஒவ்வோர் அணுவையும் அளந்து அருட்பாவாகக் கொட்டித் தம் ஆர்வத்தை வற்றாக் கடல்மடையாகத் திறந்தார் வள்ளலார். அக்காலத்தில் அன்பர் சிலர் தவிர ஏனையோர் அதனை அறியவில்லை. வள்ளலார் ஒரு நூற்றாண்டிற்குப் பின்னே நடக்க வேண்டியதை முன்பே சொன்னார். இவர் சமரசம் பலருக்கு அருவருப்பா யிருந்தது. பழைய வாசனையின் தடிப்பும் ஆணவ மலமும் இந்த நறுமணப் பூந்தென்றலை நுகரவொட்டாது தடுத்தன.

ஆயினும், பெருந்திரளான கூட்டம் எப்போதும் அவரைச் சூழ்ந்திருக்கும். அற்புதச் சித்தர், அருட்பொழிவாளர், கனி தமிழ் வள்ளல், கசிந்துருகன்பர், அருணெறிப் பெருமான், உயிரிரக்கமே உயிரெனவுடையார் என்று மாந்தர் குழுமினரே யன்றி ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாடு, சுத்த சமரச சன்மார்க்கம், அருட்பெருஞ்சோதி முதலிய பதங்கள் அவர்களுக்குப் புதியனவாகவே யிருந்தன. ஆனால், எல்லாம் அறிந்த வள்ளலார், தெய்வ சற்குருமணி தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவா னென்பதை முற்றும் உணர்ந்தார்.

"என் சொற்களை நீவிர் செவிமடுத்திலீர். மகாத்மாக்கள் அந்நிய நாட்டினின்று வந்து அவைகளை ஏற்றுப் போற்றுவர். இனிப் பத்து ஆண்டிற்குள் கலி புருஷன் செல்வாக்கு அடங்கிவிடும். புலாற் பழக்கம் நாளாவட்டத்தில் நின்றுவிடும். சாதிகுல சமய வேறுபாடுகள் ஒழிந்து, இந்தியாவில் சகோதர தர்மம் (சர்வ சமரச சன்மார்க்கம்) நிலைபெறும். அகிலமாம் அன்பே உண்மைக் கடவுள். அதுவே உலகில் பூரண சமாதானமும் சமரசமும் நிலை நிறுத்த வல்லது. தம்முள் இலகும் கடவுட் சக்தியாம் அருட் சோதியை மனிதர் அன்பால் அறிந்ததும், இயற்கைச் சக்தியை மாற்ற வல்ல அற்புத வல்லமை பெறுவர். இச் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் அங்கம் வகிக்க நீங்கள் அருகரல்லீர். இச்சங்கத்தின் உண்மை அங்கத்தினர் வடக்கே வெகு தூரத்தினின்று வருகிறார்கள்.

நீங்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்பதில்லை. என் போதனை களின் கருத்துப்படி நடக்கவுமில்லை. நான் சொல்வதைக் கொள்வ தில்லை யென்று திட்டப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் போலும்! என்றாலும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. ருஷ்யா, அமெரிக்காவி னின்றும் வடக்கிருந்தும் இதர நாடுகளினின்றும் அறிவாளிகள் இந்தியாவிற்கு வந்து இதே அகில சகோதர ஒற்றுமை, ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டு உரிமையைப் பிரசங்கிப்பார்கள். நான் இப்போது வீணில் சொல்லும் உண்மைகளை அப்போது தெரிந்து மதித்து நடப்பீர்கள். வடக்கே வெகு தூரத்தில் வசிக்கும் அம்பல சகோதரர் இந்தியாவில் அநேக அற்புதங்களை நிகழ்த்தி நமது தேசத்திற்கு அளவற்ற நன்மை செய்வதைச் சீக்கிரம் காண்பீர்கள்" என்ற வள்ளற் குயில் இறுதி நாட்களில் பாடியது.

இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தின்படியே 1875-ல் இந்தியாவில் சகோதரத்வத்தின் பெயரால் ருஷ்ய நாட்டுப் பிளாவட்ஸ்கி அம்மையும், அமெரிக்க நாட்டு ஆல்காட்டும் பிரம்மஞான சபை ஏற்படுத்தினர். இம்மகானின் வரலாற்றையும், தீர்க்க தரிசனத்தையும் அறிந்த பிளாவட்ஸ்கி அம்மையார் 1882-ல் (Hints on Esoteric Theosophy யில்) எழுதியதன் சாரமாவது:-

"தியாசாபிகல் சபை ஆரம்பிக்க எங்களுக்குக் கட்டளை யிட்ட மஹாத்மாக்களுள் யோகி இராமலிங்கம் நிச்சயமாகவே சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறார் என ஊகிக்க வல்லது. 1873-ம் ஆண்டு பாரிசுக்குப் போக உத்தரவு கிடைத்தது. ஜூனில் அமெரிக்கா ஐக்கிய நாட்டுக்குப் போகக் கட்டளை பிறக்கவே, ஜூலையில் சென்றேன். இச்சமயமே இராமலிங்கம் இனி வரும் சம்பவங்களைச் சொல்லிக்

கொண்டிருந்தார். 1875-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் பிரம்மஞான சபை ஏற்பட்டது. 1878-ம் வருஷத்திற்குப் பின்பே இந்திய நண்பருக்குத் தெரிவித்து, 1879-ம் வருஷம் பிப்ரவரியில் பம்பாய்க்குக் காரியாலயம் மாறியது. பிறகு அடையாற்றிற்கு வந்தது.” ஆனால், வள்ளலார் குறித்த ஆன்ம நேயம் தமிழ் நாட்டில் இன்னும் மௌனமாக யோக சக்தியால் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

65. திருவுரு மறைதல்

வள்ளற் பெருமான் ஐம்பது ஆண்டுகளும் ஐந்து திங்களும் தமிழுலகில் அருட் சோதியாக விளங்கினார்; அடிக்கடி தாம் மறையப் போவதாகச் சொல்லி வந்தார்; இறுதிக்காலத்தில் அன்பர்க்கு அரிய நெறியும் ஆறுதலும் புகட்டி வந்தார். ஆன்ம நேயத்தைப் பற்றி விரிவுரை பொழிந்தார்; கடைசி மூன்று மாதம், 1874-ல் மோனம் வகித்தார்; 1874 ஜனவரி முடிவில் பேசத் தொடங்கி அரிய உபதேசங்கள் செய்தார்; பிறகு சித்திவளாகத்தில் தமது சிறு குடிலில் உள்முகப்பட்டு அன்பர்க்கு அருளும் அன்பும் ஆசியும் ஈந்து,

செத்தாரை யெல்லாந் திரும்ப எழுப்புதலிங்
கெத்தால் முடியுமெனி லெம்மவரே—சித்தாம்
அருட்பெருஞ் சோதி யதனான் முடியுந்
தெருட்பெருஞ் சத்திய மீதே !

என்று அறிவித்தார்; சித்தீசுரர் இரண்டரைக் கடிகையில் புறப்படு வாரென்று அருளினார்; காலம் தமது உண்மையை அறிய இன்னும் கனியவில்லை யென்று அறிந்தார்.

பிச்சுலக மெச்சப் பிதற்றுகின்ற பேதையனேன்
இச்சையெலா மெய்த விசைத்தருளிச் செய்தனையே;
அச்சமெலாந் தீர்ந்தே னருளமுத முண்கின்றேன்;
நிச்சலும்பே ரானந்த நித்திரைசெய் கின்றேனே

என்று இறுதியாய் அருளி, ஆனந்தாதீதத் திருந்து படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டார்; தமது உரு எவருக்கும் புலப்படாதிருந்து சில காலத்திற்குப் பின் பிரணவ தேகியாய் ஞானசம்பந்த குருத்வ நிலை பெற்று உலகெங்கும் சித்துக்கள் புரியும் குறிப்புணர்த்தித் தம்மை முற்றும் அறிவாக்கி ஒளியாக்கி அருவாக்கிவிட்டார். முன்பே உத்தரவுப்படி கதவுகள் மூடப்பட்டன. அறையிற் காற்றுப் போவதற்கும் இடமில்லை. சித்தி வளாகத்தைச் சுற்றி அன்பரும் அதிகாரிகளும் சூழ்ந்திருந்தனர். பின்பு கதவைத் திறக்கவே ‘திறந்தால் வெறுமைதான் இருக்கும்’ என்று வள்ளலார் சொன்னவாறே வெறும் வெளியாயிருந்தது. அங்கே ஒரு நித்திய விளக்கு இன்று எரிகிறது. அதுவே அந்த அருட்சோதி வள்ளலை நிைப்பூட்டுகிறது. ஆனால் வள்ளலார் சக்தி உலகெங்கும் நிறைந் துள்ளது! சொல்ல வேண்டுமா? இன்று சமரச சன்மார்க்க வேகம் எங்கும் பரவி எல்லார் மனதையும் ஈர்த்துள்ளதை யாரே அறியார்? ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டு உரிமையைத் தமது அருள் வல்லபத்தால் உலகெல்லாம் கொண்டு செலுத்தும் சற்குருமணி வாழ்க !

அருட் பெருஞ் சோதி ! தனிப் பெருங் கருணை !

66. அருட்பா விளக்கம்

(இது அன்பர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எழுதப் பெற்றது; வடலூர் சத்திய ஞான சபையிலும், தர்ம சாலையிலும் அன்பரால் படிக்கப் பெற்றது.)

அருளான்ம நேயர்காள்!

அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவ்வாறு இதே சத்திய ஞான சபையில் (உண்மையறிவு விளக்கமன்றில்), நமது தமிழணங்கு பெற்ற தவப்பயனாய் வந்த அருட்சோதிக்குயில் அகவியது. அதே மன்றில் நாம் இன்று ஒன்று சேர்ந்துள்ளோம். அதே அருட்கனிவாய் மலர்ந்த மணிவாக்கு இன்று நம்மைச் சுற்றி முழங்குகிறது.

ஆனால் குயில் எங்கே? எந்த இளவேனிற் சோலையில் உலாவுகின்றது? "நிச்சலும் பேரானந்த நித்திரை செய்கின்றேனே" என்று மறைந்த அந்த அருட்குயில் இன்று இங்கும் எங்கும் இருக்கின்றது. நம் அருள் வள்ளலார் திருவுருவுடன் மறைந்ததை நம்பாதாரும் உள்ளனர். அப்படியிருக்க அவர் இங்கும் எங்கும் இருக்கின்றார் என்பது யாங்ஙனம்?

இக்கூற்றுப் பொய்யன்று. காற்று, புவி, ககனம், புனல், கதிர் ஆகியவற்றாலும், கூற்றாலும், பிணியாலும், கொலைக் கருவிகளாலும், மற்றெதனாலும் எஞ்ஞான்றும் அழியாத ஓர் உடலைத் திருவருட் சோதியப்பன் அன்றே தன் அருமைப் பிள்ளைக்கு அளித்துவிட்டான். அதுவே சுத்தப் பிரணவஞான வுடல்; ஒளியுடல்; நிழலில்லா வுடல்; அவர் உடலை ஒளிப்படக் கருவியில் எடுக்க முடியாது போனதை அன்பர் அறிவர். அந்த ஞானவுடலுடன் வள்ளலார் இதோ! இன்று நம்மிடைப் போந்துளார். விழியிருப்பவர்கள் காணுங்கள்!

அன்பர்களே, உள்ளத்தைத் தொட்டுப் பாருங்கள்! உள்ளம் அன்பாகிய இளவேனிற் சோலை; அதில் அருட்குயில் அகவுகின்றது. அன்று ஒருடல் கொண்டு வள்ளலார் உலாவினார். இன்று நம் வள்ளலார் இலட்சக்கணக்கான அன்பருளத்தில் அருள் வடிவாக உலாவுகின்றார். இதோ இந்த அருட்பா; பார்த்தாலும், நினைத்தாலும், உணர்ந்தாலும், தொட்டாலும், கற்றாலும், கேட்டாலும் இத்தனைக்கும் தித்திக்கும் திருவருட் கற்பகக்கனி. இவ்வமுதக் கனிச் சுவை நிறைந்த உள்ளமெல்லாம் வள்ளற்குயில் உலவும் வசந்த சோலையே. வள்ளலார் தெய்வப் பெருமையை, ஆறுமுகனே ஒருமுகங்கொண்டு வந்த அந்த அற்புத அவதாரத் திருவை, அறிவதற்கு இவ்வருட்பா வொன்றே போதாதா?

அன்பர்காள்! இதுவே வள்ளலார்; இதுவே சாகாவுடம்பு. இத்திருவருள் வேதம் பிரணவசரீரமுள்ளது; இதுவே சப்த ப்ரஹ்மம்; இதுவே ஞானவுடல். இதனினும் அறிவுக்கடல் வேறு எங்கேயாவது கண்டதுண்டா? கேட்டதுண்டா?

அன்பர்களே! சீக்கியரின் வீரக்குருமணியான குருகோவிந்த சிம்ஹன், தனது உடல், பொருள், ஆவி, மக்கள் அனைத்தையும் தர்மத்திற்காகத் தியாகம் செய்து, தன்னையும் இறுதியில் அறப்பலி யீந்தான். அப்போது சீடர்கள்,"குருவே தங்கட்குப் பிறகு யாரை நாங்கள் குருவெனத் தொழுவோம்?" என்று ஆவலாக வினாவினர். தவப்பெருமை மிகுந்த குரு, "எங்கெங்கு நமது ஸத்திய வேதநூல் (கிரந்த சாஹெபு) முழங்குகிறதோ, எங்கெங்கு ஐந்து அன்பர் சேர்ந்து அருட்கலப்பிலிருக்கின்றனரோ, அங்கெல்லாம் நானிருக்கிறேன்" என்று அருளிச் சென்றார். கண்ணனும் கீதையில், "எங்கு இக்கீதை அன்பரால் ஓதப்படுகின்றதோ அங்கு யானுள்ளேன், அங்கு திரு விளங்கும்" என்றார். அதுபோலவே, அன்பர்காள்! எங்கு அருட்பா அருளப்பன்

உள்ளான், உள்ளான். வருந்தருணப் பாடல்கள் எங்கு முழங்குகின்றனவோ, அங்கே அருளப்பன் வருவான், அருள் விளையாடுவான்.

அன்பர்களே ! இந்த அற்புதமான அருட்பாவைக் கேட்ட வுடனே ஓர் அருளெழுச்சியும், பேரின்பச் சிலிர்ப்பும் உண்டாகாத கல்லுமுண்டோ? இதைப் புனிதமாக இனிது ஓதுமிடங்களிலுள்ள கல்லும், புல்லும், இரும்பும், தூணுங்கூட உள்ளமுருகிப் புத்துணர்வும், புதுப்பொலிவும் எய்தும். இந்த நிகரற்ற அருட்கனி வாக்கின் அற்புதம் இனி வரவரத் தெரியும்.

அருள் வேதம்

அன்பர்காள்! உலகை வளர்ப்பது அருமறை. அருமறை யென்றால் வடமொழி வேதமே யல்ல; நிறை அறிஞரின் அருள் மொழியே வேதம். அது என்றுமுள்ள கடவுளுண்மை; தம்மை யறிந்த புலவரின் தூயவுள்ளத்தில் ஓங்காரமாக எழுந்து முரலும் அருள் வீணை. உபநிடத முனிவர், சிவனடியார்கள், மாலடியார்கள், புத்தர், ஏசுநாதர், முகம்மதுநபி முதலானோர் அருள் வாக்குகளைக் கொண்டு தனித்தனிச் சமயங்களும், கலைகளும், நடையுடைகளும், உலகில் பலவிதமாக உலவுகின்றன. இராமலிங்கப் பெருமான் தெற்கே அருட்கொடி பிடித்த காலத்திலேயே, வடக்கே தட்சிணேசுரம் காளிகோயிலில் வேதாந்த வுண்மைகளை யுபதேசித்து வந்த இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் உரையும், சரிதையும் இன்று உலகளாவியுள்ளன. அவர் பெயரால் எத்தனையோ நூல்களும், நிலயங்களும், மடங்களும் தோன்றி யுள்ளன. இவ்வாறு நிறையறிஞரின் அருள்மொழிக்கு உலகையே ஆக்கவல்ல தனித்திறன் உண்டு. இதுகாறும் உலகிற்போந்த புனித நூல்களையெல்லாம் தம்முள்ளடக்கி, சாதி சமய, சாத்திர கோத்திரச் சண்டைகளுக்கு எள்ளளவும் இடமின்றி, எம்மதமும் சம்மதமெனப் போற்றத்தக்க அற்புதத் திருவாக்குகளைப் பொழிந்த நமது அருட்காளமேகத்தை என்னென்று வாழ்த்துவோம் !

இச்சாதிச் சமயவிகற் பங்களெல்லாந் தவிர்ந்தே
எவ்வுலகும் சன்மார்க்கப் பொதுவடைதல் வேண்டும்

என்ற அவரது வேண்டுகோளைப் பொது நிலையில் யாவருள்ளும் நடம்புரியும் அருட்சோதியப்பனே நிறைவேற்றினான். அன்பர்களே! இவ்வருட்பா ஆண்டவன் வாக்கு; அதுவே சாகாக் கலை; உலகில் விரிந்து பரந்த சமய நூல்களிடையே, சமயங் கடந்த பொது நெறியை, மற்ற எந்நூலுக்கும் இல்லாத அமுதச் சுவையும், ஆர்வமும், அன்பும், தெய்வானுபூதியும் கொண்டு, வள்ளலார் வாக்கினின்று நடராஜப் பெருமானே பொழிந்த இவ்வருள் வேதத்தை, ஓதாத தமிழன் இருக்கலாமா? அவ்வருள் வேதம் கல்லையும் கருணையாற் கரைக்கும், மாந்தருள்ளத்தை அருட் பொன்னாக உருக்கும். இதை ஓதி வழிபடாத இல்லம் தமிழகத்தில் இனி இருக்கலாகாது.

நானுரைக்கும் வார்த்தையெலாம்
நாயகன் சொல் வார்த்தையன்றி,
நானுரைக்கும் வார்த்தையன்று நாட்டீர்
நான்—ஏனுரைப்பேன்?
நானார் எனக்கெனவோர் ஞானவுணர் வேதுசிவம்
ஊனாடி நில்லா வழி

என்ற அருள் வாக்கே அருட்பாவின் கடவுட்பெருமைக்கு அத்தாட்சி. அன்பர்களே! இதற்குமுன் இத்தகைய நூல் உலகிற் போந்ததில்லை; இனியும் இத்தகைய அருள்வாக்கு உதிக்குமா என்பது சந்தேகம். உதிக்குமானால் அது நம் பெருமானார் வாக்காகத் தானிருக்கவேண்டும். எத்தகைய நிலையினின்று இவ்வாக் கெழுந்தது?

தந்தேகம் எனக்களித்தார் தம்மருளும் பொருளும்
தம்மையிங் கெனக்களித்தார் எம்மையினும் பிரியார்
எந்தேக மதிற்புகுந்தார் என்னுளத்தே யிருந்தார்
என்னுடலிற் கலந்தநடத் திறைவர்

என்றபடி உடல், உயிர், மனம், உள்ளம், உணர்வு, அறிவு, இன்பம், உண்மை, அனைத்திலும் கடவுட் கலப்புடன், சச்சிதானந்த மயமாகி, யோகாந்தம், போதாந்தம், கலாந்தம், நாதாந்தம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் ஆகிய ஆறந்தங்களுங் கடந்த ஒரு சோதி மலையினின்றன்றோ இவ்வருட்கங்கை அமுதூர்ந்து அடங்காத அன்பின்ப வெள்ளமாக நம்மைக் காக்கப் பெருகி வந்துள்ளது! முக்குண தொந்த விகாரங்களில் நடைப்பிணமாகத் திரியும் மாந்தரைத் தெள்ளிய அருட்சோதி பாய்ச்சி உய்விக்கவன்றோ இக்கங்கை எழுந்தது! இந்த அருட்பா வொன்றைப் படித்தால் ஆயுளுக்கும் போதும்; எல்லாம் இதில் அடக்கம்.

அருட்பாக்கள் அனுபவத்தினின்று மின்னிப் பறந்த பொன் மணிகள். அருட்பா எல்லார்க்கும் பொதுமறை. உங்களுக்கு வேதமும் உபநிடதமும் வேண்டுமா? மகாதேவ மாலையையும் அருட் பெருஞ்சோதி அகவலையும் ஊன்றிப் படியுங்கள்! வேதங் காணாத விழுப்பொருளை இத்தமிழ்த் திருமறையில் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிப் போலக் காண்பீர்கள்!

தானாகித் தானல்ல தொன்று மில்லாத்
தன்மயனாய், எவ்வெவைக்குந் தலைவனாகி,
வானாகி, வளியனலாய், நீரு மாகி,
மலர்தலைய வுலகாகி, மற்றுமாகித்
தேனாகித் தேனினறுஞ் சுவைய தாகித்
தீஞ்சுவையின் பயனாகித் தேடுகின்ற
நானாகி, என் இறையாய் நின்றோய், நின்னை
நாயடியேன் எவ்வாறு நவிற்று மாறே!

என்ற ஒரு பாட்டே வேதாந்த சித்தாந்த சாரமாக விளங்குகிறதே !

ஏசுநாதரின் அருண் மொழிகளைப் பிழிந்தெடுத்தால் இரண்டு அமுதச் சொட்டுகள் விழும். ஒன்று உன்னுள்ளேயுள்ள வானரசை அடை; மற்றொன்று தந்தையைப் போலப் பூரணம் பெறு; அன்பர்களே! அந்த வானரசு இன்னதென்று இதுகாறும் யாரும் விளங்கிலர்; விளக்கிலர். தாம் கண்டு, அதில் உறைந்து, அதன் இன்பவூற்றை உலகமாந்தர்க் கெல்லாம் ஈந்த நம் வள்ளலார் பெருமை உரைக்கடங்குமோ? "திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆடும் அமுதே, ஆருயிர்த்துணையே, சித்தாந்தப் பொருளே, வேதாந்தப் பயனே, என் உள்ளம் உன்னைப் பணிந்தது. அதில் ஆனந்தப் பழமாகப் பழுத்தாய். என் வடிவை மாற்றினை; என்னுள் உன் முகந் தோற்றினை; பிரிவினை நீக்கினை; உன்னையும் என்னையும் ஒன்றாக்கினை; அகவடிவை நீக்கிச் சுகவடிவந் தந்தனை" என்று அவர் தமது அனுபவத்தைப் பாடும் போது நமதுள்ளம் மாறிப் பிறக்க அவாவுகிறது. தனிப்பொது, பொற்சபை, சிற்சபை, பொதுநிலை என்ற துரிய நிலயத்தை எவ்வளவு அழகாக நம்முன் வள்ளற் பெருமான் சித்தரிக்கிறார்! எல்லார்க்கும் பொதுவில், தானென்றெழுந்த உள்ளமாகிய தகர நிலையத்தில், சுத்தநடம் புரிகின்ற சித்தசிகாமணியின் அருளின்பக் கலப்பினின்றன்றோ இவ்வருட்பாவை வள்ளலார் அள்ளிப் பொழிந்துள்ளார் !

அன்பர்களே ! நீதிநெறிகளை விளக்கும் பௌத்த சமண மதம் வேண்டுமா? அருட்பாவைவிட நீதி யுறுத்தும் நூல்களை வேறு கண்டிலோம். நெஞ்சறிவுறுத்தல் ஒன்று போதும், பச்சை மரத்தில் ஆணி பாய்ந்தாற்போல நன்னெறியுணர்வும் உலகாயத வாழ்வின் இழிவும் மனத்தில் பளிச்செனப் பாயும். முகமது நபி நாயகம்

அருளிய கடவுளுறுதியும் அடைக்கலமும் வேண்டுமா?

> **என்னைவிட மாட்டாய், நான் உன்னைவிட மாட்டேன்**
> **இருவரு மொன்றாகி யிங்கே இருக்கின்றோம்**

என்ற வாக்கு ஒன்றே போதும். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் சிறு கதைகள் உதாரணங்கள் வாயிலாகக் கூறிய சர்வ மத சமரச வுண்மைகள் வேண்டுமா? அருட்பாவில் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இனிக்க இனிக்கக் காண்க !

இவையெல்லாம் மிகச் சாதாரண விஷயங்கள். இவை யெல்லாம் கடவுளறிவின் அரிச்சுவடிகள். இவற்றிற்கு மேலுள்ள துரிய பிரம்மஞானத்தை அருட்பா அருளுகின்றது. தூல முதல் துரியப் பொருள் முடி மட்டும் எழுந்தோங்கிய அருளறிவுத் திருமலையே அருட்பா. எந்த அறிவை அருட்பா வலிவுறுத்து கின்றது? கேளுங்கள்:-

> **துரிய மேற்பர வெளியிலே சுகநடம் புரியும்**
> **பெரியதோர் அருட்சோதியைப் பெறுதலே யெவர்க்கும்**
> **அரிய பேறுமற் றவையெலாம் எளியவே யறிமின்**
> **உரிய இம்மொழி மறைமொழி சத்தியம் உலகீர் !**

இந்நிலைக்கு உயர உறுதுணை யென்ன? அதுவே அருள். "அருள்" என்னுந் தமிழ்த் திருமொழிக்கு ஈடு வேறுமொழிகளில் இல்லை. அன்பு, சத்தி, காதல், ஆர்வம், ஒற்றுமை, உயிரிரக்கம், ஈகை முதலிய எல்லா நலங்களும் அடங்கி அவற்றினும் விரிந்த கடவுட் பொருளுடையது அருள். அருளென்பது கடவுள் வல்லமை; கடவுட் சோதியாம். தாக்கற்ற தனி முதல்வன் அந்த அருள் வடிவாகவே உலகில் ஐந்தொழிலும் செய்து அருளாடல் புரிகின்றான். ஆறாவது திருமுறையின் பொருள் இவ்வருளின் விரிவே. ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் மந்திரமுண்டு. சைவத்திற்குப் பஞ்சாட்சரம் போல நமது அருட் சமயத்திற்கு வள்ளலார் மொழிந்த மந்திரமென்ன? அதுவே "அருட்பெருஞ்சோதி" (Supreme Divine Light) என்னும் அஷ்டாட்சரம். உலகில் கண்ணெதிரே விளங்கும் பொருள்களில் தூயது, பெரியது, அழகியது, இன்றியமையாதது, எல்லாந்தருவது எது? அதுவே ஒளி, சோதி, கதிரவன், சூரியன். இச்சோதிக்கும் சோதியாகி அனைத்திலும் பெரிதான ஆண்டவனின் அருட் சோதியையே வள்ளலார் உள்ளத்தில் நினைந்து நினைந்து உருகச் சொல்லிப் போந்தார்.

இந்த அருளுதயம் வள்ளலாருக்கு எப்போதுண்டாயிற்று என்று சிலர் வினவுவர். பலர் பலபடக் கூறுவர். வள்ளலார் ஆண்டவனின் அருட் குழந்தையாகவே அவதரித்தவர். உலகம் பல சாதி சமயச் சச்சரவினால் இரத்தகளமானது. கிணற்றுத் தவளை போலத் தத்தம் மதமே பெரிதென மருண்டு சாத்திரங்களெல்லாம் தாறுமாறாக அர்த்தம் செய்யப்பட்டு, மனித வாழ்வு உண்மை நெறி பிசகி, வேற்றுமைக் கந்தலாகிப் போலி மதாசாரங்களில் தட்டழிந்து உழன்றபோது, எம்பெருமான் மனிதரை இருட்சாதி சமயப் படுகுழிகளினின்று எடுத்துச் சுத்த சமரச சன்மார்க்க நெறியில் உயர்த்தவே திருவுளக் கருணை பற்றி எழுந்தருளினார். வடநூல் வேதம் விளங்காது, மறை மறைந்து பண்டிதப் புரட்டுகளால் உருக் குலைந்து போனது. இனி அதைப் பயில்வதில் பயனில்லை யென மாந்தர் அலுத்தனர். அச்சமயமே அனைவரும் தெளிவாக அறியக் கூடிய இனிய எளிய தமிழில் வள்ளற்புலவர் அருள் வேதம் விளக்கினார்.

அவதாரப் பெருமை

அகத்தே கறுத்துப் புறத்தே வெளுத்
திருந்த வுலக ரனைவரையும்
சகத்தே திருத்திச் சன்மார்க்க
சங்கத் தடைவித் திடஅவரும்
இகத்தே பரத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்
திடுதற் கென்றே யென்னையீந்த
யுகத்தே யிறைவன் வருவிக்க
வுற்றேன் அருளைப் பெற்றேனே.

அருட்பா நேயர்களே! இதுவே வள்ளற் பெருமானின் அவதார ரகசியம். இவ்வருட்பணியே வள்ளலார் வாழ்க்கை. வள்ளலார் வேறு, அருட்பா வேறல்ல. அது அவர். அவர் அது. "இகத்தே பரத்தைப் பெற்று" என்பதை ஆங்கிலத்தில் "to attain Heaven upon this Earth" என்று மொழிபெயர்த்துவிட்டால், உலகெலாம் கைதட்டி "ஹா ஹா என்ன வாக்கு!" என்னும். அன்பர்களே! அருட்பாவின் ஒரு வாக்கு போதும் உலகம் உய்தற்கு. அது காட்டும் அருள்வழியே பல சமயத்தார் தேடியும் காணாதது. அந்த அருள் வடிவாகவே வள்ளற் பெருமான் அவதரித்தார்.

இராமைய பிள்ளையின் மலர்க் கரத்தில் இராமலிங்கக் குழந்தை தன் அருளப்பனைக் காந்த விழியால் நோக்கி, நடராஜ சந்நிதியிலிருந்த அன்றே அருள் விதை அவர் திருவுளத்தில் முளைக்கத் தொடங்கியது. அது திருவொற்றியூரில் செடியானது. மீண்டும் சிதம்பரத்தில் கிளை பரந்தது; கருங்குழியில் மலர்ந்தது; வடலூரில் பழுத்து உலகிற்கு அறுசுவை யூட்டியது. பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பம், பிள்ளைப்பெரு விண்ணப்பம், இங்கித மாலை, திருவருண் முறையீடு முதலியவற்றில் வள்ளலார் வாழ்வுக் குறிப்புக்கள் பளிச்சிடுகின்றன. அவருடைய உயிரிரக்கம் 84 கோடி ஜீவராசிகளையும் அளாவியது. தம் தலையில் கடித்த பாம்பிற்கு மன்னிப்புக் கொடுத்த பெருமானை என்னென்றுரைப்பது! வாடிய பூவைப் புத்தர் கண்டு இரங்கியதை உலகம் இசை பாடுகிறது.

"வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்; பசியினா லிளைத்தேன்; கன்றுகள் கதறக் கருத்திற் கலங்கினேன்; அதிர் நடை கண்டு நெஞ்சு மதிர்ந்தேன். தீமொழி கேட்டுத் தீயென நொந்தேன். களியரைக் கண்டு கடலள வஞ்சினேன். களவெனக் கேட்டுக் கனலென நொந்தேன். **உரத்துப் பேசின் உள்ளம் நடுங்கினேன்.** ஐயோவென்று வெதும்புவோர்க் கிரங்கினேன். எளியரை வலியர் அடிப்பதை யேங்கினேன். புலாலுண்போரைக் கண்டு எலும்பிளைத்தேன். பிணப்பறை கேட்டுப் பெரிதும் கலங்கினேன். கொலைஞரைக் கண்டு கொள்ளிற்போற் கொதித்தேன்" என்று பிள்ளைப்பெரு விண்ணபத்தில் வரும் அருணெறி வாழ்வின் மின்வெட்டுகளைக் காண்மின்! இத்தகைய வாழ்வும் வாக்கும் ஒன்று கூடி விளங்கும்போதுதான் மகான்களின் அற்புதம் வெளியாகின்றது.

அருள் வாக்கு

கடவுள்வானில் மின்னும் அறிவுமீன்களிடை வள்ளலார் வாழ்வு ஒரு சோதிக் கதிரவன் போல நிலவுகிறது. அச் சோதியில் மற்ற மீன்கள் விழுங்கப்பட்டு நிற்கின்றன. வள்ளலார் தந்தையைக் கண்டார்; சாகா வரம் பெற்றார்; சிந்தை மகிழ்ந்தார். அடி முதல் நுனி மட்டும் ஒவ்வோரணுவும் எம்பெருமான் வாழ்வு அருட்சுவை யுடைத்து. ஓதாதுணர்ந்த முற்றறிவாளரான நம் அருட்பெருமான், கண்ணாடி போன்று மாசற்ற தூய தெளிந்த வுள்ளத்தில் காட்சியான அருளுண்மையைச் சொல்லோவியமாக அவ்வப்போது வெளியிட்டு உலகிற்கீந்தார்.

மணிவாசகரும், ஞானப் பாலறாவாயரான ஆளுடைய பிள்ளையாரும், திருத்தணிகை முருகனும், ஒற்றியூர்த் தியாகேசனும், தந்தையான சற்குருமணி தில்லை நடராஜனும் அவர் வாக்கில் விளையாடிய இன்பத்தை எதைக் கொண்டளப்பது! ஆண்டவனிடம் பிள்ளை போலும், காதலி போலும் உறவாடிய அந்த அன்பை எதற்கு உவமிப்பது! "நீ தந்தை; நான் தனயன்; நான் தீயன்; நீ தூயன்; என்னைப் பழக்கி வைப்பது உன் பாரம். நீ என்னைப் பண்புடன் போற்றா விட்டால் வழக்குண்டாகும்; நான் ஏழை; நீ வெள்ளிமலையான்; பொன்மலை வில்லன். நீ வள்ளல்; உன்னிடம் வந்தேன். ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாதிருப்பதேன்? எள்ளில் எண்ணெய்போல் எங்கும் நிறைந்தும் என் குறையை அறியாயோ? நீ என்னை அறியாவிட்டாலும், நான் உன்னை யன்றி வேறொருவரையும் அறியேன்" என்று நயமாகவும், துணிந்தும் கடவுளை உறுதியாகப் பற்றிய எம்பிரானுக்கு, ஆண்டவன் கைக்கனி போன்று அருளறிவையும், அருட் சிந்தையும் அளித்தான்.

அஞ்சலை நீயொரு சிறிதுமென் மகனே
அருட்பெருஞ் சோதியை யளித்தன முனக்கே
துஞ்சிய மாந்தரை யெழுப்புக நலமே;
சூழ்ந்தசன் மார்க்கத்திற் செலுத்துக சுகமே.
விஞ்சுற மெய்ப்பொருள் மேனிலை தனிலே
விஞ்சைகள் பலவுள விளக்குக வென்றாய்,
தஞ்சமென் றவர்க்கருள் சத்திய முதலே
தனிநட ராஜவென் சற்குரு மணியே !

"என்னைத் தரவே தன்னைத் தந்தான்" என்பதே அருட் சித்தி ரகசியம்.

என்னுயிரும் என்னுடலும் என்பொருளும் யானே
இசைந்துகொடுத் திடவாங்கி யிட்டதன்பின் மகிழ்ந்தே
தன்னுயிருந் தன்னுடலும் தன்பொருளும் எனக்கே
தந்துகலந் தெனைப்புணர்ந்த தனிப்பெருஞ் சுடரே!

இதுவே வள்ளற்பெருமானின் அருட்சித்தி விளக்கம்.

திருவருட் சித்தி

இந்த திருவருட் சித்தி என்றும் அழியாது. அந்த அருட்சக்தி அன்று பல அற்புதங்களைப் புரிந்தது; பிறர் விழிகளுக்குப் புலப்படாது மறைந்துலவும் ஆற்றலீந்தது; உலகின் ஆசையாணவப் பேய்களை நடுக்கி யோட்டியது; தீராத நோய்களைத் தீர்த்தது; அன்பர்க்கு அருந்துணை புரிந்தது; புலை கொலைகளை நிறுத்தியது; வறண்ட கோடையில் மழை பொழிவித்தது; நீரால் விளக்கெரித்தது; சிதம்பரத்தை வடலூரில் இலக்கியது; அரவுகடி தீர்த்தது; சுருக்கமாக, ஞானசம்பந்தர் அப்பர் ஏசுநாதர் புத்தர் முதலியோர் அன்று செய்ததாகக் கூறப்படும் அற்புதங்களை இந்தக் காலத்தில் செய்து திருவருட் பெருமையை விளக்கியது. இவை யனைத்திலும் அற்புதம் அருட்பா; அந்த அற்புதங்கள் அக்காலத்தோடு சரி; அருட்பாவின் அற்புதம் உலகுள்ளமட்டும் நின்று நிலவும்.

அன்பர்களே! இத்தகைய அற்புத வாக்கு மேனாட்டில் எழுந்திருந்தால், இதற்குள் உலகம் முழுதும் பரவி ஒவ்வொரு மொழியிலும் பொன்னாலும் மாணிக்கத்தாலும் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கும். எம்மொழியினும் இனிய இளந்தமிழ் மொழியுடையீர்! அருட்பா உங்களுக்கு அருட்பெருமான் அளித்த விலையில்லா மாணிக்க மலையன்றோ? அக்காலத்தில் திருவருட் குயில் பாழ் வனாந்திரத்தில் பாடி அலுத்து மறைந்தது. இன்று அதனன்பும், ஆர்வமும், ஒவ்வொருவ

ருளத்திலும் பதிந்துள்ளன. அருட்பா கேட்காத செவிடனுமுண்டோ? அன்பீர்! அருட்பா, அருள் வேதம். இதை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வணங்குக! ஒவ்வொருவ ருள்ளத்திலும் அருட்பா முழங்குக! அதன் வழி வாழ்க! அது சாமானியமான கவியின் வாக்கன்று; அல்லது சாதாரண அறிவாளியின் வாக்கன்று. அஃது ஒப்புயர்வற்ற சுத்த சன்மார்க்க வேதம்.

சித்திக் கடல் கடந்து, அமைதிக் கரை சேர்ந்து, இதயக் கோயில் கண்டு, அருட் கதவு திறந்து, இன்ப அமுதுண்டு, அறிவொளி பெற்று, அனைத்தும் அறிந்து, அழியாமை பெற்று, உடலும் உயிரும் உளமும் பேரின்பச் சிலிர்ப்பெய்த உள்ளபடி உள்ள உண்மைப் பொருளைக் கூடி, அதுவேயாகி எல்லாச் சித்தியும் பெற்றார் வள்ளலார். அச்சித்தியினின்றுதித்த அற்புதமே அருட்பா. அது சாகாக் கலை; மாந்தரை நித்திய உணர்வில் எழுப்பி, இறவா நிலைதரும் இன்பத் திருவருளாசான்! அந்த அருட்பா, தமிழர் நாவிலூறி நெஞ்சிலூறி வாழ்வை வளஞ்செய்க !

அருட் சாதனம்

இந்த அருநிதியைத் தமிழர் உலகெலாம் பரப்ப வேண்டும். கிறிஸ்தவர், புத்தர், இராமகிருஷ்ண சங்கத்தார் செய்வது போன்று இந்த அருட் சமயத்தை உலகளாவச் செய்யத் தமிழிளஞ்சிங்கங்கள் அருட் பெருஞ் சோதி முழக்கத்துடனெழுக! இந்த அருட்பாவை அப்படியே வேறு மொழிகளில் ஆக்குதல் கடினம். சுமார் 100 அருட்பாக்களையும் வள்ளலார் உபதேசங்களையும் "மகாத்மா இராமலிங்கம்" (Mahatma Ramalingam) என்னும் ஆங்கில நூலில் மொழி பெயர்த்துள்ளமை காண்க. இதன் பொருளை விரிவுரைக ளாக வள்ளலார் வாழ்வுடன் சேர்த்து ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஹிந்தி, குஜராத்தி, வங்காளம் முதலிய மொழிகளில் வெளியிட்டு, இந்தியாவிலும் மேனாட்டிலும், கிழக்கு நாடுகளிலும் அருட்சமயத் தொண்டர் ஆங்காங்குச் சென்று சமரச சன்மார்க்க சங்கம் நிறுவ வேண்டும்.

முதலில் 1000 அன்பர்களாவது சாதனஞ் செய்து அருளொளி பெற வேண்டும். இப்போது வள்ளலார் பெயரால் பலி தடுத்தல், புலால் மறுத்தல், சோறு போடுதல், அருட்பா ஓதுதல் ஆகியவை நடைபெறுகின்றன. இவை போதா.

எம்மதத்திற்கும் சம்மதமான பொது நிலைத் தெய்வம் இதய மன்றில் நடமாடுகிறது. அருட்பாவை மந்திரம் போன்று ஓதி, சிந்தித்து, வாழ்விலமைத்து உள்ளத்தைக் கண்ணாடி போன்று மாசறுத்தால், அதில் அருட்சோதி இறங்கும். ஒளி காணலாம்; ஓமொலி கேட்கலாம்; அருளாறு பாய்வதை உணரலாம். உள்ளே தியானம் கூடுமட்டும் ஒருமனப்படுதற்குச் சாதனமாக ஒரு கண்ணாடி முன் பளிச்சென்று ஒரு விளக்கையேற்றிக் கண்ணாடியை மாசற்ற உள்ளமாகவும் விளக்கை அருட்சுடராகவும் தியானம் செய்க! அருள் வாழ்வு வாழ்க! எவ்வுயிரும் பொதுவென் றெண்ணி யிரங்குக! பரந்த கருணையை உள்ளே வளர்த்து வருக!

ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு

சுத்தான்மா ஒன்று; யாவருள்ளும் அது துலங்கும். யாவரும் அதைப் பெறலாம். அதன் சட்டையே பூத விகாரம். ஒவ்வொன்றிலும் ஆன்மாவைக் கண்டு அன்பு செய்க! செய்யின், வேறு சாதி சமய சாத்திர கோத்திரச் சண்டை வேண்டுவதில்லை. இதுவே ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாடு. இந்தச் சுத்தான்ம நிலையே சாகாநிலை. இந்த மாசற்ற ஆன்மக்கலப்பு, உடலையும் பொன்னாக்கும்.

உள்ளே கலந்தால் உலகிலும் கலக்கலாம். அப்போது உடலும் கடவுளைக் காட்டும். "மாசற்ற கொள்கை மனதில் அடைந்தக்கால், ஈசனைக் காட்டு முடம்பு."

அருளாட்சியாகிய ஆத்மானுபூதியை உள்ளே பெறுவதே ஸ்வராஜ்யம், தன்னாட்சி; உலக வாழ்வை ஆன்ம விரிவாக்குவதே ஸாம்ராஜ்யம்.

அகிலவாழ் வத்தனையும் ஆன்ம விரிவாக
நிகழுவதே யுண்மை நிறைவு.

இதுவே அருட்பாவின் முழுப்பயன். இந்த ஆன்ம நேய ஒருமைப் பாடே உலக ஒற்றுமைக்கு ஆணிவேர். இதுவே சுத்த சமரச சன்மார்க்க விளக்கு. நித்தியமான ஆன்மாவில் அருட்கலப்புடன் வாழ்வதே இறவாமை. இந்த நித்திய சுத்த முத்த சமத்துவ வாழ்விற்கே அருட்பா வழிகாட்டுகிறது. அன்பர்காள்! மீண்டும் மீண்டும் வள்ளற் பெருமான் இதையே வலியுறுத்துகிறார்.

தூயபெருமை

ஆ! அவருடைய அன்பும் அடக்கமும், தாழ்மையும், குழந்தை போன்ற உள்ளமும் உலகின் அற்புதங்களில் ஒன்று. இவ்வளவு அருட் பெருமை வாய்ந்தும், அருள் வாக்கிருந்தும், அருட் சித்தாடியும் வள்ளலார் உரக்கப் பேசார். கைவீசி நடவார்; கைகுவித்தே நடப்பார்; கூட்டம், ஆட்டம் பாட்டம் விரும்பார்; "சாமி" என்று தம்மை அழைப்பதையும் வெறுப்பார்; தம் உருவெழுதி வைப்பதையும் மறுத்தார். அருட்பாவை வெளியிடக் கூட முதலில் அவர் சம்மதிக்கவில்லை. 'அருட்பிரகாச வள்ளலார்' என்று அதில் தம்மை அன்பர்கள் சிறப்பித்ததைக்கூட மறுத்தார். தமது சுத்த சன்மார்க்க சங்கத்தில் தம்மையும் ஓர் ஊழியனாகவே யுணர்ந்தார். "சன்மார்க்க சங்கத்தீர்! உம்மை அடிவணங்கிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னை உங்களுள் ஒருவனாகவே கொள்வீர்! எல்லாம் வல்ல இறைவனையே தொழுவீர்! சுத்த சிவம் ஒன்றே பொருள். அதையே பணிவீர்! என்னாணை!" என்று வலியுறுத்துகிறார் வள்ளலார். ஏன்?

உலகோர் அடிக்கடி மனிதவணக்கமே செய்து இறைவனை மறக்கிறார்கள். இறைவனருளிற் சிறிது ஒரு சிலருள் இறங்கி விளை யாடுகிறது; அவர்களை "அவதாரம், அவதாரம்" என்று போற்றிப் பாடி அந்த மனிதர் பெயரால் மதங்களைக் கண்டு, வேறுபாடுகள் உண்டுபண்ணிச் சண்டை போடுகிறார்கள். பொதுநிலைக் கடவுளை அருட் சாதனத்தால் அடையாமல் இருட்சாதி வேற்றுமைகளில் இடர்ப்படுகிறார்கள். இதை உலகம் உணர்க! வள்ளலார் தம்மை அவதாரம் என்று சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. "ஐயோ, நம் சகோதரர்கள் தெய்வத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமையி னாலன்றோ நம்மைச் சுற்றுகிறார்கள்! என்று நான் உள்ளும் புறமும் பரிதாபப் பட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன், இருக்கின்றேன், இருப்பேன். அனுபவித்தாலல்லது தெய்வத்தினிடம் பிரியமிருக்காது. நாம் அடைய வேண்டியது ஆன்ம லாபமான சிவானுபவமே; (சிவம் என்பது எல்லோரும் வேண்டும் பேரின்பப் பொருள்.) அருட் பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங் கருணையெனும் மந்திரம் ஆண்டவன் அளித்தது. அதை அருணெறி பற்றிச் சாதனம் செய்க!" என்றார் நமது திருவருட் பிரகாசர்.

அருட்சோதி யோகம்

அருட்சோதி யோகம் இதுவே:- அகமாகிய ஆன்மப் பிரகாசமே ஞானசபை. அந்தப் பிரகாசத்திற்குள்ளிருக்கும் பிரகாசம் கடவுள். அந்த உள்ளொளியின் அசைவு நடனம். இதுவே ஞானகாச நடனம். அருளே அதனையடையும் நெறி. இவ்வருள் எல்லா வுயிர்களிடமும் அன்பு வைப்பதால் எய்தும்" என்று இவ்வா

றெல்லாம் படித்துப் படித்துத் திருவருள் உண்மைகளை வள்ளலார் அள்ளித் தெளித்து உலகெலாம் ஓர் அருட்குலமாய் வாழக்கூடிய பொதுநெறியை விளக்கினார். நாள்தோறும் மனிதன் எப்படித் தூய வாழ்வு வாழவேண்டுமென்பதையும் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

சுருக்கமாக, அருட்பா உலகையும் விண்ணையும் தன்னு ளடக்கி, அதன்மேலும் ஓங்கி நிற்கும் ஒரு சத்ய தர்ம ஜோதி மலை. அதில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குகூட இன்னும் உலகம் அறிய வில்லை. அருட்பாவிற்குச் சிலர் உரை எழுதுகின்றனர். அது உரையி லடங்காது. அதன் இனிய எளிய இன்ப நடையை ஓதியோதி, உள்ளே யுணர்ந்து வாழ்விற் பதிக்கவேண்டும். இத்தகைய அருள் விளக்கு உலகெங்கும் விளங்க இனி முயலவேண்டும். தமிழன்பீர்! வள்ளலார் காலத்தில்தான் வடக்கே பரமஹம்ஸரும் உதித்தார். அவர் உரைகளுக்கும், வள்ளலாரின் அருட்பாக்களுக்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தை யாரும் அறியலாம். அவருக்கு அங்கு ஒரு விவேகானந்தச் சிங்கமெழுந்தது. இங்குத் தமிழர் அக்காலத்தில் வள்ளலாரை அறியவில்லை.

"ஆன்ம நேய வொருமைப்பாட்டுரிமைச் சகோதரர்களே! (Brothers of the Spiritual Communion) நாம் அருட் பெருஞ்சோதி ஆண்டவரின் ஆணைப்படி, கடையை இந்நாள்வரை விரித்தோம், கொள்வாரில்லை. ஆதலால் இனி இரண்டரைக் கடிகை நேரம் உங்களுடைய ஊனக்கண்களுக்குத் தோன்ற மாட்டோம். நீங்கள் இந்தத் தீபத்தினைக் கடவுள் எனக்கொண்டு ஜீவகாருண்ய நெறியால் வழிபட்டுய்யுங்கள். பிறகு அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவன் வருவான். அப்போது திருவருட் செங்கோலாட்சி நடத்துவோம். சுத்த சிவ சன்மார்க்கம் ஒன்றே இனி எல்லா உலகத்தும் வழங்கும். அது கடவுள் சம்மதம்." இதுதான் வள்ளலாரின் இறுதி மொழிகள்.

அன்பீர்! இவ்வுண்மை இன்று விளங்கிவருகிறது. உலகெங்கும் அருட் பெருமான் சமரச முழக்கம் செய்கிறான். ஆங்காங்குச் சமரசச் சங்கங்கள் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஆன்ம நேய வொருமைப் பாட்டுரிமை ஓரிடத்தில் மௌனமாக நிலவுகிறது. தமிழுலகம் அருள் நிலயமாகுங் காலம் வரும். இன்னும் சில ஆண்டுகளில் சித்தாடல் எல்லோரும் அறிய விளங்கும்; காண்பீர்கள்! அருட்பாவின் ஒவ்வொரு மொழியும் நிறைவேறும்.

தங்கமே யனையார் கூடிய ஞான
சமரச சுத்தசன் மார்க்கச்
சங்கமே கண்டு களிக்கவும், சங்கம்
சார்ந்திடுங் கோயில்கண் டிடவும்,
துங்கமே பெருஞ்சற் சங்கநீ டூழி
துலங்கவுஞ் சங்கத்தி லடியேன்
அங்கமே குளிர்ந்து நின்றனைப் பாடி
யாடவும் இச்சைகாண் எந்தாய் !

என்று வள்ளலார் அன்று முறையிட்டார். இன்று ஒவ்வொரு தமிழனும் உலகெல்லாம் இவ்விச்சை நிறைவேற முயல்க! அருட் கலப்புடன் அருட்பணி புரிக!

ஐயரருட் சோதியர சாட்சியென தாச்சு;
ஆரணமும் ஆகமமும் பேசுவதென் பேச்சு!
எய்யுலக வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
என்பிறவித் துன்பமெலாம் இன்றோடே போச்சு!

என்று கைத்தாளம் போடுமின்! உலகோரெல்லாம் ஒரே அருட் குலமாக வாழ அழைமின்!

வள்ளலார் கண்ட உண்மை யறிவு மன்றம்

வள்ளலார் வாழ்வு அருளுண்மை விளக்கம். இன்று எங்கும் சமரசம் பேசுகின்றனர். ஆனால் உண்மைச் சமரசம் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டில்தான் இயலும். அச்சமரச வழியை உலகிற்கு முதன் முதல் காட்டியது மகாத்மா இராமலிங்கமே. அதற்கான அருட்சக்தியைக் கொண்டு வந்ததும் அவரே. அவர் காட்டிய வழியை இன்னும் உலகம் அறியவில்லை. ஏனெனில் வெளி வேடத்திலும், வெளி ஆர்ப்பாட்டங்களிலும், தன்னல வகந்தையிலும் உலகு திரிந்து கொண்டிருக்கிறது. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோர் கூட்டத்தில் வஞ்சகம், கரவு, போர், போட்டி, பொறாமை, தன்னலப்பேய்கள் தாண்டவ மாடுகின்றன. உலகின் அழிநிலையை வள்ளற்பெருமான் திருவுள்ளம் எவ்வளவு தெளிவாக அறிந்துள்ளது!

பொய்விளக்கப் புகுகின்றீர் போதுகழிக் கின்றீர்
வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்

என்ற இரண்டு பாக்களையும் பார்க்கவும். வள்ளலார் வாழ்வும், மொழியும் உலகின் நச்சியல்பிற்கு அரிய மந்திரவாதி. அருட்பாவின் உண்மைப் பொருளை உருவாக விளக்கவே வள்ளலார் சத்திய ஞானசபை நாட்டினார்.

அன்பீர்! எம்பெருமான் உலக சமரசத்தைக் கடவுளுண்மை, ஆன்ம அறிவு என்ற இரண்டின்மீதும் நிலைநாட்டினார். உலகெல்லாம் ஒரு கடவுள் மன்றம். அதில் அருட்சோதிக் கலப்பில் அனைவரும் எவ்வகைப் புறவேற்றுமைகளுமின்றி, சுத்த முக்த சமத்வ வாழ்வு வாழலாம் என்பதை விளக்கவே ஞான சபை ஏற்பட்டது. ஒவ்வோரூரிலும் இம்மாதிரி ஞான சபையை நிலை நாட்டவேண்டும்.

உங்களுக்கு ஓர் உதாரணம் காட்டுகின்றேன். நம் வள்ளற் பெருமான் இங்கு "உலகெல்லாம் உலாவுவோம்" என்று மறைந்த சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், துருக்கியில் பஹாய் இயக்கம் என்னும் உலக சமரச இயக்கம் தோன்றியது. பஹாயர் நமது உண்மை யறிவு மன்றம் போன்று முதலில் ஒரு ஞானசபை கட்டுகின்றனர். அதில் எவ்விதமான குறி வழிபாடு மில்லை. அதில் ஆண்டவனை எல்லாரும் சாதி சமய வேற்றுமையின்றி வழுத்துவர். அதைச் சுற்றி வைத்தியசாலை, பள்ளிக்கூடம், நீதி மன்றம், கடைகள், அச்சுக்கூடம், அன்பர் தங்குவதற்குச் சிறு சிறு மனைகள், விசேட நாட்களைக் கொண்டாடுவதற்கு மாளிகைகள் ஆகியவற்றை எழுப்புகின்றனர். அந்த நிலயம் ஒரு பெரிய நகரமாக விளங்குகின்றது. எல்லாரும் அதில் ஒற்றுமையாக அருட்கலப்பில் வாழுகின்றனர். அமெரிக்கா, பிரான்சு, எகிப்து, துருக்கி, அரேபியாவில் அத்தகைய நிலயங்கள் உள்ளன. அம்மாதிரி ஊருக்கு ஊர் சத்திய ஞானசபையும் அதைச் சுற்றி மக்கள் வாழ்வும் அமையவேண்டும். அத்தகைய அமைவையே ஆன்மநேய வாழ்வு என்போம். இப்பெரிய காரியத்தைத் தமிழர் நிறைவேற்ற வேண்டும். இதுவே ஒற்றுமைக்கு வழி. வள்ளலாரின் திருவுள்ளம் உலகளாவியது; உலகையே ஒரு சத்திய ஞான சபையாக்கி எல்லா மாந்தரையும் அருட் கலப்பில் வாழச் செய்வது.

இப்போது உலகம் தனியகந்தை வேறுபாட்டிலேயே அல்லற் படுகிறது. தான், தனது, தனக்கு என்னும் சுயநலவுணர்வே உலகை இயக்குகிறது; எல்லாம் இறைவன் அவனருளே உலகாடல் என்னும் அருளுணர்வில் ஒன்றுபட்டு மாந்தர் வாழவேண்டும். இன்றுள்ள சமூகக்கிளர்ச்சிகள் தூலமாகச் சில காரியங்களைச் செய்யலாமே யொழிய சர்வாத்ம சமரசம் அவற்றிற்கியலாது.

அருளறிவையும் ஆன்ம நேயத்தையும் பரப்ப வேண்டும். அருட்பா படித்தால் அதன் மந்திர சக்தி புலைத் தொழிலாளரையும் புனிதராக்கும். வள்ளலார் காட்டிய அருள் மருந்தே மருந்து. அம் மருந்தைப் பல நோய்களால் வாடும் உலகிற்கு உதவுங்கள்! கையில் அருட்பாவை யெடுங்கள்! நாவால் அப்பொன்மணி வாக்குகளை அவரவர்க்குத் தெரிந்த மொழிகளிலெல்லாம் பரப்புங்கள். தமிழ்ச் சிங்கங்களே! இனி உறங்கலாமா? தென்னாட்டில் எத்தனையோ மலையினும் பெரிய மகான்கள் விளங்கினர். விளங்குகின்றனர்; இருந்தும் என்ன? வடவேங்கடத்திற்கும் தென்குமரிக்குமிடையே தமிழன்னை சிறைப்பட்டிருக்கிறாள். அருட்பா போன்ற அற்புத நூலை வைத்துக்கொண்டு நாம் இனி உறங்கலாமா? பிறநாட்டார் இங்கு இறக்குமதி செய்த சரக்குகளையெல்லாம் மெச்சிப் போற்றி, நம் தாய் தந்தையர் தந்த தங்க மணிகளை மூலையிற் போடலாமா? தமிழர் சமயம் அருட் சமயம். அதன் பைபிள் அருட்பா. வாருங்கள், அதை உலகெல்லாம் பரப்புவோம்!

அருட்பெருமான் திருப்பெருமை வாழ்க!
அருள் வேதமான அருட்பா வாழ்க !
தமிழ் மறை வாழ்க !

வள்ளற் பெருமானை வாழ்த்தி இச்சொற்பொழிவை முடிப்போம்.

கலகமெலாந் தீர்ந்ததினிக் கண்டுகொண்டோம் உண்மை;
  கவலையொரு திவலையில்லை; காட்டினைநல் வழியே.
உலகமெலாம் அருளாட்சி ஒளிபரவி நிலவும்;
  ஊனுடலும் ஒளியுடலாம், ஞானமணி விளக்கே!
விலகரிதாம் ஆன்மவொருப் பாட்டுரிமை விளங்கும்.
  விஞ்ஞான வான்பொழிலில் விளைந்தசுகக் கனியே!
இலகரிய சித்துவிளை யாடுமரு ளரசே ,
  இதுதருணம் எழுந்தருளிப் பொது நடனம்புரியே.

அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங்கருணை !

சிவமயம்

மஹரிஷி தாயுமானார்

1. பொருள் வணக்கம்

நித்தியமாய், நிர்மலமாய், நிட்களமாய், நிராமயமாய்
நிறைவாய், நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறைச்
சுடராய், எல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமாய், ஆனந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளி (யைச்)
சிந்தை செய்வாம் !
இகபரமும் உயிர்க்குயிரை, யானெனதற் றவருறவை
யெந்த நாளும்,
சுகபரிபூ ரணமான நிராலம்ப கோசரத்தைத்,
துரிய வாழ்வை,
அகமகிழ வருந்தேனை, முக்கனியைக் கற்கண்டை
அமிர்தை நாடி,
மொகுமொகென இருவிழிநீர் முத்திறைப்பக் கரமலர்கள்
முகிழ்ந்து நிற்பாம் !

சாதிகுலம், பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி அருவுருவத்
தன்மை நாமம்
ஏதுமின்றி, யெப்பொருட்கும், எவ்விடத்தும் பிறிவறநின்
றியக்கஞ் செய்யும்,
சோதியைமாத் தூவெளியை, மனதவிழ நிறைவான
துரிய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்
சிந்தை செய்வாம் !

2. சிறுவயதிலே

பிஞ்சு வயதிலேயே, உலகின் துன்ப நாடகத்தை, இறைவன் என்னைச் சுற்றிப் பளிச்சென விளக்கினான். எங்கே நோக்கினும், இருவினைப் போர்முழக்கம்! ஆசை யாணவ மாயாவிலாசமான உலகியல்பு இவ்வளவுதா னென்றறிந்து, ஆறுவயதிலேயே மனம் அற்றுப்போயிற்று. உலகே என்முன் படலம் படலமாக விரிந்து பேசும் இயற்கை நூலானது. நான் கண்ட மனிதர் வாழ்வெல்லாம் அதன் சொற்றொடர்களாயின. "நான்" எனும் ஒன்றெழுந்து, பல வேடங்கள் புனைந்து, பல பலவான பேர், வடிவு, சாதி, சமயவாதம், உஞ்சாமி எஞ்சாமி என்னும் சண்டைகளைப் பெருக்கிப் பொதுநிலையுண்மையை மறைக்கும் சூது அப்போதே புலப்பட்டது; மதுரை மீனாட்சி கோவிலில், சுந்தரேசர் பிராகாரத்திலுள்ள பழைய வன்னி மரத்தருகே உட்கார்ந்து பெரும்பாலும் சிந்தையிலாழ்ந்து விடுவதுண்டு. அதன் பயனாக உள்ளே ஏதோ ஒரு இன்பப் பொருள் உணர்வானது. தனிமை இனிமையாயிருந்தது. இந்த வுலகிற்கு ஒரு இறைவன் உள்ளான்; அவனைக் காணவேண்டு மென்ற காதல் உதித்தது. வீட்டில்

எந்தத் தின்பண்டங் கிடைத்தாலும் அதிற்பாதி ஏழைகளுக்குத் தந்து விடுவதுண்டு. எங்கே கதை நடந்தாலும், அறிவாளிகள் பேசினாலும், அங்கே ஒரு மூலையில் அடக்கமாயிருந்து பேச்சை உள்ளே வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும், தனியிடம் சேர்ந்து சிந்திப்பதுண்டு. 'ஒன்று, பல, சிவன், சக்தி, உரு, அரு, அருவுரு, அருளுரு, முப்பாழ் கடந்த சூனியம், தானேதான்' என்று இவ்வாறு வாதமிடும் சமயச் சலசலப்புகளுக்கிடையே, 'உண்மை எது?' என்று சின்னஞ்சிறு வுள்ளம் வினாவிக்கொண்டே யிருக்கும். பாட்டனார் இறந்தார்; அவருடலைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கினர். பாட்டனாராக எனக்கு இனிய கதைகளையும், வாக்குகளையும் சொன்னதெது? நாளை இவ்வுடலையும், இறந்தால் எரிப்பரே; ஆதலால் இவ்வுடலுக்குள் உள்ள ஏதோ வொன்றே **'நான்'** என்று அப்போதே நினைவே யிராது. கண்டவர் கேலிசெய்தாலும் தோன்றுவதில்லை. பள்ளிப் பாடங்கள் பள்ளிக்கூடத்துடன் சரி. அவற்றைத் தீராக் கடமையாக அங்கேயே ஊதியெறிந்துவிட்டுத் தனியாகச் சென்று உள்விசாரந்தான் செய்வது. பரதேவியிடம் "அம்மா! எனக்கு உண்மையை விளக்கு" என்று ஓயாது முறையிடுவ துண்டு.

வீட்டிலுள்ளவர்கள், "ஏதோபோலத் திரிகிறானே இந்தப் பயல்" என்று அடிக்கடி இடித்துரைப்பர். ஒருநாள் இதற்கு ஏழாந்திருநாள் (மட்டையடிப் பூசை) நடந்தது; உடனே வழக்கம் போலக் கோயிலுக்கு ஓடினேன்: "பராசக்தி! நீயே என் அம்மா!" என்று தேவி சந்நிதிமுன் அன்று விழுந் தழுதது இன்றும் நினைவிருக்கிறது. அதற்கு முன்பே கவித்திறன் உண்டாயிற்று. சிறுசிறு பிஞ்சுக் கவிகள் வாயில் ஊறிக்கொண்டே யிருக்கும்.

3. தேவி வழிகாட்டினாள்

"பரதேவி! ஒரு வழிகாட்டு; சுற்றுலகம் வெற்றுலகம்; என்னன்பு முழுவதும் உன்னிடமே வைத்தேன். பெற்றவர்பாலும், உற்றவர்பாலும் பற்றுதலில்லை; கற்றவர்பாலும் சூதும் வாதும் பொறாமையும் காண்கிறேன். தாயே! எனக்குத் தெளிந்த உண்மையை யார் வாயினின்றாவது பேசு" என்றுருகி நின்றேன். அப்போது (இரவு 9 மணி; பட்டு நிலா வீசுகிறது) வெளியே சில பரதேசிகளின் உருக்கமான குரல் கேட்டது; ஓசையை நோக்கி ஓடினேன்:—

"பாராதி பூதநீ யல்லை— உன்னிப்
பாரிந் திரியங் கரணநீ யல்லை
ஆராய்; உணர்வுநீ என்றான்,—ஐயன்
அன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந் தோழி!"

கடலின் மடைவிண்ட தென்ன— இரு
        கண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய,
உடலும் புளகித மாக— என
        துள்ளம் உருக உபாயஞ்செய் தாண்டி

'அருளால் எவையும்பார்' என்றான்— அத்தை
        அறியாதே சுட்டியென் அறிவாலே பார்த்தேன்;
இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற்— கண்ட
        என்னையுங் கண்டிலன் என்னேடி தோழி !

ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந்— தொழில்
        அத்தனை வைத்தும்எள் ளத்தனை யேனுந்
தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன்— உள்ள
        சாக்ஷியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி !

ஆங்கென்றும் ஈங்கென்றும் உண்டோ?— சச்சி
தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய்

ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற்— பின்னர்
ஒன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திட லாமோ?
அன்றென்றும் ஆமென்றும் உண்டோ?— உனக்
கானந்தம் வேண்டின் அறிவாகிச் சற்றே,
நின்றால் தெரியும் எனவே— மறை
நீதியெம் ஆதி நிகழ்த்தினான் தோழி !

என்ற ஆனந்தக்களிப்பு அளவற்ற ஆறுதலுடன் உள்ளத்திற் பாய்ந்தது. பொற்றாமரைப் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து சில அன்பர் பாடினர். அந்தக் கம்பீரமான அனுபவவாக்கில் நான் சொக்கிப்போனேன். அதைக் கேட்கக் கேட்க என்னுள் வைராக்கியக் கனல் ஏறியது. "ஆனந்தமோனி என்னைப் பற்றிக்கொண்டு, சொல்லாத வார்த்தை சொன்னான்; கருவி கரணங்களின் சேட்டையறச் சும்மா இருத்தினான்; முன்னிலைச் சுட்டொழிந்தது; சுக முதித்தது; வேறு பற்றறத் தன்னையே உள்ளே பற்றச் சொன்னான்; மோனமுத்திரை யளித்தான்; எனது இடும்புப் பேச்சை யடக்கினான்; ஆசா பிசாசைத் துரத்தினான்; ஐயன் தன்னடி நிழலில் என்னைக் கூட்டினான்; எனது பொய்ம்மரபைக் கெடுத்தான்; உடல் சிலிர்க்க, உள்ளங்குளிர என்னைத் தானாக்கிக் கொண்டான்— என் தலைவன், கடவுள், அன்பருக் கன்பான மெய்யன், அருட்குருநாதன், முத்தொழில் முதல்வன், எல்லாம் ஆக்கியும், எதிலும் தாக்கற நிற்கும் சமர்த்தன். 'அருளாற் பார்; அற்ப மதியாற் பார்த்தால் இருளேயாம்; உள்ளச் சாட்சியை உணர்; அங்கேதான் சிந்தை பிறப்பதும், இறப்பதும் இரண்டற் றிருப்பதும். உள்ளமே சிவானந்த பூமி; வெட்டவெளி; போக்கு வரவற்ற உறுதிநிலை. அதில் மெய்யறிவின்பவொளி யுள்ளது; அதைக் காண்; பிறகு ஒன்றிரண்டென்னும் விகாரம் ஒழியும். உடல் விழுவதற்குள் உள்ளபொருளையுணர். விருப்பு வெறுப்பற்றிரு; காமவலையிற் சிக்காதே; உலகைக்கண்டு மயங்காதே.' என்றுணர்த்தி,

வந்த வரவை மறந்து— மிக்க
மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தில் ஆழும்
இந்த மயக்கை யறுக்க— எனக்
கெந்தைமெய்ஞ் ஞான எழில்வாள் கொடுத்தான்."

4. எனது நண்பன்

இந்த ஞானமொழிகள் என் உள்ளத்தை அள்ளின; அத்தனை அமுதமொழிகளும் என்னுயிரெல்லாந் தித்திக்க உள்ளே பாய்ந்தன. "அன்னையே! வழிகாட்டினை; நின்னருள் வாழி" என்று தாயை உள்ளுருகிச் சிந்தித்தேன். அப் பரதேசிகளுடன் அளவளாவி, அவை தாயுமானவர் பாடலென் றறிந்து, புதுமண்டபத்தில் 4-அணாவிற்கு ஒரு புத்தகம் வாங்கி, அதை விடாது படித்துச் சிந்தித்து வாழ்வின் வழிகாட்டியாகக் கொண்டேன். **கீதை, தாயுமானவர்** இரண்டும், எப்போதும் என் கையிலும் நாவிலும் இருக்கும். இவற்றை எனக்கு நன்றாகப் பாடஞ்சொல்லி வாழ்விலமைக்க ஒரு அரிய துறவியின் இரகசிய உதவியும் கிடைத்தது. தாயுமானவரே எனது வாழ்வின் தெய்வீக நண்பரானார். அந்த நண்பரை நான் பிரிந்ததே யில்லை.

எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான்
யாதினும் அரிதரிது காண்,
இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ,
ஏதுவருமோ அறிகிலேன்.
கண்ணகல் நிலத்துநான் உள்ளபொழு தேயருட்

ககனவட் டத்தில் நின்று,
காலூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
கலந்துமதி யவச முறவே,
பண்ணுவது நன்மை; யிந் நிலைபதியு மட்டுமே
பதியா யிருந்த தேகப்
பவுரிகுலை யாமலே கௌரிகுண் டலியாயி
*பண்ணவிதன் அருளினாலே,
விண்ணிலவு மதியமுதம் ஒழியாது பொழியவே
வேண்டுவேன் உமதடிமை நான்;
வேதாந்த சித்தாந்த சமரஸநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே !
ஆணிலே பெண்ணிலே யென்போல வொருபேதை
அகிலத்தின் மிசையுள் ளதோ?
ஆடிய கறங்குபோல் ஓடியுழல் சிந்தையை
அடிக்கியொரு கணமேனும் யான்
காணிலேன் திருவருளை; யல்லாது மௌனியாய்க்
கண்மூடி யோடு மூச்சைக்
கட்டிக் கலாமதியை முட்டவே மூலவெங்
கனலினை யெழுப்ப நினைவும்
பூணிலேன், இற்றைநாட் கற்றதுங் கேட்டதும்
போக்கிலே போக விட்டுப்
பொய்யுலக னாயினேன். நாயினுங் கடையான
புன்மையேன் இன்ன மின்னம்
வீணிலே யலையாமல் மலையிலக் காகநீர்

* தேவி

வெளிப்படத் தோற்றல் வேண்டும்,
வேதாந்த சித்தாந்த சமரஸநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே !

என்று பாடிப் பாடித் துறவிகளைத் தேடுவேன். கோயிலுக்கு வரும் பெரியாரைப் பணிவேன். வழிபாட்டிற்கு மலர்கொய் தளிப்பேன். அடியார்க்கு வேண்டிய தொண்டு செய்வேன். தாயுமானவர் எனக்கு அன்பை யீந்தார், அமைதி யீந்தார், அடியார் நேயமீந்தார், அவர் வாக்கே எனது ஆதி குருவானது.

5. தாயுமானச் சுடர்

உலகெலாம் தாயுமானவர் பாடலை ஓதவேண்டும். அது தமிழ் உபநிடதம். நாடோறும் தூயசிந்தையுடன், பத்துப் பாடல்களை ஓதிச் சிந்தித்து வந்தால், உள்ளந்தெளியும்; வாழ்வு ஒளிபெறும். தாயுமானவர் பாடல் அறிவொளிக் காந்தம்; அன்பின் அருவி; சிறுநெறியின்றி மனத்தை உந்தியிழுத்து அருணெறியில் திருப்பும் ஆசான். அது ஒரு ஞான மோகன முரளி. அதைப் பருகும் மனப்பாம்பு, சேட்டையற்றொடுங்கி, வீட்டின்பத்தை நோக்கி யெழுந்தாடும். தாயுமானவரைத் தக்கபடி உலக மொழிகளிற் பெயர்த்து வெளியிட்டால், மக்க ளனைவர்க்கும் அது ஒப்பற்ற பொதுமறையாக விளங்கிப் பரவும். எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவும், எவ்வுயிரும் தன்னுயிர்போல் எண்ணி யிரங்குவதும், எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய் அங்கங் கிருக்கும் பராபரனை உள்ளறிந் தடங்குவதும் அதன் திரு வுள்ளமாம். ஆறனைத்தும் புகும் கடல்போல், சமய கோடி யத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகும் வேதாந்த சித்தாந்த ஸமரஸக் கடலே தாயுமானவர். இனிய எளிய தெள்ளமுதத் தமிழில், உயர்ந்த உண்மையறிவை அருளிய தாயுமானவர் உலகிற்கு ஒரு புதிய பொதுநிலை வழியை விளக்கியுள்ளார். இருபாலாரும், இல்லறம், துறவறம் ஆகிய இரண்டறத்தாரும் தாயுமானவரைக்

கற்கலாம். தாயுமானவரே இல்லறத்தை நன்குப் போற்றிய துறவி யாவர்.

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போல், எலாம்
வூட்டுவான் இறையென அறிந்து, நெஞ்சமே
தேட்ட மொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்,
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே.

என்பது நன்குக் கடைசற்பிடித்த தாயுமான மணிவாக்காம். சமயசாரத்தைத் தன்னுள்ளடக்கிச் சமயங்கடந்து என்றுமுள்ள தூய உண்மையறிவின்பப் பொருளுணர்வை, தேனும், பாலும், அமுதும், கனிரசமும் சீனியும் சேர்ந்து இனிக்கும் அருளொளித் தமிழாறாக பாய்ச்சிச் சென்றார் தாயுமானவர். உலகெலாம் உள்ளப்பசியாற அவ்வருவியை அள்ளிப் பருகுக! ஆ! அது எவ்வளவு உயர்வான ஞானக் கைலையினின்று, மோனானந்த வெள்ளமாகப் பெருகிவந்து மாயையில் வாடும் மனிதப்பயிர் பேரின்பச் செழிப்புறப் பாய்கிறது! அதில் ஒரு கை புசித்தால், உயிரெல்லாம் இனிக்கும். காதற் சித்திரக் கவிதையினும், அறநெறிக் கவிதை ஆயிரம் பங்கு பயனுடையது; அதனினும் அருளாளர் உள்ளத்தில் தங்குதடையற்றெழுந்து பொங்கும் அருட்கவிதை இலட்சம்பங்கு உயர்ந்ததாம். அதுவே வேதம், உபநிடதம், கீதை போன்ற மந்திரக்கவி. தாயுமானவர் முற்றும் அழகும் அருளும் அறிவும் பொலியும் மந்திரமணிகள். காட்சியின்றிக் கற்றறிவைக் கொண்டு, சொற்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து இயலழகைக் கெடுக்கும் பண்டித விரிவுரைகள் வேண்டா. திருப்பித் திருப்பிச் சிந்தித்துப் படித்தால், தாயுமானவர் புதுப் புதுப் பொருளைத் தரும். தாயுமானவர் வாக்கு வாழ்வுடன் இணை பிரியாதது. ஆவியின் ஆர்வத்தெழுந்த அப்பாடல்களே தாயுமானவர் வரலாறாகும்.

6. சொல்லரிய சுகம்

தாயுமானவர் எனக்களித்தது ஒரு சொல்லரிய சுகமாம்.

கண்ணார நீர்மல்கி யுள்ளநெக் குருகாத
கள்ளனே னானாலு மோ,
கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரை காட்டி,
"அண்ணா பரஞ்சோதி யப்பா வுனக்கடிமை
யா"னெனவு மேலெ ழுந்த,
அன்பாகி நாடக நடித்ததோ குறைவில்லை;
அகிலமுஞ் சிறிதறியு மேல்;
தண்ணாரு நின்னதரு ளறியாத தல்லவே;
சற்றேனும் இனிதி ரங்கிச்
சாசுவத முத்திநிலை யீதென் றுணர்த்தியே
சகசநிலை தந்து, வேறொன்(று)
எண்ணாமல் உள்ளபடி சுகமா யிருக்கவே
ஏழையேற் கருள்செய் கண்டாய்;
இகபர மிரண்டினிலும் உயிரினுக் குயிராகி
எங்குநிறை கின்ற பொருளே !

இத்தகைய அன்பு, ஆர்வம், அருள், சகசநிலை மஹரிஷி தாயுமானவர் பாடலைப் பயின்று நின்றவர்க் கெய்தும்.

இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதேன்
என ருசித்திட வலியவந்
தின்பங் கொடுத்தநினை யெந்நேர நின்னன்பர்
இடையறா துருகி நாடி,
உன்னிய கருத்தவிழ வுரைகுளறி யுடலெங்கும்

ஓய்ந் தயர்ந் தவச மாகி,
யுணர்வரிய பேரின்ப அநுபூதி யுணர்விலே
யுணர்வார்கள் உள்ளபடி காண்.
கன்னிகை யொருத்திசிற் றின்பம்வேம் பென்னினுங்
கைக்கொள்வள் பக்கு வத்தில்.
கணவனருள் பெறின்முன்னே சொன்னவா றென்னெனக்
கருதிநகை யாவ ளதுபோல்,
சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்னன்பு
தோற்றிற் சுகாரம்ப மாம்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுக வாரியே !

தாயுமான மஹரிஷியின் ஞானக்கனி, அன்புரசம் பொழிந்து இவ்வாறு ஒரு சொல்லரிய சுகந் தருகிறது!

தாயுமான மஹரிஷியின் உள்ளத்தை யறிந்தால், எங்கும் தானான பரம்பொருளைக் காணும் விசுவசேதனம் (Cosmic consciousness) உண்டாகும்:—

பண்ணேனு னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே;
பாவித் திறைஞ்ச ஆங்கே,
பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே யிருத்தியப்
பனிமல ரெடுக்க மனமும்
நண்ணேன்; அலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனில்
நாணுமென் உளம் நிற்றிநீ !
நான்கும்பி டும்போ தரைக்கும்பி டாதலால்
நான்பூசை செய்யன் முறையோ?
விண்ணே, விணாதியாம் பூதமே, நாதமே,
வேதமே வேதாந்தமே !
மேதக்க கேள்வியே, கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தே, யவித்தின் முளையே,
கண்ணே, கருத்தேயென் எண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோன வடிவே,
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே !

தாயுமானவர் பரமாத்ம—விசுவாத்ம தரிசனம் பெற்ற மஹாயோகி, பூரணஞானி, செந்தமிழ் மஹரிஷி. அவர் அறிந்தடங்கிய ஆனந்தமோனி, தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெற்ற சித்தர். இச் சித்தர் வாழ்வை இனிக் காண்பாம்.

அன்னைபோ லருள் மிகுத்து
மன்னு ஞான வரதனே,
என்னையே யெனக் களித்த
நின்னை யானு நினைவனே !

7. தாயுமானார் பிறப்பு

வேதாரண்யம் கோயில் தருமகர்த்தா **கேடிலியப்ப பிள்ளை** *என்றால் ஊரெங்கும் நல்ல மதிப்புண்டு. அவர், கல்வி கேள்வியுடன், கடவுளன்பும் அடியாரன்பும் மிக்கவர். அவர் கற்பிற் சிறந்த* **கஜவல்லி யம்மை***யுடன் நல்லறமான இல்லறந் தாங்கினார்; உள்ளத்தை இறைவனடியில் வைத்தார். அவர் தமயனார் வேதாரண்யம் பிள்ளை, ஒரு மகவில்லாக் குறையால் வருந்தினார். கேடிலியப்ப பிள்ளை, தன் மைந்தன் சிவ சிதம்பரத்தை அவருக்குத் தெத்துக்*

கொடுத்தார். இச்சமயம், திருச்சியில் ஆண்ட திருமலை நாயக்கன் பேரன் **விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர்** (1704-1731), கேடிலியப்ப பிள்ளையின் அறிவு, தெளிவு, திறமை, ஒழுக்கங்களைக் கேட்டு, மகிழ்ந்து, அவரை வரவழைத்துப் பெரியவேலை தந்து தமது வலக்கரம் போலப் போற்றினார்.

கேடிலியப்ப பிள்ளை மனைவியுடன், திருச்சி தாயுமானக் கடவுளை உருகி வழிபட்டு ஒரு அருள் மைந்தனை வேண்டினார். சிவனருளால் ஒரு ஞானச்சுடர் மைந்தன் அவதரித்தான்—**தாயுமானவன்**.

8. கல்வி, கேள்வி

கேடிலியப்பர், தமது அருமைக் குழந்தைக்கு ஆரியம், தமிழ் ஆகிய இருமொழியிலும் உள்ள அரிய ஞானநூல்களைப் பயிற்றினார். இலக்கணம், இலக்கியம், புராணம், இதிகாசம், திருமுறை நூல்கள், மெய்கண்ட சாத்திரங்கள்—இவை யனைத்திலும் தாயுமானவர் தேர்ச்சி பெற்றார். எனினும், வெறும் புத்தகப் படிப்புமட்டும் அவரை மகிழ்விக்கவில்லை. கற்றவழி நின்று சுயானுபூதி பெறவே அவர் மனம் துடித்தது.

உள்ளத்தி னுள்ளேதான் ஊறுஞ் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைத்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ?

என்று அவர் மனம் வேட்கையுற் றெழுந்தது. "அந்தோ, நான் நூல்களைப் படித்தென்ன பயன்?

கல்லாத அறிவுமேற் கேளாத கேள்வியுங்
கருணைசிறி தேது மில்லாக்
காட்சியுங் கொலைகளவு கட்காம மாட்சியாக்
காதலித் திடு நெஞ்சமும்,
பொல்லாத பொய்ம்மொழியும் அல்லாது நன்மைகள்
பொருந்துகுண மேது மறியேன்;
புருஷர்வடி வானதே யல்லாது கனவிலும்
புருஷார்த்த மேது மில்லேன்;
எல்லா மறிந்தநீ யறியாத தன்றெனக்
கெவ்வண்ண முய்வண்ணமோ?
இருளையிரு ளென்றவர்க் கொளிதார கம்பெறும்;
எனக்குநின் னருள் தாரகம்.
வல்லா னெனும்பெய ருனக்குள்ள தே;யிந்த
வஞ்சகனை யாள நினையாய் !
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே !"

என்று முறையிடுவார். கல்விச் செருக்கால் விளையும் பூசலும் வாதமும் கண்டு நோவார்:

"கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள், நல்லவர்கள்;
கற்றுமறி வில்லாத என்
கர்மத்தை யென்சொல்வேன்? மதியையென் சொல்லு
[வேன்!
கைவல்ய ஞான நீதி,
நல்லா ருரைக்கிலோ கர்மமுக் கியமென்று
நாட்டுவேன்; கர்ம மொருவன்
நாட்டினா லோபழைய ஞானமுக் கியமென்று
நவிலுவேன்; வடமொழியிலே
வல்லான் ஒருத்தன்வர வுந்த்ரா விடத்திலே

வந்ததா விவக ரிப்பேன்.
வல்லதமி ழறிஞர்வரின் அங்ஙனே வடமொழியின்
வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன் !
வெல்லாம லெவரையு மருட்டிவிட வகைதந்த
வித்தையென் முத்தி தருமோ?
வேதாந்த சித்தாந்த சமரஸநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே !

இவ்வாறு வாய்வாதங்களை அவர் உள்ளம் வெறுத்தது. கேவலம் படிப்பு வல்லபத்தால் வார்த்தைகளைக் கொட்டி யளந்து, நடையில் மோசமாயிருக்கும் உலகைக் கண்டு இஞ்ஞானி மனங்கசிவார்:—

மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்
வயிற்றின் பொருட்ட தாக,
மண்டலமும் விண்டலமும் ஒன்றாகி மனதுழல
மாலாக நிற்க வறிவார்.
வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ள அறிவார்; ஒன்றை
மெணமெணன் றகம்வே றதாம்
வித்தையறிவார், எமைப் போலவே சந்தைபோல்
மெயந்நூல் விரிக்க வறிவார்.
சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி
செக்கச் சிவக்க வறிவார்.
திரமென்று தத்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கையொடும் உளற வறிவார்.
ஆறுசம யங்கடொறும் வேறுவே றாகிவிளை
யாடுமுனை யாவ ரறிவார்?
அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கவொரு நிறைவாகி,
யானந்த மான பரமே !

மூச்சைப்பிடித்து விழிபிதுங்கக் கும்பகம் செய்யும் ஹட யோகிகளையும் அவர் கண்டார். பல மதவாதிகளையும் பார்த்தார். அவர்களிடமிருந்து தனக்கு வேண்டிய ஞான சாதனம் எய்தாதென்று தெரிந்தார். எச்சமயத்திற்கும் இறைவனான பரம்பொருளையே அவருள்ளம் கூவி யழைத்தது.

9. ஞானத் தாகம்

இச்சமயம் தந்தை சிவனடி சேர்ந்தார். இளந் தாயுமானவனது அறிவாற்றல்களைக் கண்ட சொக்கலிங்க நாயக்கர், தந்தையின் இடத்தில் மைந்தனை அமர்த்தினார்.

தாயுமானவர் காலத்தில் திருச்சி போர்க்களமா யிருந்தது; இன்றிருக்கும் நிலைமை நாளை இல்லை; தமிழர்நாடு நாயக்கர் ஆட்சியி லிருந்தது; நாயக்கர் அரசை நவாபின் படைகளும், மராடியப் படைகளும் முற்றுகை போட்டன. அரசியலில் நடக்கும் சூழ்ச்சிகளையும், போலி நடைகளையும் தாயுமானவர் கண்ணாரக் கண்டறிந்தார்.

அவர் உள்ளம் அரச வூழியத்தை விரும்பவில்லை. உலகின் பொய் நடைகளைக் கண்டு வெறுத்து, மெய்வழியை அவர் நாடினார்:

பொய்திகழும் உலகநடை யென்சொல்வேன், என்
சொல்வேன்!

பொழுதுபோக் கேதென் னிலோ,
பொய்யுடல் நிமித்தம் புசிப்புக் கலைந்திடல்,
புசித்தபின் கண்ணு றங்கல்;
கைதவம லாமலிது செய்தவம தல்லவே,
கண்கெட்ட பேர்க்கும் வெளியாய்க்
கண்டதிது, விண்டிதைக் கண்டித்து நிற்றலெக்
காலமோ, அதை யறிகிலேன் !
மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற் றிடவட்ட
வரையினொடு செம்பொன் மேரு
மால்வரையின் முதுகூடும் யோகதண் டக்கோல்
வரைந்து சய விருது காட்டி,
மெய்திகழும் அஷ்டாங்க யோகபூ மிக்குள் வளர்
வேந்தரே யுபசாந் தரே,
வேதாந்த சித்தாந்த சமரஸநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே !

ஆசைத் தளையிற் சிக்கி, விடுதலை காணாமல் அலையும் மாந்தர் நிலைமையை நமது மஹரிஷி நன்கறிந்தார்:

ஆசைக்கோ ரளவில்லை; யகிலமெல் லாங்கட்டி
யாளினுங் கடன் மீதிலே,
ஆணைசெல வேநினைவர். அளகேச நிகரான
அம்பொன்மிக வைத்த பேரும்,
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்.
நெடுநா ளிருந்த பேரும்,
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவ; ரெல்லாம்,
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பதும்
உறங்குவது மாக முடியும்.
உள்ளதே போதுநான் நானெனக் குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமல், மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்,
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே!

கேவலம் உண்டுறங்கும் உலகவாழ்வை, அவர் குலசேகராழ்வார் போலவே வெறுத்தார். போகச் சோம்பலை அருவருத்தார்; யோகசாதனத்தை விரும்பினார்.

மின்னனைய பொய்யுடலை நிலையென்றும், மையிலகு
விழிகொண்டு மையல் பூட்டும்
மின்னார்க ளின்பமே மெய்யென்றும், வளர்மாட
மேல்வீடு சொர்க்க மென்றும்,
பொன்னையழி யாதுவளர் பொருளென்று போற்றியிப்
பொய்வேட மிகுதி காட்டிப்
பொறையறிவு, துறவீதல் ஆதிநற் குணமெலாம்
போக்கிலே போக விட்டுத்
தன்னிகரி லோபாதி பாழ்ம்பேய் பிடித்திடத்
தரணிமிசை லோகா யதன்
சமயநடை சாராமல், வேதாந்த சித்தாந்த
சமரஸ சிவானு பூதி

மன்னவொரு சொற்கண் டெனைத்தடுத் தாண்டபின்
வாழ்வித்த ஞான குருவே,
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே !

தாயுமானவரின் புலன்கள் அரச ஊழியத்திலிருப்பினும் சிந்தை ஞான விசாரத்திலேயே யிருந்தது. உடலைத் தொழிலிலும், உள்ளத்தைச் சிவத்திலும் வைத்து வந்த தாயுமானவர், பரபரப்புடன் ஞானகுருவைத் தேடினார். இதோ ஞானகுரு வருகிறார். ஆர்வம் முற்றினால் அருளாசான் எய்துவான்.

10. குரு தரிசனம்

*ஒரு நாள், வழக்கப்படி நமது மஹரிஷி, தாயுமானக் கடவுளைத் தரிசிக்க மலைப்படியேறிச் சென்றார். அங்கே தக்ஷிணா மூர்த்தி சந்நிதியில் வீற்றிருந்தார் ஒரு **சிவராஜ யோகி;** அவரே திருமூலர் மரபில் வந்த **மௌன சுவாமிகள்;** அருட்காந்தம் இழுத்தது.*

கானகம் இலங்குபுலி பசுவொடு குலாவுநின்
கண்காண; மதயானை நீ
கைகாட்ட வுங்கையால் நெகிடிக் கெனப்பெரிய
கட்டைமிக ஏந்தி வருமே,
போனகம் அமைந்ததென அக்காம தேனுநின்
பொன்னடியில் நின்று சொலுமே,
புவிராஜர் கவிராஜர், தவராஜ னென்றுனைப்
போற்றிசய போற்றி யென்பார்!
ஞானகரு ணாகர முகங்கண்ட போதிலே
நவநாத சித்தர்க ளுமுன்
நட்பினை விரும்புவார், சுகர்வாம தேவர்முதல்
ஞானிகளும் உனை மெச்சுவார்.
வானகமும் மண்ணகமும் வந்ததெதிர் வணங்குமுன்
மகிமையது சொல்ல எளிதோ ?
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே !

*யோகியின் அடிபணிந்து, வணக்கமுடன் அவர் முன்னின்றார் தாயுமானவர்; அன்புக் கனியை ஆசான் அருள்விழியால் பார்த்தான். அன்பன் ஆசானைத் தொடர்ந்து ஒரு தனியிடஞ் சேர்ந்தான்; பக்குவமறிந்து திருவடி தீக்ஷை செய்து, அன்பனை ஆண்டுகொண்டார் மோனகுரு; அவர், கையில் வைத்திருந்த சிவஞான சித்தியாரைக் காட்டி, அதன் வழி பற்றச் சொல்லி, சிவத்துடன் இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் சிவாத்துவித நெறி காட்டி, மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களின் உண்மையை விளக்கி, "அன்ப! சிறிது காலம் நீ இல்லறத்திலிருந்து, ஒரு புதல்வனையும் பெற்றபின், நாம் வந்து உனக்கு நிட்டை கூட்டுவோம். நாம் வருவதுறுதி; **சும்மா இரு**" என்று சொல்லிப் போந்தார். பிடித்தது ஞானத்தீ; "ஆசைக் கட்டை உதறி, ஆங்கார முளையை எற்றி, அத்துவித மதங்கொண்டு, அலையும் மனத்தை யுண்டு, சின்முத்திராங்குசக் கையிலடங்கும் ஒரு ஞான மத்தகசம் போல, என்னை வளர்த்தாய்! உடலே, பொருளே, பெண்டிரே, போகமே என்று மயங்கும் உலகாயதஞ் சாராமல், வேதாந்த சித்தாந்த சமரஸ சிவானுபூதியை ஒரு சொல்லா லுணர்த்தினை; இன்பதுன்பம் சமமாயுணர்ந்து, முத்திநெறி யறிய உன்னருளே எனக்குத் தாரகம்—மந்த்ர குருவே! யோக தந்த்ரகுருவே! மூலன் மரபில் வரு மௌன குருவே !"*

ஆங்கார மானகுல வேடவெம் பேய் பாழ்த்த
ஆணவத் தினும் வலிதுகாண்.
அறிவினை மயக்கிடும், நடுவறிய வொட்டாது,
யாதொன்று தொடினும் அதுவாய்த்
தாங்காது மொழிபேசும், அரிகரப் பிரமாதி
தம்மொடு சமான மென்னும்;
தடையற்ற தேரிலஞ் சுருவாணி போலவே
தன்னி லசை யாது நிற்கும்.
ஈங்கா ரெனக்குநிகர் என்னஅப்ர தாபித்
திராவணா காரமாகி,
இதயவெளி யெங்கணுந் தன்னரசு நாடுசெய்
திருக்கும்இத னொடெந் நேரமும்
வாங்காவி லாஅடிமை போராட முடியுமோ?
மௌனோப தேச குருவே !
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே !

ஆசைநிக ளத்தினை நிர்த்தூளி படவுதறி
ஆங்கார முளையை யெற்றி,
அத்துவித மதமாகி, மதம்ஆறும் ஆறாக
அங்கையின் விலாழி யாக்கிப்
பாசஇருள் தன்னிழ லெனச்சுழித் தார்த்துமேல்
பார்த்துப் பரந்த மனதைப்
பாரித்த கவளமாய்ப் பூரிக்க வுண்டுமுக
படாமன்ன மாயை நூறித்
தேசுபெற நீவைத்த சின்முத்தி ராங்குசச்
செங்கைக் குளேயடக்கிச்
சின்மயா னந்தசுக வெள்ளம் படிந்துநின்
திருவருட் பூர்த்தி யான
வாசமுறு சற்சார மீதென்னை யொருஞான
மத்தகஜ மென வளர்த்தாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே !

என்று தன் குருதேவனை நினைத்துருகிச் சும்மா இருக்கும் சூட்சுமத்தைக் கருதியிருந்தார் தாயுமானவர்.

11. விடுதலை

ஆத்ம சுகத்தை அவாவி மேலேறும் அன்பனுக்கு, உத்தியோகமும், அரசர் சலுகையும், உலக சுகபோகமும் பிடிக்குமா? தன்னைச் சுற்றியுள்ள சுகபோக வாழ்வின் வெறுமையை நமது ஞானி அறிந்தார்:

கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னிழல் வைகினும்,
குளிர்தீம் புனற்கை யள்ளிக்
கொள்ளுகினும், அந்நீ ரிடைத்திளைத் தாடினும்
குளிர்சந்த வாடை மடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே

வசதிபெறு போதும், வெள்ளை
வட்டமதி பட்டப் பகற்போல நிலவுதர
மகிழ்போதும், வேலை யமுதம்
விந்தை பெற அறுசுவையில் வந்ததென அமுதுண்ணும்
வேளையிலும், மாலை கந்தம்
வெள்ளிலை யடைக்காய் விரும்பிவேண் டியவண்ணம்
விளையாடி விழி துயிலினும்,
சந்ததமு நின்னருளை மறவா வரந்தந்து
தமியேனை ரக்ஷை புரிவாய் !
சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே!

இவ்வாறு பொருள்வரம் வேண்டாது அருள்வரமே அவர் வேண்டினார்.

புத்தமிர்த போகமுங் கற்பகநன் னீழலிற்
பொலிவுற இருக்கு மியல்பும்,
பொன்னுலகில் அயிராவ தத்தேறு வரிசையும்,
பூமண்ட லாதிக் கமும்,
மத்தவெறி யினர்வேண்டு மாலென்று தள்ளவும்எம்
மாலுமொரு சுட்டு மறவே,
வைக்கின்ற வைப்பாளன் மௌனதே சிகனென்ன
வந்தநின் னருள் வாழிகாண் !
சுத்தபரி பூரண அகண்டமே, ஏகமே,
சுருதிமுடி வான பொருளே !
சொல்லரிய வுயிரினிடை யங்கங்கு நின்றருள்
சுரந்துபொழி கருணை முகிலே,
சித்திநிலை முத்திநிலை விளைகின்ற பூமியே,
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே,
தேசோன் மயா னந்தமே !

அரசன், அடியார் நேசமும், அரன் அன்பும் கொண்டவன்; ஆதலால் இப்பரம ஞானியின் பரிபக்குவத்தை அறிந்தான். "சுவாமீ! தங்களுக்கு இந்த அரச ஊழியத் தொல்லை வேண்டா; இது தமக்கு மிகவும் தாழ்வு. தாங்கள் ஞானநிலையில் இருங்கள்; தங்களுக்கு வேண்டும் பணிவிடைகளைச் செய்து யானும் நலம் பெறுகிறேன்" என்றார் ***சொக்கநாத நாயக்கர்.*** *அரசன், காவேரிக் கரையில் தவநிலையம் அமைத்தான்; தாயுமான மஹரிஷிகள் அதில் எழுந்தருளி ஞானசாதனம் புரிந்தார். புவியரசன், இந்தத் தவராஜருக்கு அன்புடன் வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்தான். தாயுமானார் உள்ளம்,*

ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனுள்
அசரசர பேதமான,
யாவையும் வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை
யாதிநூ லையும் வகுத்துச்
சைவமுத லாமளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங் கடந்த மோன
சமரஸம் வகுத்த நீ யுன்னைநான் அணுகவுந்
தண்ணருள் வகுக்க விலையோ?
பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே,
பொய்யிலா மெய்ய ரறிவில்

போதபரி பூரண அகண்டிதா காரமாய்ப்
போக்குவர வற்ற பொருளே,
தெய்வமறை முடிவான பிரணவ ஸ்வரூபியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே,
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே,
சின்மயா னந்த குருவே !

என்றவாறு தெய்வ சாக்ஷாத்காரத்தை விரும்பியது.

12. அகிலாண்டேச்வரி

குளிர்காலம்; அரசன் தாயுமானாருக்கு விலையுயர்ந்த ஒரு கம்பிளிப் போர்வை யளித்து, 'சுவாமிகள் இதை அணிய வேண்டும்' என்றான். தாயுமானார் புன்னகையுடன் அதை வாங்கினார். அப்போது, அங்கே ஒரு திருக்குலக் கிழவி குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாள். "அம்மா இந்தா, போர்த்துக்கொள்" என்று அப்போர்வையை அக்கிழவிக்குத் தந்தார் ஞானி. "இதென்ன நான் தங்களுக்குத் தந்ததை அந்தப் புலைச்சியிடம் தந்தீர்; எனது கொடையை அவமதிப்பதா?" என்று மன்னன் மனங்கசந்தான். "அரச, நான் **அகிலாண்டேச்வரிக்கல்லவா அப்போர்வையைத் தந்தேன்**" என்று புன்னகைத்து மௌனமானார் ஞானி. இந்தச் சமரசச் சுடரை மன்னன் அடிபணிந்து சென்றான்.

கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சி; கை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை; பகர்வது மந்திரம் ;
மண்ணோ டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ண லேநின் அருள்வடி வாகுமே !

என்ற சர்வாத்ம தரிசனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார் தாயுமானார்.

13. விஜயரங்கன் முடிவு

விஜயரங்க சொக்கநாதன் பாண்டி நாட்டைத் திருச்சியி லிருந்து 26-ஆண்டுகள் ஆண்டான் (1704-1731). பாட்டியாகிய மங்கம்மாளின் தாராள ஈகையும், கருணையும், தெய்வபக்தியும் தருமச்சிந்தனையும் அவனுக்கிருந்தன. ஆனால் அவன் சுகபோகச் சோம்பேறியா யிருந்தான்.

ஒரு அரசனுக்குரிய வீரமும், தைரிய லக்ஷ்மியும், அவனிட மில்லை. சுற்றிலும் போர்ப்பேய்களும், பகைப்புயலும் சண்ட தாண்டவமாடும் அக்காலம், தோளையுயர்த்தி வாளைத்தீட்டிப் படைகளைத் திரட்டி வைத்துக்கொள்ளாத மன்னன், வீழ்ச்சி பெறுவான். திருச்சி-மதுரையை மராத்தியரும், துருக்கரும் நாடோறும் குறி வைத்து, அடிக்கடி படையெடுத்து வந்தனர். புதுவைத் தொண்டைமான் சொக்கநாதனுக்குத் துணைபுரிந்து திருச்சியைக் காத்தான். எனினும் 1731-ம் ஆண்டு வலுத்த பகைவர் திருச்சியைச் சூழ்ந்தனர். அவர்களை எதிர்க்க வலுவில்லாத சொக்கநாதன் பாசறையிலேயே மார்படைத் திறந்தான். அவனுக்குப் பிள்ளையில்லை. அவனது இராணி மீனாட்சி பட்டம் வகித்தாள்.

14. மீனாக்ஷி காதல்

சொக்கநாதன் இறந்த பிறகு, தாயுமானவர் தனது நன்றியைக் காட்ட அரசியலில் இராணிக்குத் துணைபுரிந்தார்; இந்த ஞானச்சுடரின் அழகும், எழிலும், அறிவும், திருவும், இன்சொல்லும், இளமையும், ஆற்றலும், வனப்பும், இளம் அரசியின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டன. வியப்பு அன்பானது, அன்பு

ஆசையானது, ஆசை காதலானது, காதல் காமமானது; "இந்த வாலிபனை எப்படியாவது கூடி வாழ வேண்டும்" என்று அவள் பாசம் துடித்தது. அரசி தனது குறிப்பைக் குறிப்பாக உணர்த்தினாள்;

"காமனை'வா' என்றிருண்ட கண்வலையை வீசுமின்னார்
நாமம் மறந்தருளை நாடுநா ளெந்நாளோ?"

என்று முறையிடும் அவர் மனமா பெண்வலையிற் சிக்கும்? இராணியின் ஆசை கரை கடந்தது; அவள், தனது உடல், பொருள், ஆவி, அரசுரிமை யெல்லாம், தான்கொண்ட காதலுக்கு அடைக்கலமாக்கி முன்னின்றாள்; தன் எண்ணத்தையும் வெளிப்படையாகக் கூறினாள். மாதரை யெல்லாம் அகிலாண்டேச்வரியாகக் காணும் உள்ளமோ இம்மாய வலையிற் சிக்கும்?

அவர் மனம் மாதர் புறவழகில் மயங்கவில்லை; அவருட் கோயில் கொண்ட உலகன்னையையே கண்டது. இருப்பினும், மீனாக்ஷி அரசி; தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஒரு வாலிபனை அவள் என்னவேண்டுமானாலும் செய்யத் திறனுண்டு.

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம்—யம
வாதைக் கனலை வளர்க்கும்மெய் யென்றே
வேளான் அவனுமெய் விட்டான்—என்னில்
மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி !

என்றுறுதி கொண்டார் ஞானி; அரசிக்கு இதமுரைத்தார்; ஓர் இரவில் ஊரைத் துறந்து, தேவையம்பதி யென்னும் இராமேசுவரத்தை யடைந்தார்.

15. உமை விளக்கம்

அங்கே மலைவளர் காதலியை மனமுருகப் பாடினார் தாயுமானவர்:—

பதியுண்டு, நிதியுண்டு, புத்திரர்கள், மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக் காலமும்,
பவிசுண்டு, தவிசுண்டு, திட்டாந்த மாகயம
படரெனுந் திமிர மணுகாக்
கதியுண்டு, ஞானமாங் கதிருண்டு, சதிருண்டு
காயசித் திகளு முண்டு;
கறையுண்ட கண்டர்பால் அம்மைநின் தாளில்
கருத்தொன்றும் உண்டாகு மேல்,
நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்த வொளியே
நாதாந்த ரூபமே, வேதாந்த மோனமே,
நானெனும் அகந்தை தீர்த்தென்
மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே,
மதுசூ தனன் தங்கையே,
வரைராச னுக்கிருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர்காதலிப் பெண் உமையே !

பூதமொடு பழகிவளர் இந்திரிய மாம்பேய்கள்,
புந்திமுத லான பேய்கள்,
போராடு கோபாதி ராக்ஷஸப் பேய்களென்
போதத்தை யூட ழித்து
வேதனை வளர்த்திடச் சதுர்வேத வஞ்சன்

விதித்தானிவ் வல்ல லெல்லாம்,
வீழும் படிக்குனது மௌனமந் த்ராதிக்ய
விக்தையை வியந் தருள்வையோ ?
நாதவடி வாகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே
நாதாந்த வெட்ட வெளியே !
நற்சமய மானபயிர் தழையவரு மேகமே,
ஞானவா னந்த மயிலே,
வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கும் உணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரிய பொருளே
வரைராச னுக்கிருகண் மணியாய் உதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண் உமையே !

அம்மையிடம் அவர் கேட்ட வர மென்ன?

தொட்டிலே, வலியமட மாதர்வாய் வெட்டிலே
சிற்றிடை யிலே நடையிலே,
சேலொத்த விழியிலே, பாலொத்த மொழியிலே,
சிறுபிறை நுதற் கீற்றிலே,
பொட்டிலே, அவர்கட்டு பட்டிலே, புனைகந்த
பொடியிலே, அடியிலே, மேல்
பூரித்த முலையிலே, நிற்கின்ற நிலையிலே,
புந்திதனை நுழைய விட்டு,
நெட்டிலே யலையாமல், அறிவிலே, பொறையிலே
நின்னடியர் கூட்டத் திலே,
நிலைபெற்ற அன்பிலே, மலைவற்ற மெய்ஞ்ஞான
ஞேயத்திலே யுன் னிருதாள்
மட்டிலே மனதுசெல நினதருளும் அருள்வையோ
வளமருவு தேவை யரசே,
வரைராச னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காதலிப் பெண் உமையே !

"நாதாந்த ரூபமே! வேதாந்த மோனமே! நானெனும் அகந்தை தீர்த்து, என் சிறு மதியையுண்ட மதிவதன வல்லியே! உன்னை நினைத்தால் எல்லாப்பேறும் உண்டாகும்; மாதர் விழியிலும், மொழியிலும், நடையிலும், கட்டிலும், பொட்டிலும், மயங்காது, உன் திருவடி மட்டிலே மனது செல்ல அருள். சாண் கும்பியின் பொருட்டுச் செல்வர்க் குழைத்த தெல்லாம் வீணானது; இனியுன் தொண்டர் பணி புரியவருள். அன்பர் பணியால் இன்பச்சுகமாம்" என்று வணங்கியிருந்தார் தாயுமானவர்.

16. திருமணம்

ஆங்கிருக்கையில், தமையன் ***சிவசிதம்பரம் பிள்ளையும்*** *சிறிய தாயார் மகன்* ***அருளைய பிள்ளை****யெனும் பேரன்பரும் வந்தனர்; "ஐயே! வருக; மரபுவிளங்க மணம் புரிக" என்று வலியுறுத்தி வேதாரண்யத்திற்கு இட்டுச் சென்றனர். தமது குருமொழிக் கிசைந்து, தாயுமானவர் திருவும், நல்லொழுக்கமும் மிக்க* ***மட்டுவார்குழலம்மை****யை மணந்து, தகுமுறை இல்லறவேள்வி நடத்தினார்.* ***கனகசபாபதி*** *என்ற ஒரு பிள்ளைக் கனியை யீன்று மனைவி காலஞ்சென்றாள். தமது மகனைத் தாயுமானவர் அருமையாக வளர்த்துக் கல்வி கேள்விகளில் நன்குப் பயிற்றி, ஒரு தந்தையின் கடனை வழுவறச் செய்து குருவருளை நோக்கினார்.*

உய்யும் படிக்குன் திருக்கருணை யொன்றைக்
கொடுத்தால் உடையாய், பாழ்ம்
பொய்யும், அவாவும், அழுக்காறும் புடைபட் டோடும்;

நன்னெறியாம்
மெய்யும் அறிவும் பெறும்பேறும் விளங்கும்; எனக்குன்
னடியார்பால்
செய்யும் பணியுங் கைகூடுஞ் சிந்தைத் துயருந்
தீர்ந்திடுமே !

என்று திருவருளைச் சிந்தித்தார். சாதகன் பக்குவமறிந்து, மோனகுரு மீண்டுந் தோன்றினார். மஹரிஷி குருவைப் பணிந்தார்.

நியம லக்ஷணமும், இயம லக்ஷணமும்,
ஆச னாதிவித பேதமும்,
நெடி துணர்ந் திதய பத்ம பீடமிசை,
நின்றி லங்குமச பாநலத்(து)
இய லறிந்துவளர் மூல குண்டலியை
இனி திறைஞ்சியவ ளருளினால்,
எல்லை யற்றுவளர் சோதி மூலஅனல்
எங்கள் மோனமனு முறையிலே,
வயமிகுந்து வரும் அமிர்த மண்டல
மதிக்குளே மதியை வைத்து நான்,
வாய்மடுத் தமிர்த வாரியைப் பருகி
மன்னு மாரமிர்த வடிவமாய்ச்
செய மிகுந்துவரு சித்த யோகநிலை
பெற்று ஞானநெறி யடைவனோ?
தெரிவ தற்கரிய பிரமமே, யமல
சிற்சு கோதய விலாசமே !

இத்தகைய ஞானநிட்டையை அவர் அவாவினார்.

"அன்பு, நின் மனம் பழுத்தது; இனித் துறவுகொள்வாய்" என்று முறைப்படித் துறவறமீந்து, குருதேவர் சிவ ஞான போத முரைக்கலானார்.

17. சிவஞான போதம்

அன்பனே, பலவாக மாறிமாறி இயங்கும் உலகை இயக்கும் ஒருவன் உண்டு. அவன் காலதேசக் கட்டுகளற்ற சாட்சியாவன். ஆக்காதாக்கி, நோக்காது நோக்கித் தாக்கற் றிருக்கும் சமர்த்தன்; எல்லாமாய், அல்லனுமாய் உயிர்க் குயிராய் உள்ளபடி யுள்ளவன்; கதிர்கள் மூலம் கதிரவனின் ஒளியும் சூடும்பரவுவது போலவே, தனதுபராசக்தி, அருள் வல்லமை, ஆணை மூலம் ஐந்தொழிலும் புரிந்து பார்க்குமிடந் தோறும் நீக்கமற நிற்கும் பரிபூரணானந்தனாக இறைவன் இருக்கிறான்; அவனுக்கு ஒப்புயர்வில்லை. அகரமின்றி அக்ஷரமில்லை; அவனருளின்றி, அகிலமில்லை. பாட்டும் ஒலியும், பழமும் சுவையும், பாலும் வெண்மையும், எள்ளும் எண்ணையும் போன்று ஆண்டவன் ஆன்மாக்களுடன் கலந்து உள்ளான். அவன் சந்நிதி மாத்திரத்தில் எல்லாம் நடக்கும்; வினைப்பயன் விளையும். பரம்பொருளை, வேதம் **அது** என்னும். சாக்தம் **அவள்** என்னும்; பிறசமயங்கள் **அவன்** என்னும்; சைவம் இம்முப்பெயர்களாலும் அவனை வணங்கும்; அவன் ஒருவன்; அவனது அருளான சக்தி ஒருவள்; அதுவாகிய உலகம் சக்தி விலாசமே; பரம்பொருள் ஆணுமாவான், பெண்ணுமாவான், இரண்டுமற்றது மாவான்; இவற்றைக் கடந்த ஒரு அருவுமாவான். இறைவன் சக்தியால், மாயையினின்று உலகம் தோன்றி, இயங்கி, மாறி, யடங்கித் தோன்றி, நின்றியங்கும்; இருவினைப் பயனால் உலகுயிர்கள் போக்கு வரவு செய்யும்; வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால். அவனாணைப்படி அனைத்தும் நடக்கும். ஆன்மாக்களின் உள்ளத்திற் கலந்தும், இறைவன், தானே தானாகத் தோய்வற் றிருக்கிறான்; ஒரு வயல்

விகாரமின்றி யிருக்கிறது; அதிற் பல வகைப் பயிர்கள் விளைகின்றன. அதுபோல, அவன் சந்நிதி மாத்திரத்தில் விதைத்த வினையால் பயன் விளைகிறது. நெல்லில் உமிபோல, செம்பிற் களிம்புபோல, ஆன்மாக்களை ஆணவம், மாயை, கன்ம மென்னும் மூன்று தளைகள் பற்றி நிற்கும். பாம்பு தோலுரிவதுபோல, ஆன்மா இவ்வினையுடல் விடுத்து, சூக்குமத்துடன் சென்று வேறுடலிற் புகும்.

'எனதுடல்' எனும்போது இவ்வுடலை **யான்** உடையேன் என்பதாயிற்று; அந்த யான் யார்? அது ஆன்மா; அது உணர்த்தவே பொறிபுலன் கரணங்கள் எல்லாம் உணர்கின்றன; இவ்வுடல் மாயா யந்திரம்; உடல், கருவி கரணங்களை அன்றென நீக்கிக் கண்டவிடத்தில், ஒரு அறிவாக ஆன்மா வுள்ளது; கதிரொளியின்றிக் கண்ணாடி முகங் காட்டாது; இறைவனருளின்றி ஆன்மா இயங்காது; அமைச்சுடன் கூடி ஆட்சிசெய்யும் அரசனைப்போல, ஆன்மா அந்தக்கரணங்களுடன் கூடி விழிப்பு, கனவு, மறதி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து அவத்தையுட்படும்; காலம் கதிரவனுடன்கூடி, நாள், பருவம், நாழிகை இவற்றைக் காட்டினும், அது தனியே யுள்ளது; அதுபோல, ஆன்மா கருவி கரணங்களுட னியங்கியும் தனித்துள்ளது.

காந்தங் கண்ட இரும்புபோல, முதல்வன் முன்னிலையில் உயிர்கள் உணர்வுற் றியங்கும். கதிரொளியில் லயமாகும் விண்மீன்கள் போல, உயிர் விளக்குகள் பரஞ் சுடரில் அடங்கும். திருவருள் தாரகமாய் நின்றே ஆன்மா தன்னை யறிதலாம். ஆன்மா சதசத்து. இறைவன், அன்னியமின்றி ஆன்மாக்களுடன் கூடியிருக்கிறான். மண்ணும், புனலும், கடல்நீரும் உப்பும் போலப் பதியுள்ளபோதே பசு வுண்டு. (என்று நீ அன்று நான்—உன்னடிமை). ஐம்புல வேடருடன் கூடிநின்று வளர்ந்து ஆன்மா தனது உண்மையை மறந்தது; சரியை கிரியை யோகப் பயனால் இறைவன் குரு வடிவாக வந்து அறிவிக்க, ஆன்மா புலவேடரை நீங்கித் தன்னை யறிந்து அரன்கழ லடையும்; ஊனக்கண் பசுபதியைக் காணாது. ஞானக் கண்ணால் சிந்தை அவனை நாடினால் பாசம் விலகும்; மாயக் கானலில் வெந்து நொந்த உயிர், இறைவன் தண்ணடி நிழல் சேரும். உள்ளத்தில் உள்ள இன்பப் பொருளை, சிவனை, சிவாயநம என்ற ஐந்தெழுத்தால் உள்ளே வணங்குக. உள்ளம் ஒரு தாமரை; 24-இயற்கைத் தத்துவங்களும் அதன் காம்பு; வித்யா தத்துவங்கள் ஏழும் சுத்த வித்தையும்கூடி எட்டு இதழ்கள். ஈச்வர சதாக்கிய தத்துவங்கள் 64—கோசரங்கள்; சக்திகலை 25-ம் அக்கோசரங் களுக்குள் பொகுட்டு. சிவ தத்துவம் அப்பொகுட்டிற் பதிந்த —51 விதை.

உயிர்க்குயிராய் நிற்கும் அவனுடன் ஒன்றி, அவ் விறைவன் அருள்வழியில் நின்று, நானென்னும் ஆணவத்தை அவனுக்கு முற்றும் ஊணாக்கி, அவனன்றி அன்னியங் காணாது சிவோஹம் பாவனை செய்க; நாம் அவனுடைமை யாவோம்; பிறகு முவ்வினைக் கட்டில்லை; செம்பு பொன்னாகும். அத்தகைய சிவனடியார் புலனுலகில் கலந்திருந்தும், பொற்கலம்போலக் களிம்புறார்; ஐம்புலன்களிற் பற்றார்; பிறகு கதிரவன்முன் இருள்போலப் பாசவினை ஓடிப்போம்; **சுத்தான்மா,** அவனன்றித் தான் இல்லை என்னும் அத்துவித நிலைபெற்று, அயரா அன்பினால் அரன் கழல் செல்லும்; இவ்வாறு அழுக்கற்று சிவானுபூதி பெற்ற சுத்தான்மா, அன்பு செய்யும் ஞானியருடன்கூடி, மயக்க மற்று, எங்கும் சிவமயங்கண்டு, ஆருயிர்களை நடமாடுங் கோயில்களாகக்கண்டு, அவ்வாலயங்களை அரனெனப் பணியும்; தன்னுள் அவனையறிந்து, 'அது இது' என்னாது, எல்லாம் சிவமயமாகக் காண்பதே உயர்ந்த ஞான சித்தியாம். 'எனது செயல் நினது செயல்; நினையன்றி யானில்லை; என்று நீ, அன்று நான்; நீ எங்கும் நிறைந்த சோதி, சுகவாரி' என்ற அனுபவமே மெய்கண்ட தத்துவம் என்றுபதேசித்து, அன்பனுக்கு நிட்டை கூட்டிச் **சும்மா இருத்தி**னார் மோனகுரு. தாயுமானவர் சகசநிலை பெற்றார்:

கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட்
களிம்புதோய் செம்பனைய யான்,
காண்டக இருக்கநீ, ஞானவனல் மூட்டியே
கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப்
பருவம தறிந்துநின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதி செய்து,
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
பக்ஷத்தை யென்சொல் லுவேன் !

அருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்தம்
ஆதியாம் அந்த மீதும்
அத்துவித நிலையராய் என்னையாண் டுன்னடிமை
யானவர்கள் அறிவி னூடுந்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்தி முதலே,
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே !

இவ்வாறு சிவ குருவை இறைஞ்சினார் மஹரிஷி.

பிறகு அனைத்தையுந் துறந்து, சகஜ நிட்டையுடனே காஞ்சி, சிதம்பரம், அருணகிரி, ஆரூர், மதுரை முதலிய சிவத் தலங்கள்தோறும் சென்று, ஆங்காங்கு பாமலர் வழிபாட்டுடன் அருஞ் செயல்களும் புரிந்தார்.

18. சதாசிவ தரிசனம்

இப்போது நாயக்கர் ஆட்சி ஒய்ந்தது; இராணி மீனாக்ஷி மதுரையில் நஞ்சுண்டிறந்தாள். சந்தாசாஹெபு பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றினான்.

இக்காலந்தான் **மோனி சதாசிவ பிரமேந்திரர்** நாடெங்கும் அவதூதராகத் திரிந்தார். 1738-ல் அவர் திருச்சிக்கு வந்தார். புதுவைத் தொண்டமான் காவிரிமணலில் அவரைத் தரிசித்து, தக்ஷிணாமூர்த்தி மந்திரமும் பெற்றார்.

இச்சமயமே தாயுமான மஹரிஷியும், சதாசிவ முனிவரைத் தரிசித்தார். சித்தாந்த முத்திபெற்ற மஹரிஷி முனிவரின் வேதாந்த முத்தியைக் கண்டார்:

ஆனந்த மானநின்னை அன்றியொன்றை யுன்னாத
மோனந் தமியேற்கு முத்தி பராபரமே

என்றுருகினார்; பிறகு இராமேசுவரம் சென்றார்.

19. மழை பெய்தது

இராமேசுவரத்தில் வான்வரட்சியால் மக்கள் வருந்தினர்; ஆருயிர்க் கருணைமிக்க ஞானவள்ளல்,

சைவ சமயஞ் சமயமெனில், அச்சமயத்
தெய்வம் பிறைசூடுந் தெய்வமெனில்—ஐவரைவென்(று)
ஆனந்த வின்பி லழுந்துவது முத்தியெனில்,
வானங்காள், பெய்மின் மழை!

என்றிசைக்கவே, பெருமழை பெய்தது; ஊர் செழித்தது.

20. இன்ப நிட்டை

இராமனாதபுரம், இலக்ஷ்மி நகரத்தில், நமது மஹரிஷி தமது இறுதி நாட்களை இன்ப நிட்டையிற் கழித்தார்.

கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரித லற்று,
குணமற்று, வரவினொடு போக்கற்று, நிலையான
குறியற்று, மலமு மற்று,
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்று, விந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபே தமுமற்று,
ஞாதுருவின் ஞானமற்று,
வாடுதலு மற்றுமேல் ஒன்றற் றிரண்டற்று,
வாக்கற்று மனமு மற்று,
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்ட வசமாய்த்
தேடுதலு மற்றுவிட நிலையென்ற மௌனியே,
சித்தாந்த முத்தி முதலே,
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே,
சின்மயா னந்த குருவே !

இத்தகைய நிலையைப் பெற்றார் தாயுமானவர்.

பாராதி யண்டங்கள் அத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியின் உண்மை காட்டிப்
பற்றுமன வெளிகாட்டி, மனவெளியி னிற்றோய்ந்த
பாவியேன் பரிசு காட்டி,
தாராள மாய்நிற்க நிச்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிஷ்டை யெனவே
சகசநிலை காட்டினை, சுகாதீத நிலையந்
தனைக்காட்ட நாட் செல்லுமோ?
காரார எண்ணரும் அனந்தகோ டிகள்நின்று
காலூன்றி மழை பொழிதல்போல்,
கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளியெலாங்
கம்மியா னந்த வெள்ளஞ்
சோராது பொழியவே கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவு முகிலே,
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே !

சகசநிலையை முன்பே பெற்ற தாயுமானவர், சுகாதீத நிலையும் பல சித்திகளும் பெற்றிருந்தார்.

21. மஹா சமாதி

அருளையர், கோடிக்கரைஞானியார் *என்ற இரு உண்மைச் சீடர் தாயுமானவருடன் எப்போதும் இருந்து பணி செய்தனர். ஒரு நாள் குரு தமது அருமைச் சீடருக்கு அரிய உபதேசம் செய்தார்:- "அன்பர்களே! இல்லறத்திலிருந்தும் மனமடக்கியோன் மகாயோகி; துறவறத்திலிருந்தும் மனக்குறங் கடங்கான்*

அறிவிலி; மனங்குவிக; சிந்தையடக்கிச் சும்மாவிருத்தலே அட்டசித்திகளினும் அரியதோர் சித்தி; எல்லா வுளத்தும் ஒரு பரமனே சுகநடம்புரிகிறான்; அவனன்றி யானில்லை எனும் அடைக்கலவுணர்ச்சி வரவேண்டும். திருவருளே தாரகமாக வாழுங்கள்! அல்லும் பகலும் அறிவா யிருமின்; அமைதி, உண்மை, இரக்கம், ஈகை, நடுநிலை இவற்றை வளர்மின் !

ஓராம லேயொருகால் உன்னாமல், உள்ளொளியைப்
பாராமல் உள்ளபடி பார்த்திருந்தால்— வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளம்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான் !

இவ்வா றருளிப் பேரின்ப நிட்டை கூடி, 1742 -ம் வருடம் தை மாதம் பௌர்ணமி யன்று பரமாகாசத்திற் கலந்தார் சிவஞானப் பிரகாசரான மஹரிஷி தாயுமானவர்.

22. தாயுமானவர் தத்துவம்

தாயுமானவர் தன்னறிவுச் சுடர்; கருதரிய சிற்சபை உள்ளம்; அதில் அமுதநாடி துள்ளிக் குதிக்கிறது, அதுவே சச்சிதானந்த சிவத்தின் இன்ப நடனம்; அதுவே அமைதி வெளி; ஆங்கே உபசாந்த தேவதை, நித்தியமாய், நீங்காச் சுத்தமாய், எல்லாம் வைத்திருந்த தாரகமாய், ஆனந்தமயமாய், சித்துருவாய், துரிய நிறைவடிவாய், சுகவெளியாய் இலங்குகிறது; அப்பொருள் எல்லார்க்கும் பொது; அது உயிர்க்குயிரானது; மனம் மதிக் கெட்டாத பேரின்ப மயமானது:

தானான தன்மயமே யல்லால் ஒன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது. தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கற்பூர தீபம் போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புகல்வே றின்றாம்.
ஞானாகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவு நழுவாமல் நழுவி நிற்கும்.
ஆனாலும் இதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வார்?
அதுவானால் அதுவாவர் அதுவே சொல்லும்.

மலரில் மணம், எள்ளில் எண்ணெய், உடலில் உயிர், கதிரில் ஒளிபோலக் கலந்து அனைத்தையும் தனது அருள் வல்லமையால் ஆக்கி, அளித்து, அழித்து அடக்கித் தோற்றியும் ஆதியந்தங் காட்டாத முதலாய், மௌனத்தில் விளங்கும் பால் வெளியாய், சோதியாய், எல்லாமாய், அல்லதுவாய், சங்கற்ப விகற்பம் தோயா அறிவாய், பசுபதியாய்ப் பரம்பொருள் விளங்குகிறது.

அங்கிங்கெ னாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி,
அருளொடு நிறைந்ததெது? தன்னருள் வெளிக்குளே
அகிலாண்ட கோடியெல்லாம்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது? மன வாக்கினில்
தட்டாமல் நின்றதெது? சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வம் எந்தெய்வ மென்(று)
எங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது?
எங்கணும் பெரு வழக்காய்,
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமாய்
என்றைக்கும் உள்ள தெது? மேல்
கங்குல்பக லறநின்ற எல்லையுள தெது? அது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே !

கண்டன வெலாம், மோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதி யஞ்சலி செய்குவோம் !

அப்பொருளைப் பலமதங்கள் பலவாறு பாவனை செய்து பணிகின்றன:

அன்னே யனேயெனுஞ் சிலசமயம்; நின்னையே
ஐயா, ஐயா வென்னவே
அலறிடுஞ் சிலசமயம்; அல்லாது பேய்போல
அலறியே யொன்று மிலவாய்ப்
பின்னேது மறியாமல் ஒன்றைவிட் டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ் சில சமயமேல்,
பேசரிய வொளியென்றும், வெளியென்றும், நாதாதி
பிறவுமே நிலய மென்றுந்
தன்னேரி லாததோ ரணுவென்று, மூவிதத்
தன்மையாங் கால மென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ் சிலசமயம், இவையாகி, வேறதாய்ச்
சதாஞான ஆனந்த மாய்
என்னே யெனேகருணை விளையாட் டருந்தவா
றெம்மனோர் புகல எளிதோ?
இகபர மிரண்டினிலும், உயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே !

அது குறைவற்ற நிறைவு; அருமறையும் பேதமதங்களும் வாய்வாதமும் காணாதது; மோனத்தில் உணர்வாவது; வேத வர்ணனைக்கும் அப்பாலானது; அது சர்வசாட்சி; நிர்க்குணக் கடல்; அது ஒன்று; அருளாற் பலவாக விளையாடுகிறது; தேனும், அமுதும், பாலும், கருப்பஞ்சாறும், பழரசமும் கலந்த இனிப்பினும் மிக்க அருட்கனிச்சுவை; கன்றாய்க் கதறும் அன்பர்க்கு அது தாயன்புடன் கருணைமயமாய் வழங்கும்; இடம் காலம் காரணம் கற்பனைகளைக் கடந்து, கருத்தினுட் கருத்தாய், காலம் தேசம் கருவி செயல் இவற்றை வகுத்து, உயிர்த்திரளையாட்டும் உயிர்ப் பொருள்; அதுவே எல்லாரும் வணங்கும் இயல்பு; இயல்பென்றுந் திரியாத இன்பம்; எல்லா மதத்தினர்க்கும், எல்லா அறிஞருக்கும், அணிமாதி சித்தருக்கும், மோன மாதவர்க்கும், இந்திராதி போகநலம் பெற்றபேர்க்கும் இதுவே தாயகம்; இதுவே சந்தான கற்பகம்; இதுவே சன்மார்க்க ஞானத்தின் பொருள்; இதுவே இருளை யுண்ணும் ***இயலொளி; தன்னை யறிந்தோரைக் கலந்து தானாக்குவது****; அது தானான தன்மயம்; தானன்றி வேற்றது; அறிவான், அறிவு, அறிபொருள், காண்பான், கண், காட்சி என்னும் முப்புடி கடந்த அத்துவித நிலை அதுவே; எல்லாச் சமயங்களும் அதன் விளையாட்டே.*

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்,
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட்டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை, முடிவில் மோன
வாரிதியில் நதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா !

இந்த அற்புதப் பொருள் உன்னுள் உள்ளது; ஆனால் அதை ஆசை யாணவ மனத்திரை மூடிக்கொண்டிருக்கிறது; இந்த ஆணவமே ஒன்றைப் பலவாக்கி மதியை மயக்கி, அல்லதைப் பற்றி அல்லல் விளைப்பது; இந்த ஆணவ மனத்தை வென்றாலேதான் உண்மை உதிக்கும்.

சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே ?

சுகாரம்பப் பெருவெளியான உள்ளத்தானை அடைவ தெப்படி? குருமணி கூறுகிறார்:—

துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத் தேன்; கர்ம
துஷ்டதே வதைக ளில்லை;
துரியநிறை சாந்ததே வதையாம் உனக்கே
தொழும்பன் அன் பபிஷேகநீர்;
உள்ளுறையில் என்னாவி நைவேத்தி யம்ப்ராணன்
ஓங்குமதி தூப தீபம்;
ஒருகால மன்றிது சதாகால பூசையா
வொப்புவித் தேன் கருணைகூர் !
தெள்ளிமறை வடியிட்ட அமுதப் பிழம்பே,
தெளிந்த தேனே, சீனியே,
திவ்யரச மியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே,
தெவிட்டாத ஆனந் தமே !
கள்ளன் அறி வூடுமே மெள்ளமெள வெளியாய்க்
கலக்கவரு நல்ல வுறவே
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே !

இத்தகைய உள்வழிபாட்டால் கடவுளுறவிற் கலக்கவேண்டும். உடல் குழைய, என்புருக, விழிபெருக, மனங்கரைய இறைவனை ஆர்வமுடன் கூவவேண்டும்:—

அரும்பொனே, மணியே, என் அன்பே, என் அன்பான
அறிவே, என் அறிவி லூறும்
ஆனந்த வெள்ளமே யென்றென்று பாடினேன்;
ஆடினேன் நாடி நாடி;
விரும்பியே கூவினேன்; உலறினேன்; அலறினேன்;
மெய்சிலிர்த் திருகை கூப்பி,
விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயர்ந்தே னியான்
இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா கிலும்உன்னை
இடைவிட்டு நின்ற துண்டோ ?
என்றுநீ யன்றுநான்; உன்னடிமை யல்லனோ?
யாதேனும் அறியா வெறுந்
துரும்பனேன் என்னினுங் கைவிடுதல் நீதியோ ?
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்;
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுக வாரியே !

இவ்வாறு அருட்பொழிவிற்கும் அன்பர் கூட்டத்திற்கும் ஆர்வங் கொண்ட நல்லோரை இறைவன் ஆட்கொண்டு இன்ப மருளுவது உண்மை !

23. சேரவாரும் சகத்தீரே !

உலகீர், மானிடப்பிறவி வாய்த்த லரிது; கடவுளடைவே உடலின் பயன். மனத்தை அடக்கி, அன்பைப் பெருக்கி, அருளொளிபெற்று, இறைவனை யறிந்து கூடுமின். இது தருணம்:

காடுங் கரையும் மனக்குரங்கு
கால்விட் டோட அதன் பிறகே
ஓடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ?

ஒன்றாய்ப் பலவாய் உயிர்க்குயிராய்
ஆடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி
யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை
தேடும் பருவம் இதுகண்டீர்
சேர வாருஞ் செகத்தீரே !

செகத்தீரே! பொய்ச் சமயங்களில் புகுந்துழல வேண்டா; உள்ளம் மன்று; அதில் இன்பவெளி யுள்ளது; அதைக் காணச் சேரீர்!

காக முறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீர்; அகண்டா காரசிவ
போக மெனும் பே ரின்ப வெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏக வுருவாய்க் கிடக்கு தையோ;
இன்புற் றிடநாம் இனியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாரும் செகத்தீரே !

*இதுதான் தாயுமானக் கடல் முழக்கம். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சித்தியெல்லாம் பெற்றுக் காளிதேவி கோபுரத்தின் மீதேறி உலகை நோக்கி, "**வாருங்கள், என் குழந்தைகளே!**" என்றழைத்தார். ஏசுநாதர், "**எல்லாம் விடுத்து என்பின் வாருங்கள்**" என்று சீடரை அழைத்தார். நமது மஹரிஷி, "இது அறிவு; இதோ இன்பப் பொருள்; அமுதவாரி; உலகீர்! சாதிமத வேற்றுமையின்றி எல்லாரும் உண்ணச் சேர்ந்து வாருங்கள்" என்று மௌனமாக அழைத்துச் சென்றார்.*

24. தாயுமானோபநிஷத்து

எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போல் எண்ணி யிரங்கவு நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்வாய் பராபரமே ! 1

எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிராய்
அங்கங் கிருப்பது நீ யன்றோ பராபரமே ! 2

என்போ லெளியவரும், எங்கெங்கே பார்த்தாலும்
உன்போல் வலியவரும் உண்டோ பராபரமே ! 3

நெஞ்சமே கோயில்; நினைவே சுகந்தம்; அன்பே
மஞ்சனநீர்; பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே ! 4

நீயின்றி நானார்? நினைவார்? என் நெஞ்சகமார்?
தாயின்றிச் சூலுமுண்டோ சாற்றாய் பராபரமே ! 5

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே ! 6

மாயா சகமிலையேல் மற்றனக்கோர் பற்றுமிலை
நீயேநான் என்றுவந்து நிற்பேன் பராபரமே ! 7

கண்ணாவா ரேனும்உன்னைக் கைகுவியார் ஆயின்அந்த
மண்ணாவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே ! 8

தன்னை அறிந்தருளே தாரகமாய் நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற் குபாயம் பராபரமே ! 9

ஆடுவதும், பாடுவதும், ஆனந்த மாகநின்னைத்
தேடுவதும் நின்னடியார் செய்கை பராபரமே ! 10

என்னதுயான் என்னலற்றோர் எங்கிருந்து பார்க்கினுநின்
சன்னிதியாம் நீபெரிய சாமி பராபரமே ! 11

படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச் சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க் கன்றோ சுகங்காண் பராபரமே ! 12

உன்னுமனங் கற்பூர வுண்டைபோ லேகரைய
மின்னும்ஆ னந்த விளக்கே பராபரமே ! 13

நேசத்தால் நின்னை நினைக்கும் நினைவுடையார்,
ஆசைக் கடலில் அழுந்தார் பராபரமே ! 14

எங்கணும்நீ யென்றால், இருந்தபடி யெய்தாமல்
அங்குமிங்கும் என்றலைய லாமோ பராபரமே ! 15

உள்ளத்தி னுள்ளே ஒளிந்திருந்தென் கள்ளமெல்லாம்
வள்ளல் அறிந்தாலெனக்கு வாயுமுண்டோ பைங்கிளியே!
நானான தன்மை நழுவியே யெவ்வுயிர்க்குந்
தானான உண்மைதனைச் சாருநாள் எந்நாளோ? 17

எல்லையில்பே ரின்பமயம் எப்படியென் றோர்தமக்குச்
சொல்லறியா ஊமர்கள்போற் சொல்லுநாள் எந்நாளோ?
18

உள்ளத்தி னுள்ளேநான் ஊறுஞ் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைந்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ? 19

செப்பரிய தன்கருணைச் சிற்சுகனார் பூரணத்தில்
அப்பினிடை யுப்பாய் அணையுநாள் எந்நாளோ? 20

தூய அறிவான சுகரூப சோதிதன்பால்
தீயில்இரும் பென்னத் திகழுநாள் எந்நாளோ? 21

ஓராமல், மந்திரமும் உன்னாமல், நம்பரனைப்
பாராமற் பார்த்துப் பழகுநாள் எந்நாளோ? 22

ஆவித் துணையே அருமருந்தே என்றனைநீ
கூவியழைத் தின்பங் கொடுத்தாற் குறைவாமோ? 23

காலால் வழிதடவுங் காலத்தே கண்முளைத்தாற்
போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ? 24

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு
          நாட்டமே, நாட்டத்துள் நிறைந்த
வானமே, யெனக்கு வந்துவந் தோங்கும்
          மார்க்கமே, மருளர்தாம் அறியா
மோனமே, முதலே, முத்திநல் வித்தே,
          முடிவிலா இன்பமே, செய்யுந்
தானமே, தவமே, நின்னைநான் நினைந்தேன்
          தமியனேன் தனைமறப் பதற்கே. 25

முற்றுப் பெற்றது.